Cornell University ILR School

Cornell University ILR School
DigitalCommons@ILR

The Ladies' Garment Worker, Volume 4 (1913)   The Ladies' Garment Worker

11-1-1913

The Ladies' Garment Worker, Volume 4, Issue 11

International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU)

Follow this and additional works at: https://digitalcommons.ilr.cornell.edu/lgw_vol4

Thank you for downloading an article from DigitalCommons@ILR.

Support this valuable resource today!

This Book is brought to you for free and open access by the The Ladies' Garment Worker at DigitalCommons@ILR. It has been accepted for inclusion in The Ladies' Garment Worker, Volume 4 (1913) by an authorized administrator of DigitalCommons@ILR. For more information, please contact catherwood-dig@cornell.edu.

If you have a disability and are having trouble accessing information on this website or need materials in an alternate format, contact web-accessibility@cornell.edu for assistance.

The Ladies' Garment Worker, Volume 4, Issue 11

Description
First published in April 1910, *The Ladies' Garment Worker* was the official publication of the International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU) through 1918. The journal appeared monthly and included sections in English, Italian, and Yiddish. *The Ladies' Garment Worker* was discontinued at the end of 1918 and replaced in January of 1919 by the new weekly journal of the ILGWU, *Justice*.

Keywords
International Ladies' Garment Workers' Union, ILGWU, The Ladies' Garment Worker, labor unions, clothing workers, textile workers, garment workers, garment industry, New York, United States, English, Italian, Yiddish, Jewish

Publisher
International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU)

This book is available at DigitalCommons@ILR: https://digitalcommons.ilr.cornell.edu/lgw_vol4/11

NOV 6 1913
DEPARTMENT OF LABOR

Vol. IV. NOVEMBER, 1913 No. 11

The LADIES' GARMENT WORKER

Contents:

My Tour In Europe (continued)—John A Dyche

Trade Agreements in the Woolen and Worsted Textile Trades of England — Ben Turner

The Relations Between the Union and the Manufacturers' Association—A. R. Y.

Reporting Her own Trial (A Storiette)—Max H. Danish

Our Women's Column—Pauline M. Newman

Problems of the Cutters' Union, Local 10—I. Epstein.

Editorials, etc

Shorter Working Hours Means: Longer Seasons, Higher Wages Longer Life.

Longer Working Hours Means: Shorter Seasons, Smaller Wages, Shorter Life.

PUBLISHED MONTHLY
IN ENGLISH AND YIDDISH
by the
INTERNATIONAL
LADIES' GARMENT WORKERS UNION

OFFICE: 32 Union Square, New York City

LIPSHITZ PRESS. 49-51 LAFAYETTE ST., N. Y.

Bottom Row from Left to Right.—
JOSEF PRASEK, Austria; MARTCHUCK, France; PIERRE DUMAS, France; PAUL MARKGRAF, Switzerland; H. STUHMER, Germany; SMITHKA, Austria; E. KUPERS, Holland; W. P. ARUP, Denmark; KUNTZE, Germany; T. FLYNN and J. WAGNER, England; JOHN A. DYCHE, America.

THE LADIES' GARMENT WORKER

PUBLISHED MONTHLY IN ENGLISH AND YIDDISH

Vol. IV NOVEMBER, 1913 No. 11

My Tour in Europe

By JOHN A. DYCHE

The Convention in Session*

On Wednesday morning, July 16th, the Conference of the International Tailors' Secretariat was called to order by the Secretary, Brother Stuhmer, who is the sole official and who was elected President of the Convention. Brother Smithka of the Austrian Tailors' Union was elected Vice-President and Delegate Margraff of Switzerland was elected keeper of the "Speakers' List." Here I might mention that the parliamentary rules which govern the conduct of the meetings and assemblies in the English-speaking countries, are unknown on the European Continent. If you wish to address the meeting, you must write your name on a slip of paper and pass it on to the keeper of the "Speakers List." He then writes the name on the sheet, which is handed to the President, who calls the names in rotation. The speaker is not expected to confine himself to any particular subject, or to speak to a particular resolution. Everyone speaks on whatever subject he chooses. It is only after the assembly gets tired of speech-making that a resolution is brought up on which a vote is taken. I noticed this particular mode of procedure at our local meetings on the East Side. At first I though it was an invention of the United Hebrew Trades, but at this convention I learned that this is the ordinary procedure at meetings on the European Continent.

From the outset it was agreed that the vote should be given according to nationalities. It could not be by delegates, for the Austrians had fifteen delegates representing 8,000 members, while America was represented by one delegate. Neither could the vote be cast by the number of members the delegation represented, for this would practically deprive the small countries, such as Switzerland, Holland, Denmark and Servia, with a small membership, of a voice.

There were only two delegates present who understood no German. The delegates from Austria, Hungary, Germany, Switzerland, Denmark and Servia spoke German. Here I would like to mention something which was told me by the Servian delegate, namely this: The Bulgarian Tailors' Union, on several occasions, made overtures to unite with the Servians, but the Servians declined the proposal for very peculiar reasons. "As you are aware," he stated, "our Trade Unionists are also Socialists. In some countries," he said, "there is a distinction between Trade Unionists and Socialists. We do not know of such a thing. A member of the Union is generally a member of the party; but as Bulgaria is very much influenced by Russia and the Russian Socialist Democrats are divided into two hostile parties, the 'Bolshevniky and Menchevniky,' so the Bulgarian Socialists are divided into the same camps, only they call themselves 'Bernsteinians and Marxists.' The hostility existing between those two factions goes so far that whenever the Bernsteinians call a strike in a shop the Markists take their places and vice versa."

At first I thought this was a huge "kibetz" (joke) of some East Side café, but after watching his expressions very attentively I

*See October Issue.

became convinced of the truth of Brother Yovan's statement. This is politics in the unions with a vengeance. "We told the Bulgarian tailors," proceeded Bro. Yovan, "that we will not unite with them until they will unite amongst themselves." "Just now," he added, "there are practically few tailors either in Servia or Bulgaria, the whole male population from the age of 18 to 50 is on the battlefield."

To resume. Out of the three French delegates, one, Brother Pierre Dumas, the General Secretary of the Federation de L'Industrie des Travailleurs de L'Habillement de France et des Colonies, understood no German and of the other two delegates, one was a Bohemian and it seems to me as if all the Bohemians speak German. The other French delegate, Marchuck, who has spent the greater part of his life in Paris among the German and Russian Jews, understands German and Yiddish, but speaks them with some difficulty. Secretary Flynn, the delegate from the Amalgamated Society of Tailors of England, also understood no German, while his co-delegate, Brother Wagner, a Bohemian, understood German. An official interpreter was present who translated all the French and English speeches into German. Still, those who did not understand German found themselves handicapped.

One of the most interesting personalities at the Convention was the interpreter, Peluso, an Italian by birth, who studied and obtained his degree at Heidelberg and spent seven years in the United States traveling from Maine to California. He is so well versed in American affairs that he made the impression of being an American. He spent several years in London and earns a livelihood by writing for the French and German Socialist papers. Occasionally he writes for the New York *Call*. Through him I learned a good deal about the Continental Labor Movement, its ways and methods.

We made short work of Delegate Smith of the Independent Tailors' Union of London. Although the French delegate, Dumas, was inclined to be lenient with him and would allow him to sit at the convention as a guest, the other European delegates, especially the Germans, would give him no quarter. I also did my share in telling him bon voyage.

After his departure the discussion commenced. At first it seemed to be endless. Each delegate would get up and speak at random, wandering from one subject to another and eventually would go back to the original subject and go over the same ground again. In vain I tried to call a point to order and requested the chairman to ask the speakers to speak to the point and to a definite subject. Discussion at random seems to be the rule on the European Continent. At first I felt quite out of place, for I could not fit in in the discussion, accustomed as I am to speak to a particular subject and to a definite resolution. "Have patience," said the chairman, "we will get to what you are aiming at."

The two principal subjects which were discussed by the delegates on the first day of the Convention were the question of transfers or traveling cards, and the issuing of an official journal by the Secretariat. The question of transfers was rather a difficult and complicated one. Here I want to say that the transfer problem of the European trade unions is quite different from that existing in our Organization. In this respect the European unions are much more progressive than our Union. They put no difficulties at all in the way of newcomers. In Europe, the tailors, as well as other unions have all adopted a system of complicated benefits, especially in Germany. There the German tailors have besides strike benefit, also sick, traveling, out of work, insurance and other benefits; so that a member has not only trade benefit, but his Union is also an insurance society, and the problem which confronted the Convention was, what rules and regulations should be adopted, so that the member in traveling from one country to another should not lose the benefit he is entitled to and the insurance which he paid for so many years in his Union. It appeared, during the discussion, that in Switzerland, Germany and Austria, the dues and the benefits are pretty much the same. They have among themselves an understanding that when a member travels from one country to another, he is treated as an old member and is immediately entitled to all benefits. But in France, Denmark, Holland and other countries the benefits vary.

The next suggestion was that the Secretariat should issue a quarterly journal in French, English and German. The first day passed in discussion and no conclusions were arrived at.

In the evening the foreign delegates were invited by Mr. Peluso, the interpreter, to visit the "Vorwarts" building, the headquarters of the Austrian Socialist Party. The exterior was not very imposing, but when we entered

the building we were very much surprised at the beautiful arrangement. All Austrian Socialist publications are printed in this building, on which a staff of a few hundred workmen are employed. To give you an idea of the comfort and care the administration takes of its employees it will be enough to say that the composing room is situated on the top floor with a roof of glass. In the

VORWARTS BUILDING

summer, in order to keep the place cool, there is a constant flow of cold water on the glass roof. On the lower floor below are bathrooms and many other conveniences. We were then ushered into a room where a number of young boys were writing. Mr. Peluso informed us that these boys were themselves the editors of the "Boy's Socialist Paper." While there, each delegate was presented with an album containing many views, among which are thirteen buildings comprising the factories, printing places and co-operative stores belonging to the Socialist Co-operative Societies of Austria. One of the most imposing buildings belongs to the Austrian Union of the printing trades. The unions in Vienna have no need to meet in beer houses or drinking saloons. In co-operation with the Socialists they have beautiful buildings of their own.

On Thursday, July 17th, there was no session. The International Union of the Austrian Tailors invited the foreign delegates to make a trip to the Schneeberge, about the highest mountain in the vicinity. Unfortunately we did not get an opportunity to enjoy the trip, because the day was a very cloudy one and when we reached the top of the mountain we were enveloped in a thick cloud and at times we could not even see our own selves. At intervals the wind would disperse the clouds, when we could see each other and had a chance to pick mountain flowers, but such intervals were far and few. Still the majority of the delegates went out climbing and when I asked one of them what is the use of climbing, since so little could be seen, he replied, that when he returned to Paris he would like to relate that he walked in snow in the month of July.

We spent about three hours on the top of the mountain, and in the meantime we took shelter in a large restaurant which was located on the top of the peak. While dinner was being served I remarked to Peluso, who accompanied me, that it was an outrage to have such youngsters serving beer. One of

VEREIN DER BUCHDRUCKER UND SCHRIFTGIESSER NIEDERÖSTERREICHS
(Association of Book Printers and Typesetters)

the boys told me that he was only ten years old and the boy who served our beer appeared to be very weak and sickly. "Yes," said Mr. Peluso, "you are right, I think I shall call this to the attention of Dr. Adler, the leader of the Austrian Socialists in Parliament, and I shall tell him that the employment of young boys has made a very bad im-

pression on the foreign delegates to the International Conference." It seems that Peluso, an ardent Socialist, did not care very much whether the young boys were fit for the work, but what concerned him was the impression they made upon the foreign delegates.

The Debate Continued

On Friday morning, July 18th, the debate on the question of transfers and on the suggestion of issuing an official journal was renewed. In order to give the reader a clearer idea of the difference in the transfer question between our locals and those existing in the European countries I will state that while in this country the union shops are what is known as more or less closed shops, and a member traveling from one city to another finds it difficult to obtain employment unless he gets a transfer card from one local to another, in Germany, and in most of the other European countries there is no such thing as a closed shop and the unions are not recognized by the employers, in fact, the unions do not ask recognition. The members are kept together and adhere to the organization by means of a multiplicity of friendly benefits of which I spoke a while ago. They seem to lay a great deal of stress on the out-of-work benefit, and I was told that it is impossible to maintain a standard where there is no out of work benefit. Unless the member has something to fall back upon when he is out of work, he will work for any price. The transfer question cannot therefore be a question of a member of one union working in the shop of another union, but of providing a means of retaining the benefits for which he paid while a member of his local union. No definite resolution, however, was adopted on this proposition. It was simply suggested that the Unions should as far as possible make the weekly payments more or less uniform. From the union books which were shown to me it appears that in some organizations a member even retains his original constitution book and the stamps are simply pasted on his old book by the officers of the new Union.

Instead of charging high initiation fees and low weekly dues as the case is with us, the European unions have adopted a system of low initiation fees and high weekly dues. The dues range from 15 to 20 cents a week, which is of considerably greater value in Europe than in this country.

The Germans and Austrians were decidedly opposed to the issuing of an official journal, for the reason that most of their [illegible] read the literature of the various tailors' unions, and have a fairly good idea of the methods and problems they are confronted with and are therefore not in need of an [illegible] journal. The delegate from Holland [illegible] in a proposition to have such an official journal, but he was persuaded by the administration to withdraw his proposition. Whereupon I drew up a proposition and submitted it to the Convention calling for the issuance of a quarterly review to be published in three languages, as a means of solidifying [illegible] ganization and acquainting the members [illegible] the problems. I noticed that at European conventions, they try as far as possible to avoid a division on resolutions. The minority is generally persuaded to withdraw its propositions and resolutions are generally carried unanimously. What we call "boss rule" or "machine rule" is there quite legitimate as the natural method of transacting business. It is only on very rare occasions that the minority will insist upon having its resolution presented. In fact it is bad taste for a minority to insist upon its resolution.

Among the trade unions in Europe democracy in the labor movement is only dreamt about, argued and idealized but never practiced. The effect and influence of European despotism and militarism is felt even among the advanced section of the working classes. I was told by Brother Flynn, the English delegate, that he had been attending the German Tailors International Congresses and found that the ordinary delegates may only speak twenty minutes, while the officers have the privilege of talking two hours at a stretch. Even in the personal relations among the trade unions you will find there is no such thing as equality. The member stands before his officer as the private before his captain and the officer stands before the general officer as a captain before the general. When I told them that most of the unions in America and some in England elect their officers by referendum vote they said that it was a childish method which could never bring any good results. It took me some time to realize all that. It was only after several days' discussion privately with the delegates that I commenced to realize that the democratic instinct prevails [illegible] in English-speaking countries, and very [illegible] of it in Europe and none at all in Germany.

Of course, coming to a convention of [illegible] unionists everyone of whom is a member of the Socialist Party, and all very often [illegible]

VARIOUS OFFICIAL PAPERS AND MAGAZINES OF TAILORS' UNIONS AFFILIATED WITH THE INTERNATIONAL TAILORS' SECRETARIAT

of the "end ziel", or the ultimate object of the labor movement, I expected something different. It appears that the idea of equality is a feeling that you will find nowhere among the working classes outside of the United States. With all their talk of Socialism I found them to be ultra-conservative. I have not seen anything like it in this country. In fact, no American Labor Organization will stand for that extreme form of concentration of power in the unions; where the official has everything to say and the member very little.

But to return to the subject. Another reason given by the German and Austrian delegates for their opposition to a trade union quarterly review was that the news would be too late and stale and therefore useless. I, in turn argued that I am not so much interested in the news or in the amount of Hellers or Marks the tailors of a particular locality received at a particular time, but that I am interested in becoming acquainted with the nature of the problems that confront us and the methods adopted for their solution, in order that we may learn these methods from each other. It is the form of organization that we are interested in rather than the number of "movements" that is of importance to us. (Every attempt, successful or otherwise, to raise wages or to reduce hours, whether or not accompanied by a strike, they call a "movement." On the continent, a scale of wages or a price list is known as a Tariff. The hour question is not of vital issue to them. It is the tariff which is everything to them.)

Was it Ibsen who said that "morality is largely a geographical conception," or something to that effect. That what is moral and right in one place may be immoral and wrong in another place. A line of conduct which in this country would be stigmatized as "boss rule, gag and railroading," in the European continent is considered quite proper and respectable. When Sabbath asked me to withdraw my resolution, I told him that unless he convinces me that my resolution is wrong, I will insist upon it being put to a vote as long as I can get someone to second it.

This declaration caused a great deal of astonishment and amusement, for they are accustomed to what we call "railroading" propositions. Only the delegates from England and France voted with me, while the delegate from Holland, who originally introduced the resolution, voted with the administration.

(To be continued)

The Relations of the Union and the Manufacturers' Association

As Defined By The Board of Arbitration In A Recent Case

By A. R. Y.

Hasty Methods Condemned by the Board of Arbitration

It is greatly to be deplored that it has been necessary for the Cloak and Suit Manufacturers' Protective Association to bring the Joint Board of the Cloak and Skirt Makers' Union and its representative, Dr. Isaac Hourwich, before the bar of the Board of Arbitration, charging violation of the letter and spirit of the Protocol. One regrets the necessity for these proceedings, because the disputes on which they are based have not been so very serious, or impossible to adjust, by the exercise of reason, tact and good faith by both sides. It is moreover to be deplored that it has been necessary for Mr. Louis D. Brandeis, the Chairman of the Board of Arbitration, to animadvert on the conduct of the Joint Board, its representatives and its official organ, and to couple with that conduct the International Union, although the International Union not only has no share in it, but has frequently counselled prudence, and as frequently opposed the hasty methods of dilettante dabblers in trade affairs, that are beyond the province of their experience.

In substance the charges had reference to illegal stoppages of work over disputes that could have been settled by mediation and conciliation.

Another grave breach of business etiquette charged in the statement by the plaintives is the inordinate desire to rush to publicity with denunciations against the other party to the Protocol, with insinuations holding up to ridicule the main provision for mediation and with inciting the members to agitate for the breaking up of the present arrangement. Such actions inevitably cause strained relations between the parties, put a damper on the zest with which the clerks should pursue their work of adjusting disputes, and generally engender bad blood and ill-will that may gradually culminate in open rupture.

It is not surprising that the Association has taken this course. It is only fair to admit that in calling on the Board of Arbitration to express an opinion on the justifiability or otherwise of the conduct or rather indiscretion complained of, it has taken the only course which is compatible with reason and commonsense; and it has, moreover, shown a measure of good faith in its desire to maintain peaceful relations rather than play into the hands of disrupters.

Attempts to Discredit the International Union

It was unfortunate that Dr. Hourwich in assuming the duties of mediation and conciliation should have proceeded to play into the hands of a clamorous element in the characteristic manner of an abstract theorist. As soon as he came into office, while conferring with the representatives of the Association in the matter of the Goldfield and Lachman case, Dr. Hourwich forthwith attempted to destroy the influence of the International Union by raising an issue between the Joint Board versus the International Union. Right until then there had been no question in the minds of our members and local officers that in their dealings with the Manufacturers' Association the International Union and the Joint Board were one and indivisible. All at once Dr. Hourwich proceeds to discredit the International Union before the representatives of the Manufacturers' Association by propounding a new-fangled theory that the "International Union is a mere shadow, having no power and no authority, and that all power is vested in the Joint Board by virtue of its local autonomy." Who gave Dr. Hourwich the right to raise such an issue calculated to lead to distrust and dissension? Where did he derive the authority therefor? Did he consult the locals or ask for their sanction? How was he sure that he would not have been rebuked for suggesting the very idea? He talks in the name of democracy. Did it not occur to him that such a question would have to be referred to a referendum vote of all the members? Yet, in his report on the case, he boasted at the meeting of the Joint Board that he had raised the issue and discredited the International Union. Is that the action of a true Union leader?

His theory that the locals of the International represent independent states and that the parent body has no power, was a futile comparison. As if the theory of the constitution of the United States can have a universal application. As if it could be applied to newly-formed organizations composed of raw elements, who neither know the meaning of the United States constitution nor the significance and benefits of organization. As if such elements could be left entirely to their own devices, when once they imagine themselves perfectly free and independent. In actual practice our local administration only succeeds when carried on along the lines of strict discipline and obedience to well-regulated laws.

Had Dr. Hourwich taken a closer interest in the administrative work of our locals, he would have seen actual life utterly confuting his abstract theories. But his theoretic mind does not run along grooves of practical life.

In this connection the views of Mr. Louis D. Brandeis, the Chairman of the Board of Arbitration, in regard to the Protocol and the adjustment of trade and shop disputes under its provisions, are extremely interesting.

Mr. Brandeis, addressing Dr. Hourwich, said in substance:

We are not interested, Doctor, in the question of your extenuation. * * * We understand fully the position which you take. We are of the opinion that your position is absolutely wrong; the position you take would be subversive of the Protocol. * * * This is not an indissoluble union between the manufacturers and the Union. Either party, if it finds it is not to its interest to continue the Protocol can observe the law, and either seek a modification of the Protocol by proper proceedings, or, if it does not believe that the Protocol with modifications is desirable, it can terminate it by proper legal action. But so long as the Protocol exists it is the duty of each association *and of every officer and every member of each association to see to it that in every way the Protocol is lived up to.* We thought we had made it clear by our decision last February that neither party had the right to take the law into its own hands; and obviously picketing is an act which you say yourself can only exist if there is a strike.

Here follow further extracts from the very interesting and instructive speech of Mr. Brandeis:

In the first place, we recognize that the machinery of the Protocol is not perfect. It was not supposed that it was perfect when it was originally agreed upon. It was as near perfect at that time as we were able to devise and to agree upon. All of those who participated in the framing of the Protocol understood that as experience developed difficulties, the experience, thought and invention of those interested would be called into play to devise some means of improving the working of that machine, which we regarded as correct in its main principles, but which we recognize must be constantly improved from time to time, to overcome existing difficulties, or to meet new difficulties as they present themselves, precisely as any of the machines which constitute the great inventions in manufacture are being from day to day improved to meet the difficulties which are experienced. * * *

It was to create a means by which the parties would come together and recognize that the difficulties of their particular trade were difficulties of the trade, not difficulties of the union, which the employer put up to the union and made them solve, or a difficulty of the association, which the union put up to the association, that it must solve, but a difficulty of this joint corporation, this joint association of employers and Union; a difficulty of the garment trade to which all of those interested should give their best thought and best endeavor, because it was their joint business; and that they were not to seek "justice" in the sense in which you are seeking justice in the courts, by getting a decision, but that they were to find some way, through invention and through law, of overcoming difficulties that were involved, not only the ordinary difficulties of the trade, but the difficulties of meeting the controversies as they arise from day to day.

Now it was recognized also, and was fully discussed in the original conference, formal and informal, that *the greatest difficulty of all in dealing with this situation would be, not with the leaders, not with the men who had participated in settling these difficulties; who know the inherent difficulty and, as officers, assumed the very great responsibility of acting for either side, but the difficulty was in dealing with the privates who were deeply interested, but who necessarily, through lack of experience and lack of opportunity, could not have thought out the problems and could not participate in them,* because the success in forming this Protocol and the success attained during the period of at least two years of its operation, was due to the mutual education which the common grappling with the difficulty gave, when tailor and manufacturer came together to deal with the situation.

Regarding the irresponsible expressions in the organ of the Joint Board, Mr. Brandeis said:

For the official organ of the Protocol to be used as a vehicle of expressions which must convince the readers and the members of the Union that this agreement entered into is b

ing administered by men who are rogues, in the trade sense, who falsify, who disregard its obligations and adherence to the terms of the Protocol and justifies the use, in respect to those individuals of the opprobrious term of "scab"; such expressions render impossible the carrying out of that obligation which was solemnly entered into, they render impossible to bring all of the members of the union like all of the members of the association, to the loyal support and carrying out of its obligations.

It seems to us, therefore, clear that the use, in this official organ, of such expressions, is subversive of the Protocol.

Now a distinction has been sought to be made—a distinction between what is said individually and what is said officially. That is a distinction which, it seems to me, has a legal and philosophic value but has no practical value. It is impossible to draw that distinction in its effect. If one who is an officer of an association expresses an opinion in an official organ, the mind of man is not so constituted, except in those few rare instances of highly trained minds, who have freed themselves from ordinary emotions—the mind of man and his being is not so constituted but what there will be confused the effect of an official and an unofficial utterance.

The fact that a man is an officer of an Association may make it necessary for him to abstain from doing that which as a citizen, or as a mere member of an association, he would be absolutely free to do, just as the fact that when one assumes the position of a judge, or some other official position, it may exclude him from doing things which any other citizen in the community has full liberty and right to do.

But, wholly aside from the question of what an official may do, there is the fact that this official organ, owned by the Union and administered by the Joint Board, is being made the instrument for subverting the Protocol, and I even feel that some of the expressions in some of the articles that were read, making a definite declaration that the Protocol must be lived up to as long as it exists, that they, in themselves, are so phrased as to carry in their minds a suggestion to the reader that the proper thing to do is to abrogate the Protocol.

Now this is no more and no less than when a man says, "I will not say that this person is a liar," but conveys an impression to the listener that he has a notion that the man is not always an adherent to the truth. And I should read myself, and should understand myself that many of those expressions, which are coupled with a very correct interpretation of the law of the Protocol, also imply a condemnation, a silent condemnation of the Protocol. While every one has a right to make up his mind, it becomes a very different matter when an official who is endeavoring to carry out, and should be endeavoring to induce others to carry out the terms of the Protocol, is using such language and such expressions.

Now we must hold responsible for this—while we say that we cannot pass upon any question of individuals, that we have not the knowledge, and if we had the knowledge, we have not the jurisdiction—we must hold the parties responsible.

Primarily, it is the Joint Board. Secondarily, it is the International, and we do not at all agree with that interpretation which President Rosenberg seems to have given to his obligation, that he has merely to "advise."

It seems to us that the obligation of guarantor of this agreement is a far more serious obligation than merely to give advice. It is the obligation to see to it that the obligation is carried out.

Now the arbitrators have no means of determining, and have no suggestion to make whatsoever as to how they, the guarantors, are to see to it. It is a joint obligation of the Joint Board and of the International that certain things should happen.

They stand for all practical purposes, exactly in the same relation as if they had been partners in entering into this agreement, although the exact legal relation may be something different. The International officers were the people with whom the Association actually dealt in working out this agreement. It was in reliance upon what took place through the International and the intercession of the International that the Association did enter into it, and the Board must feel that the International cannot discharge itself of obligation in this matter by simply saying, "we give advice and the advice is not taken." It is a joint obligation, and it must be jointly performed. How it is performed, and how it is brought about, is a matter with which it seems to us the Board has as little to do as the Association has.

All that Mr. Brandeis has said is sheer common sense. It is furthermore confirmed by the experience

of the past three years. For three years the Cloak Industry of New York has been at peace. For three years the representatives of the Union and the Association have succeeded in adjusting petty disputes and redressing individual grievances that had inevitably arisen from time to time. Misunderstandings have sometimes occurred, and the Board of Arbitration has been called several times to adjust them.

But it would be unreasonable to suppose that because of these misunderstandings and petty differences the Protocol of Peace signed in September 1910, is a failure and should be broken off, in which case it would mean the recrudescence of the periodical strife of former years.

It is evident from the attitude of the vast majority of the cloak and skirt workers that the arrangement has been satisfactory to them, else they would protest against its continuance. It is further evident from the attitude of the majority of the members of the Association that the arrangement with all the institutions for carrying out its provisions has been satisfactory to them, otherwise they would insist upon its cessation. It is likewise evident from the attitude of the prepondrant majority of the active officers and leaders, who are themselves tradesmen, that the arrangement for mediation and conciliation is eminently suitable and beneficial to the workers, otherwise the arrangement, or the Protocol, would not have survived.

And yet upon the surface, and to the inexperienced outsider it does appear as if the arrangement were most unsatisfactory. Witness the gratuitous, misleading and uncalled-for statements appearing in the general Yiddish press from time to time. How are we to account for this apparent contradiction?

When by the Protocol of Peace in 1910 the workers waived the right to strike, so long as the treaty of peace is officially recognized by both parties, they adopted a policy which has proved beneficial to them. Now, you cannot maintain a treaty of peace and at the same time commit an act of war, by causing a stoppage of work without previously submitting the dispute to the Board of Grievances. Such a course of action may seem justifiable to the abstract philosopher. He may argue that since the Union has not officially sanctioned the stoppage or the picketing, therefore it is merely a private act in which in the abstract the Union has no right or authority to interfere. Such abstract reasoning clearly borders on anarchy. It is subversive of the authority of the organized body to rule by orderly government, or to impose discipline. It destroys with one blow the control of the Union over shops or individual workers and gives them the license to plunge into shop strikes at will. Nay, it destroys the organization itself.

For if the rights of citizenship allow a man to picket a shop without the right of the Union to interfere, then the same rights of citizenship allow him to work below the scale, to make an individual contract with the employer and even to scab on his fellow-workers in time of strike. As a citizen a man may do many things which as a member of an organization he may not do. If the Union has no authority to prevent stoppages or stop picketing during such stoppages, it has no authority to impose internal obedience, even so far as to payment of dues. It brings us back to the practices of the past, when strikes abounded, but there was no Union; when phrases and denunciations ruled the day without a semblance of organization. Let the cloak and skirt makers of New York ponder over these remarks and take the necessary measures to preserve their organization.

THE LADIES' GARMENT WORKER

OFFICIAL ORGAN OF THE

INTERNATIONAL LADIES' GARMENT WORKERS' UNION

PUBLISHED MONTHLY

Address all communications to

JOHN A. DYCHE, Editor, 32 UNION SQUARE, NEW YORK CITY

Telephone, Stuyvesant 1126-1127

SUBSCRIPTION PRICE:

10 CENTS PER COPY **ONE DOLLAR PER YEAR**

Entered as second-class matter at the New York Post Office.

GENERAL OFFICERS.

A. Rosenberg - - - - President

John A. Dyche - - Gen. Sec'y-Treas.

S. Polakoff, 1st Vice-President, 49 E. 19th St., New York City.

M. Sigman, 2nd Vice-President, 15 W. 118th St., New York City.

M. Lapidus, 3rd Vice-President, 208 Augusta Ave., Toronto, Canada.

H. Dubinsky, 4th Vice-President, 143 Jefferson Ave., Everett, Mass.

Sam. Lefkowitz, 5th Vice-President, 450 E. 81st St., New York City.

I. S. Feit, 6th Vice-President, 2637 E. 61st St., Cleveland, O.

H. Kleinman, 7th Vice-President, 79 E. 10th St., New York City.

M. Amdur, 8th Vice-President, 39 No. 10th St., Philadelphia, Pa.

B. Witashkin, 9th Vice-President, 6 E. 17th St., New York City.

H. Strassburg, 10th Vice-President, 12th St. & Blue Islane Ave., Chicago, Ill.

A. Mitchell, 11th Vice-President, 1270 56th St., Brooklyn, N. Y.

S. Slotchin, 12th Vice-President, 35 Union Ave., Brooklyn, N. Y.

D. Cohen, 13th Vice-President, 2 So. High St., Baltimore, Md.

Editorial

The Victories of Locals No. 38 and No. 35

We are glad to announce two notable victories, both of equal importance, although of a different nature. One is the victorious termination of the General Strike of the Ladies' Tailors of New York City, which resulted in a substantial raise of wages and a reduction in hours. How long is it since the most fashionable ladies' tailoring establishments on Fifth Avenue were working their employees nine, ten, eleven and more hours a day and no extra pay for overtime, and at salaries ranging from $12 to $18 per week? How long ago did this state of affairs exist? Until the Ladies' Tailors organized and began to kick and fight against it.

It was an uphill struggle, to organize the ladies' tailors. Many wiseacres, old and young, have prophesied that all attempts to organize this craft would fail, for the reason that there are too many nationalities, too many shops in the trade, that the tailors are too old-fashioned and too conservative, and so on. They did, however, organize. It is true that for the first couple of years the task seemed to have been almost hopeless, but by persistent and determined efforts the impossible has been accomplished and today the scale of wages in the Fifth Avenue houses is $27 per week for 48 hours work; male helpers receive $19 and female helpers $17. Bushelman, for whom there was no scale at all are receiving $24. This is in the first class houses. In the second class houses the scale for tailors is $24 per week; for male helpers $17 per week and female

helpers $15 for 48 hours work. This, the ladies' tailors are enjoying, who organized and fought and won. The dress makers, however, the American women who consider themselves aristocrats of the trade, who are too proud to belong to the Union, still work at the same old wages and the same old hours. They work under the same roof, the same shop, for the same employers, one section organized and the other disorganized, one receiving more than double the wages while working considerably less hours. And the other?——

Another victory is that of the Cloak Pressers in New York. There was no fight here, no picketing, no trouble, no disturbance in the factories; no dislocation of trade; no worry and no expenditure of a single cent on either side. The pressers gained $2.50 per week, while the under-pressers gained $1.50. The wages of the cutters and finishers have not as yet been tackled, because the figures and statistical information has not yet been forthcoming. As soon as the information will be ready and the arbitrators will have definite data and figures to go by, the award will be given also in their case. Of course, we cannot anticipate what the decision will be, but in view of the fairness of the award for the pressers and the universal satisfaction it has given to our members, there is no reason why the other branches of the trade should not be treated in the same manner as the pressers have been by the very same arbitrators.

* * *

Arbitration Board Defines Relations Between Union and Association

For practical people there cannot be any doubt as to what should be the relations between a union and an employers' association with whom that union has entered into an understanding. If the question were asked, practical union men could only give one answer, namely, the relations between two such organized bodies, although to all appearance their interests are not identical, should be the same as the relations between two individuals doing business together.

In this world of conflicting interests there can only be two kinds of relations: one is war to the knife, for there can be no moderation in war measures; the other is some measure of co-operation between the two conflicting interests, whereby war is avoided and misunderstandings are smoothed over and adjusted in a friendly "get-together" manner. Progress, civilization and national prosperity became possible only when conflicting groups or nations adopted the principle of "get-together" for the purpose of arriving at a better understanding. And future progress, both national and international, depends on how far this principle will be adopted and made to govern the relations of rival sections and interests.

Now, what is true of nations and human relations generally is not less true of labor unions and organized bodies of employers. A large number of our New York members have had convincing proof of this within the last three years, ever since peace has been reigning in the Cloak Industry.

One thing is quite certain. You cannot maintain the two kinds of relations at the same time. Two nations cannot officially suspect, insult or throw mud at each other and at the same time remain friendly and at peace. Two firms cannot continue doing business together, while they distrust and accuse each other of bad faith. Neither can a labor union and an organized body of employers negotiate better conditions or carry on any kind of collective bargaining, if their representatives lack good faith or mutual regard for each other.

One is led to this conclusion on per-

using the "Opinion" of Louis D. Brandeis, extracts of which appear in another column.

* * *

The Joint Board and the International The "Opinion", rendered by Chairman Brandeis of the Board of Arbitration, that the International Union and the Joint Board "stand for all practical purposes exactly in the same relations as if they had been partners in entering into this agreement, although the exact legal relations may be something different; * * * that it is a joint obligation, and must be jointly performed," etc., will surprise no one who has been acquainted with the relations which existed between the Joint Board and the International Union, in their dealings with the Manufacturers' Association ever since September 2nd, 1910, the day when the Protocol was signed. Until January last the joint relations of the International and the Joint Board with the Manufacturers' Association, had been practically the same as now laid down by Chairman Brandeis. Whatever differences of opinion there may have existed between the officers of the International Union and the Joint Board, the Manufacturers' Association knew of none. The Board of Grievances consisted both of members of the Joint Board and of officers of the International Union. They certainly *were partners in business.* All of a sudden the representative of the Joint Board went out of his way to inform the Manufacturers' Association that the International Union had absolutely nothing to do with the Protocol. The recent decision of the Board of Arbitration practically reintroduces the former relations as they had existed until the end of last year, a relation which should never have been broken up or changed. We are glad to see that the definition of Chairman Brandeis, as to the function of the International Union as guarantor of the Protocol, has been hailed with satisfaction both by the officers of the Joint Board and the officers of the International Union.

The Joint Board on Saturday, October 18th, upon due consideration of the decision of the Board of Arbitration, in a resolution sent to the General Executive Board, expressed in no mistaken terms their satisfaction with that decision. We hope and trust that the malcontents in our Organization and those who set one set of officers against another, will see that their destructive work and ideas take no root in the minds of our members, and in the future our Organization will always be able to put up a united and solid front to our employers.

* * *

Board of Grievance Not A Court of Law But An Adjustment Committee A careful perusal of the "Opinion" of Chairman Brandeis on the nature of the relations between the manufacturers and the unions, and the function of the Board of Grievances, carries the strong conviction that our contention all along, that the Grievance Board can never function as a Court of Law, but as an Adjustment Committee, has been a correct one. Instead of individual business agents trying to adjust complaints, or grievances with the individual employer or individual representative of the firm, the Board of Grievances in its collective capacity as a committee of business agents and a committee of representative employers is adjusting troubles jointly. Now, every one who has ever served in the capacity of a business agent or had practical experience in adjusting difficulties between employers and employees, knows that the principal difficulty in an adjustment is not in the finding of an issue, the raising of a question of abstract right or particular point of law, but in

settling, adjusting, finding a *modus vivendi.* In a word, to patch up, to adjust, not to decide; to make it possible for the manufacturers and the workmen to get along without serious injury to either party; to make it possible for the employer and employee to work together—something which is absolutely and radically different from a Court of Law, which looks only for a decision and is not concerned with the result of that decision. Hence, legal technicalities, legal methods are a hindrance instead of a help at a meeting of the Board of Grievances. The Board of Grievances is a committee to find ways and means of adjusting "a difficulty of the garment trade which all of those interested should give their best thought and best endeavors to," says Chairman Brandeis. Yes, it is not legal difficulties we have to overcome, but trade difficulties. It is not abstract rights we have to consider, but finding ways and methods of getting along.

In the case of a Price Committee and an employer adjusting prices, it is not so much a question as to how much profits the manufacturer has an absolute right to expect, or the wages the workmen have an absolute right to demand, but it is a question of fixing upon a price, whereby the manufacturer should be able to sell his garments and the workpeople to obtain a living wage. There can never be a law fixing the profits of the employer or the wages of an employee, it is simply a question of how to adjust the relations, so that both parties should be able to get along.

* * *

Press Censorship A contention has been raised that the "Opinion" of the Board of Arbitration, relating to the Official Journal of the Joint Board, implies a press censorship, or limits the freedom of our press. Since the bulk of our members are Russian refugees, the idea that through this opinion expressed by the Board of Arbitration, the freedom of the press will be limited, has caused an unpleasant impression. We can assure our members that their fear on this point is absolutely groundless. The decision of the Board of Arbitration does not in the least attempt to curtail the freedom of our press and to prevent our people from expressing their opinions. It simply requests that the editorials in the *"Neue Post"*, and the articles written by the responsible officers of our Organization should not use language which will give offense to the representatives of the Manufacturers' Association, with whom we come in daily contact. To use an illustration: If, let us say, the official organ of the Japanese Government were to make an attack upon President Wilson, Secretary Bryan or members of the United States Cabinet, assuming an unfriendly or offensive tone, such declaration on the part of the official organ of the Japanese Government would certainly call forth resentment on the part of the United States Government. It would not in the least mean that the United States Government wishes to curb the freedom of the press of the Japanese people, or establish a censorship in the Empire of the Mikado. If the officers of the Manufacturers' Association feel offended at the language used by the responsible officers of our Union, it does not in the least mean to imply that they wish to abrogate the freedom of speech or freedom of press of our Organization.

The Board was also of the opinion that as long as this voluntary understanding between the Manufacturers' Association and the Union exists, adverse or offensive comment is out of place, and makes it impossible for the existence of business relations. As long as the responsible officers of our Organization come in daily contact with the manufacturers.

an agitation against the Protocol is ridiculous and in very bad form. If we do not want the Protocol, we are at liberty to abrogate it at any time we choose to do so; but as long as we find it useful and as long as it pays to keep it up, then this constant attack on the Protocol, this constant telling our members that they are getting the worst end of it, can serve no useful purpose, and in fact makes the conditions of such a Protocol impossible. We cannot have both peace and war at the same time.

* * *

Strikes In Philadelphia and St. Louis to be Continued Indefinitely While the Philadelphia Public Ledger has been appealing in vain to the "humanity" of the garment manufacturers to end the cloak makers' strike in that city, our appeal to our members for finances has met with a hearty response.

We are glad to put on record the unanimity with which our members met the situation. The unanimous response is all the more noteworthy because it was practically spontaneous and not forced upon unwilling minds. In this respect our Union is one to be proud of.

At the meeting of the General Executive Board held last month it was decided to give the employers of Cleveland, Philadelphia and St. Louis a lesson to be remembered; to oppose to their stubbornness a determination rarely equaled in the annals of labor organizations. If they believe they can break a gigantic organization like our International Union, then they are possessed of a rich but very stupid fancy. The strikers being willing to keep up the strikes indefinitely, we are ready.

And the General Executive Board has unanimously decided in favor of an indefinite prolongation of the strikes, assisted by all the means at our command. Financially it was a question of some $15,000 a week, which if forthcoming this decision can be carried out, ending finally in the discomfiture of the enemy.

Now, $15,000 a week in our huge organization, is not hard to collect, if all the locals are willing to extend the helping hand of a brother. Happily our locals have seconded the decision of the General Executive Board in no uncertain voice. They, too, are in favor of prolonging the strike indefinitely. While writing some of the New York locals have pledged themselves to contribute weekly the following sums:

Local	
9. Cloak Tailors.........	$4,000
1. Cloak Operators......	2,000
23. Skirt & Dress Makers.	1,500
35. Cloak Pressers........	1,500
25. Waist & Dress Makers	1,000
17. Reefer Makers........	500
62. White Goods Workers.	150

Here we have alreday nearly $11,000. Our other locals in and out of New York will certainly follow suit with sums in accordance with their financial strength. Our country locals will prove no exception to the general rule.

Furthermore, it will be of interest to all and sundry that the new-fangled combination of the manufacturers of Cleveland, Philadelphia and St. Louis, assisted as they no doubt are, by the National Association of Manufacturers of "lobbying and bribery" fame, has decided the International to turn over a new leaf in the history of garment strikes. Henceforth we shall prepare ourselves to carry on vigorous strikes not for one but for several seasons at a stretch. If the stiff-necked and heart-hardened employers want to lose their trade and thus give fair and union employers a "show"—well, we are ready to assist in effecting this purpose.

Trade Agreements in the Woolen and Worsted Textile Trades of England

By BEN TURNER

President of the General Union of Textile Workers

Up to a few years ago there were very few agreements made between organizations of workpeople and organizations of employers. Except in the Dyeing and Finishing Trades of Bradford and one or two other sections, agreements were either of an individual character or non existent. Now they are very extensive and common and the spirit of the age develops them on a large scale.

Yorkshire is the big centre of the Woolen and Worsted industry of Great Britain, employing hundreds of thousands of textile workers, and except in minor instances there were no agreements between the two sides until 1906. At that time a strike occurred in Colne Valley among the workmen in the preparatory departments. The Union took it up, organized the men and settled the price per hour on a two-years' agreement. At the end of two years, the agreement was extended and the wages increased. The employers formed a working association and the employees kept up their Union, and now an attempt is being made to get the prices raised a third time.

Two years ago the men in other sections of the industry in the same area succeeded in getting more wages, shorter hours of labor, payment for overtime, Union recognition and other benefits on a two-years' agreement; and it goes without saying that the workpeople have considerably benefitted by this policy.

Three years ago an attempt was made, after good organizing propaganda in the Dewsbury and Batley districts, to get an agreement with the employers for a large body of men in the cloth trade. The trouble was made more serious by the fact that the employers had no association, and a strike was imminent, when a large number of firms got together in each of the towns. Two conferences followed and an agreement was come to for two years.

That agreement expired last February and the Union then made another attempt to raise wages for all sections of workpeople. After months of our pressing the employers to combine, they formed an association for the two towns, the Union got a joint conference together and settled upon an advance of wages for 25,000 workers. This agreement, instead of being between firms organized in two separate groups, is between the Cloth Manufacturers' Association, covering the whole heavy woolen district, and the General Union of Textile Workers.

As will be seen from several clauses cited below, (clauses 20, 22 and 23), the two sides must come together to interpret the agreement and draw up price lists for the large number of women engaged in the weaving department

Some of the clauses:

1.—This agreement shall take effect from Friday, June 27th, and payments under it shall be made on Friday, July 4th, 1913, and shall continue in force until October 1st, 1915, with 3 months notice of any proposal of change by either party to expire at that date or any time after.

2.—This agreement shall be deemed to apply to willing and competent workmen; and the wages paid to any worker who is infirm or otherwise incompetent shall be left to private adjustment between the employer and such worker.

3.—Should any dispute arise between any employer and any class or classes of workers as to the proper interpretation of the terms of this agreement or as to the rate of wages payable under it, such dispute shall be submitted by the employer and workers concerned to a Joint Committee of the Association and of the Union for settlement, and the decision of that Committee shall be binding on both employer and workers.

PIECE WORK

18.—Piece work in Willeying, Spinning, Warping, Beaming, and in any of the finishing or other departments shall be left to private adjustment between employer and worker, provided always that piece work, taken over a reasonable period of time, shall yield more than the maximum

rate named herein as payable to the workers in the respective departments.

CLOTH WEAVERS

20.—The Joint Committee of the Association and of the Union are unanimous in the opinion that a Weaving Tariff or Tariffs applicable to the various classes of goods manufactured in the Heavy Woolen District should be drawn up, and they will endeavor to compile such a Tariff or Tariffs as time and opportunity permit. After a searching enquiry they find very varying rates of payment now current, and as a first step towards the establishment of uniform rates in the Heavy Woolen District it is agreed that each Manufacturer shall so adjust his Tariff that Weavers of Plain Goods shall be able to earn on the average a minimum of 15 shillings per week, and Weavers of Fancy Goods a minimum of 17 shillings per week.

22.—The average earnings referred to in paragraphs 20 and 21 shall be ascertained by eliminating 25% of the lowest, and taking the earnings of the remaining 75% as the standard basis.

23.—Pending the adoption of a Uniform Tariff or Tariffs for the Heavy Wooten District, existing tariffs or rates of payment shall not be reduced, even though the earnings exceed the minimum rates mentioned in paragraphs 20 and 21.

The Yorkshire Dyeing and Finishing Trades have arrived at a similar agreement for their section of the industry. This is signed by four Workmen's Associations and covers several Employers' Associations. There is one clause in the agreement providing for a Joint Committee of the two sides to draw up a scale of wages for the youths in the finishing department, and fixing prices for work in other cases.

There are probably forty to fifty different branches in this industry, so that it is as complex as any in the clothing trade. The variety of machines, the variety of cloths and fabrics, the intricacies of the trade, present various complexities, but organization leads to order and regulation, and in a few years time, if the policy of conciliation is pursued, there will be prices fixed for age and work that will command the respect of both sides in making bargains, and on a person changing his employer he or she will know that the price will be the same as before, and that a change of wages will be on a general level.

The Huddersfield Woolen Manufacturers' Association have an arrangement with our Union that allows the two secretaries to deal with cases of workers leaving or being instantly dismissed, and if these two fail to agree, then a Joint Committee is called to consider the unsettled cases. (See clause 3 cited above.)

Since our Union started the policy of making agreements for wages on a time basis, other towns and other unions have followed suit, and the most recent agreement was that fixed up for the Yeadon and Guiseley factory workers, who had a small union of their own, and who have now an agreement with the newly formed Manufacturers' Association there that covers the whole trade of the two towns.

Ossett and Morley have also separate agreements based on the Dewsbury and Batley ones, and only Leeds and Halifax are behindhand. This is solely due to the lack of trade union organization among the textile workers in those towns. Where the workers are organized agreements have been arrived at and wages materially advanced. Where they fail to organize, the wages vary, the employers pay as little as they like, and the trade, from the workers' point of view, is in a chaotic condition.

Are time agreements wise agreements? is a question that has been often asked.

A good agreement is not hampered by a time limit. A bad one may be. If trade were always good, then a time limit might hamper improvements, but I find that the workers as a rule are best served by a time agreement. There should be no desire to change every month or two. Stability in trade requires that where prices are fixed for manufactured products six months before delivery, a definite period for settlement should be mutually agreed upon. I believe it is good for the workers to have a time agreement. I am not concerned as to whether it pays the employer or not. My concern is for my fellow workmen and I am viewing the subject purely from that standpoint.

For the sake of the Union and its members I favor a twelve months' or a two years' agreement. I do not favor a longer term. In the carpet trade they used to settle prices every Whitsuntide. That was not a bad plan. In the glass bottle trade they settle prices every February. That works well. During the past few years we have settled prices every two years and that has been fairly satisfactory.

It is true we have many members who are against these agreements. Some want them for a week, some for a month, and many are against a year or two. I claim that our recent two years' agreements have given us time to solidify our unions, have given us time to get the workers interested in the wage movement, have given us time to learn more about the trade and to deal with matters on business lines.

If trade depression occurs, as it sometimes must, then we have made a good bargain in having a two years' agreement. If trade improves, and this is impossible after the "fat years" of trade, then it may not be a good bargain, except that it allows us to perfect our organization, develop the amalgamation of many textile unions into one, and thus prepare the way for a better bargain when the opportune moment arrives, after the expiry of the two years' agreement. I think we stand to gain anyhow and to risk little by it.

It is only fair to state that the members of our unions who oppose the two years' agreements are usually new recruits or those who are antagonistic to any agreement with employers; who urge hitting the employers every time, even though we wreck ourselves in the attempt.

This irresponsible method does not make towards the progress of the union, nor towards improved wages, in the long run. We must always expect troubles in the trade whether or not we have agreements.

Lancashire has had price lists and agreements with the employers for many years. Their trade is the finest sample of organization in the world. Few workpeople are outside the unions. Few employers are outside their federation. They have signed price lists, written bargains, and yet here and there differences occur and they have to have petty shop fights. Just recently they have had numerous mill strikes in the spinning trade owing to bad material. They have a system of joint committees that meet when trouble occurs, but as the joint committee could not agree on the method of dealing with bad material which made bad spinning and lessened the earnings of the spinners, the operatives' union gave notice they would strike at the shops where the bad material was spun and they did. However (as I write) a settlement of the trouble has been come to and the officers of the Employers' Associations and of the Employees' Unions have agreed to settle each case as it arises and pay extra for bad material being spun. The following is the clause agreed to on September 19th:

> Pending negotiations with a view to seeing if a full detailed agreement can be come to on the procedure to be adopted for dealing with bad spinning complaints, it is hereby agreed—(1) That notices shall not be tendered at any mill in connection with a bad spinning complaint until the representatives of the two organizations (local and central) have jointly inquired into the dispute. (2) That this agreement shall remain in operation for three months from this date.

This is returning back to the joint committee work, and attempts at settlements are to be tried between the officers before any committee is called to discuss them.

The joint committee system has worked well in Lancashire. Up to recently they had one for the whole cotton trade and whether or not they had any business to consider, they had to meet monthly. Often they met and just opened the proceedings, passed votes of thanks to the chairman and then departed for another month, but they did meet monthly, so that no case could be overlooked or delayed longer than a month.

The system is not working smoothly just now, but this is solely due to differences between the workmen's unions. These, however, will soon disappear and the joint committee will work as before.

Except in Leeds, Bradford and Halifax, the whole textile trade of Lancashire and Yorkshire is under agreements and joint committee regulation. Spasmodic disputes may occur here and there with sections of workpeople over something that is outside the bargains, but on wages and hours of labor no strike occurs before the joint committee has tried its best to settle things.

There is no independent chairman in the joint committees and there are no arbitrators. They settle by conciliation if they can. Failing that, they adjourn and meet again. Sometimes they call in a Board of Trade (Government) Officer to assist them in their deliberations. He has no casting vote. He tries to help the two sides to come to terms. This often succeeds. If it fails, then they may call in a third party to decide, or they may fight it out. Seldom, however, does the process of conciliation fail, and deadlocks are often overcome without an independent chairman.

Recently, both in Lancashire and Yorks-

shire, the two sides have met in conference to discuss sanitation and safety in textile mills. The conferences were called by the factory inspectors, and regulations were jointly adopted on many important matters. Shuttle guards for looms, lack of air space and ventilation, lack of good lighting in passages, staircases and workplaces were all brought under review and an agreement was arrived at. Then they had also under consideration, the question of what weight girls and boys of 14 to 18 years of age ought to be to be allowed to lift, and thus the future physique of the young folks was provided for. The cotton trade has not yet discussed this latter problem, but we in the woolen and worsted trade agreed on a sliding scale of weights per age.

This is a new kind of work that unions and employers' associations are doing. It was not possible to do this before the workers became better organized. It is only possible to command respect so long as we keep our unions alert, strong and considerate.

The sanitary conditions of our mills are under the control of our local town councils. This renders it essential for us to get labor and trades union representatives elected upon these public bodies. Every town in the County of Yorkshire has one or more members upon these municipal bodies and all the union officials need do is to write to them on matters going wrong respecting sanitation, and they see to it that the paid officers of the local authorities attend to these complaints. We have not the same kind of sanitary board as you have in America, but we get attention both from the local sanitary authority and the factory inspectors.

I have read very carefully the article of Mr. Dyche on "The Fundamental Principles Underlying the Protocol," as your wage bargain is termed, and except in the wording, your Protocol and our Wage agreements run in similar grooves. The representatives of the Union and the Employers' Association hold joint meetings under regulations previously laid down and discuss work, wages, hours of labor and other details and arrive at agreements. They consider grievances and settle them as far as they can. I guess our troubles and your troubles are about the same.

These joint committees and their results do not suit everybody. Nothing ever will, but speaking with a knowledge of our trade for the past forty years, I maintain that wage agreements and joint committees are good, practical trades unionism. It is better than the old plan of hitting blindly or wildly, and having periodical strikes all over the show with settlements that vary according to luck, condition of trade, or other circumstances, that allowed a variety of price lists to grow up. Now, the new agreements fix the prices, and if men change their places they know what the rate is without asking. The new plan is better than the old chaotic one.

Some of our troubles come after settlement over the subject of union versus *mixed* shops. The Bradford dyers' unions have settled it and have a bargain with the Master Dyers' federation that when vacancies occur union men are to have preference.

But after all, the question of union versus *mixed* shop is a question for the workers themselves to solve. Its solution lies within their own power. By the workers becoming thoroughly organized and imbued with the union spirit, this disagreeable controversy will be consigned to the limbo of the dead past.

STATEMENT OF THE OWNERSHIP, MANAGEMENT, CIRCULATION, ETC., of THE LADIES' GARMENT WORKER, published monthly at New York, N. Y., required by the Act of August 24, 1912.

Editor: John A. Dyche, 32 Union Square; Managing Editor: John A. Dyche, 32 Union Square; Publisher: International Ladies' Garment Workers' Union, 32 Union Square.

Owners: International Ladies' Garment Workers' Union, 32 Union Square.

Known bondholders, mortgagees, and other security holders, holding 1 per cent or more of total amount of bonds, mortgages, or other securities: None.

A. ROSEBURY, Associate Editor.

Sworn to and subscribed before me this 20th day of October, 1913.

(SEAL)

A. GUYER

Notary Public, New York County

(My commission expires March, 1915)

Our Women Workers

Conducted by PAULINE M. NEWMAN

THE STRIKE OF THE LADIES' TAILORS' UNION

A Lesson for the American Women Workers

"In Union there is strength."

The recent strike of the Ladies' Tailors and Dress Makers' Union has proven how much truth there is in the above sentence. As an organized body they left their work places, leaving the employers with the machines and empty chairs. They demanded an eight-hour day, and got it. They demanded a minimum of twenty-seven dollars a week, and got it. They got these, and many more demands without much trouble at that. Nor did it take very long to get it. The strike lasted only about two weeks, and for the majority of the strikers not even that long.

We can all rejoice with the Ladies Tailors in their recent victory, for a victory it was, indeed.

And while we congratulate the members of Local No. 38 for their splendid fighting spirit, we are sorry to learn that they have not succeeded in enlisting the women workers of this trade as members of the Union.

Of course, the fault is not theirs. We know that they have tried three months before the strike to organize the women workers, but without success.

It is discouraging to think that women should possess so little intelligence as not to see the benefits their co-workers derive from their Union. Here are men working an eight-hour day, while they, the women, work fifty-four hours a week, and often more. Men in the same establishments receive double time for overtime, while they do not. In many instances they only get supper money, and are not paid for overtime at all. Men work on Saturdays till twelve o'clock, while they work until five o'clock. And in the face of all these things, they seem to be content with their lot, and remain indifferent to the call of the Union, because, we are told, these girls and women workers are REAL Americans!

How much better off are the Italians and the Jews? They, as "foreigners," are working shorter hours, receive higher wages, are enjoying the respect of every intelligent person, and above all—the benefits of united action. No wonder the master class does not like the foreigners! If Americanism means to submit to low wages and longer hours, then I would rather not be an American. True Americanism, however, is demanding your right and fighting for it, if necessary.

But a ray of light is penetrating the darkness—the American working girl is waking up everywhere, even in New York. We refer to the American Branch of the Waist Makers' Union.

Let the Ladies' Tailors try, and try hard, to do their part in helping their women workers see the light and learn the truth.

AMERICAN BRANCH OF WAIST AND DRESS MAKERS—Local No. 25

Those of us who were present at the last *meeting of the American Branch of the Waist* and Dress Makers' Union, are convinced that this branch is alive and is here to stay.

The lecture hall of the Women's Trade Union League was filled with new members of the branch who were there for the first time and showed great interest and enthusiasm.

Before the business was transacted the members and friends were addressed by Mary E. Dreier, President of the Women's Trade Union League, and Hugh Frayne, organizer for the American Federation of Labor.

Miss Dreier, in speaking to the girls showed them once more the necessity of standing together, no matter what they had to sacrifice in order to do it. She dwelt at length on the need of organization among women workers.

and asked them to do all they can in helping to get the indifferent ones to join them. Miss Dreier was enthusiastically received.

Hugh Frayne delivered an excellent address, which served as an inspiration to the members present. He pointed out how they were serving as tools in the hands of the employers by staying out of the Union. He spoke of the thousands of married women who were forced to go back to work, and then found conditions worse than at the time they left. He showed how childish it was to be certain that once married they leave the factory for good. He was heartily applauded when he said that "the place for women workers is the Union, and the sooner you realize it the better for you!"

The members learned much that evening, and it is to be hoped that those in charge of the branch will arrange many more meetings of the same kind.

The Organization Committee is planning to start an active campaign among the American girls, so as to get them all into the Union. A good many of them are beginning to understand why the employers are advertising for American girls only. They know now that the only reason for doing so is because *they* work for lower wages, and take things as they come, while the Jewish girls usually stand up and demand a higher price for their labor. But before long the American girl and the Jewish girl are going to act together for the benefit of all.

WRAPPER AND KIMONO WORKERS' UNION LOCAL No. 41

The question of organizing the new shops—the fifth per cent. of the trade—which were left unaffected during the recent strike, is coming up again big and strong in the councils of the Union. The members are all getting ready to grapple with it.

The problem consists of unionizing the multitude of shops located in Manhattan, where for the most part American or Italian girls are working. Men in these shops are a rarity. The district also includes the uptown Syrian-Turkish shops. In these shops men and women are working longer hours for lower wages. These people have to be organized; the sooner the better for all concerned.

The Union has been on the warpath for the last few weeks, and is at present planning to put in the field a regular campaign committee to push the work energetically. The prospect of coping with the situation seems pretty bright and the officers and rank and file view the whole matter with confidence and reliance.

The semi-annual elections which took place at the end of last September resulted in no material changes in the personnel of the staff of officers. There were, however, some considerable changes in the making up of the new Executive Committee. New members, both from Brooklyn and New York, were elected. It is to be hoped that they will realize their new duties and responsibilities.

The Labor Day trouble—we refer to the failure on the part of the contractors of Brooklyn to pay for that day—is now being straightened out. A great many of them have already paid up and the rest of them are being forced to do the same.

Vigorous action by the Union in this matter has made the contractors realize that the gains wrested from them as a result of the recent strike were not meant to remain a dead letter.

The Union has been doing quite a little organizing of late in the near-by towns. And the results, according to the officers of the Union, are very satisfactory.

Keep up the good work, it is worth your while.

CHILDREN'S DRESS MAKERS' UNION—Local No. 50

The Children's Dress Makers' Union has not been as fortunate in keeping the gains won during their recent strike, as other locals of the International. Since July last, the officers and some of the members have been busy in trying to enforce the agreement of last winter and their efforts have been in vain.

At present the conditions of the local are deplorable. The agreement between the Union and the Contractors' Association has been broken, and according to Manager Elstein they have no more connection with them. The employers who were supposed to do their part in forcing the contractors to live up to the agreement have failed to do so and have thus violated their pledges. They did not pay their employees for Labor Day and other legal holidays. They did not pay the second five per cent. increase in the wages of their employees. In short, they have proven themselves to be men without honor, in so far as living up to their word is concerned. The Union had hoped that the members would learn to *make* their masters keep their pledges. This hope, however, has not been realized.

Unfortunately the members of the Union did not learn to appreciate the value of organization. They are in the same position as

they were a year ago. They don't seem to possess the elements which make for good Unionists and loyal workers for a Cause. They let things go and expect someone else to do it for them.

What the outcome of this may be can easily be seen. Something will HAVE to be done before it will be too late. The employers will have to be taught another lesson. And the members, too, will have to be taught once more the simple lesson of Unionism.

According to the officers of the Union, this is the time to do it. The season is coming, and they are preparing to take advantage of it.

In the last few weeks the Union has had several strikes, and there are a number of strikers still out. They had to call these strikes not for pleasure, but for the sake of keeping the little they got last winter.

We hope that the Union and the International will get together and plan action for the coming season, so that the employers will not have the opportunity to place the workers back in their former miserable position. Much however, depends on the rank and file. Let them wake up and perfect their organization as soon as they can.

WAIST MAKERS' UNION OF PHILADELPHIA

The writer of these lines has recently been in Philadelphia, and has had occasion to speak to the old and faithful members of Local No. 15. According to these members, conditions in the Waist and Dressmaking trade are now worse than ever. Wages are lower than they were two years ago. Hours have, in many instances, been extended. Sanitary surroundings in Philadelphia were always bad, yet, we are informed that they are still worse at present.

Operators who used to earn from twelve to eighteen dollars a week are now earning from eight to ten a week. Where formerly girls had steady positions, they now have to go from shop to shop in search of better conditions. This task, however, has proven to be useless, as all of the factories maintain the same miserable conditions.

It does seem as though the manufacturers have their own way about dictating conditions to their employees. They certainly seem to have full sway over the situation. This alone explains the reason for the low wages and long hours.

The Waist Makers, on the other hand, seem to wait for some Messiah to come and lead them out of their misery. It is almost inconceivable that the men and women who are confronted with the conditions described above, should still remain indifferent toward their only weapon with which they can improve their lot, namely, organization.

Strange as it may seem, the girls of Philadelphia are not as yet organized. They are still disregarding their own welfare, by remaining outside of their Union. It seems that they are more lukewarm now than they were two years ago. For the local membership has decreased to a very great extent. They don't seem to care to take matters into their own hands—they leave it all to their masters. Very, very wise?....

Something is wrong somewhere. Are the Philadelphia Waist Makers satisfied with conditions as they are?

By no means! They are all kicking against prevailing conditions, and yet, they don't see the remedy—their Union.

When are the Philadelphia girls going to use the power that is within them? When are they going to rely upon themselves? When, oh when, will these girls, men and women wake up to their own interest?

Just at this time it is a relief to see the faces of the old, loyal and faithful members, giving the best that is within them to the Cause of Labor. These members don't get tired waiting for the new ones to come and join them; they don't give up hope; they don't lose their courage; they do all they can. They know that sooner or later their seeds will bear fruit. They are planting a tree which is bound to grow. They KNOW that their labor is not in vain. Their devotion to their Union is the thing that cheers you up. Their wonderful patience urges you to go on with the work in spite of the indifferent ones.

The old members of Local No. 15 deserve the admiration, respect and love for their endurance and for keeping up the good work of education and organization.

Send all communications pertaining to this department to Pauline M. Newman, Room 1017, 32 Union Square, New York.

Problems Peculiar to the Cutters' Union Local 10

By I. EPSTEIN

When interest lags, stagnation sets in; then disease and putrefaction. If Local No. 10 is desirous of curing itself of the many dire evils that beset it, it is time to call in the doctor, have the case diagnosed, and a stimulating tonic prescribed.

It does not require a wise-head to realize that something must be done to awaken the interest and instill the spirit without which no labor organization can expect to make headway. When an organization like Local No. 10 with a membership of 8,000 is represented at meetings by a mere handful, and when the time of the members is consumed mainly by listening to a discussion of the merits, qualifications or disqualifiactions of this or that officer or member, and resulting, as it must, in the interests of the members working in the various branches of the trade receiving scant attention, then we are made to realize that for the welfare of the organization, a radical change in the method of transacting business becomes an absolute necessity.

Owing to the vast influx of new members, and the number of different crafts represented, it stands to reason that unless business presented at the meetings is brought up in a systematic manner, the interest of the individual becomes lost in the shuffle. How are we to remedy this condition? It cannot be denied that the constitution governing the local is an excellent one. But one must admit that even the best of constitutions become in time antiquated and inadequate. Now, where is the remedy? What officer or member will care to devote his time and thought towards advancing ideas along these lines, when, as has often been the case, certain individuals of greater or lesser prominence stand ready to attack and condemn the recommendations, attributing to those who introduce new ideas sinister or ulterior personal motives?

To make any individual officer responsible for this state of affairs would be both unfair and unjust. Yet to sit idly by and permit a continuance of these conditions without any attempt to remedy the growing evils, which are so glaringly apparent, would be suicidal, and in itself an arraignment of all the officers.

Oftentimes a situation develops requiring definite action by the organization. And *unless a member attends the meeting at which the particular action is decided, he would be ignorant of all knowledge of the matter.* Often, as in the levying of assessments, some members question with indignation the right or wisdom of the local in the question, regardless of the fact that they have been notified to attend the meeting at which the matter came up for consideration.

How often does one listen with impatience to the questioner seeking information that he ought to have at his finger-tips? Such as: "When are we going to get our increase? Is a boss allowed to cut? Are we allowed to work next Sunday? Are we permitted to work night work next month? Does the Union take in learners? Does the boss have to pay for a full week's salary, if I am laid off in the middle of the week?" Now is there any reason for a member not knowing these things? And yet these and similar questions are being asked and answered in some fashion, day after day. How many can readily give the proper answer? How many know what is going on in labor circles? How many know what is going on outside of the city; outside of his own shop; outside of his own trade? How many know what transpires at the meetings; at the Executive Board; at the Grievance Board; at the Arbitration Board? Is there any good reason why every member should not be well versed in Union affairs? Why cannot every member become sufficiently acquainted with the Trade Union movement to the extent that he will become enlightened at least on matters appertaining to his own welfare?

You will all agree that something ought to be done about it. Some have gone so far as to advance theories, theories that still remain in embryo. Some have suggested a violent overthrow of all accepted forms of relationship between the employee, the Union, and the Manufacturer.

Labor's problem is an eternal multiplicity of problems, each peculiar unto itself, each to be worked out along the lines of least or greatest resistance. It is not my purpose in this article to attempt to solve or to deal with any special problem of labor. My sole object

is to bring to the attention of the members as forcibly as possible the necessity for adopting a medium whereby each and every member may become more acquainted with the constructive work of the organization; to supply each and every member of the Union with the necessary details in regard to all matters of interest to himself, the Union and the trade in general, to the end, that much of the ignorance, the discontent and the grumbling may eventually disappear, and be succeeded by an enlightened and intelligent membership; so that in time they may become active and loyal members of the Union.

Striker Murdered in Philadelphia

A. Kaplan, one of the cloak strikers in Philadelphia, was murdered on October 23rd by an Italian strike-breaker, while on picket duty. Two of them were going from work when they met a group of strikers, men and women. One of the strike-breakers immediately drew a large knife and the other a revolver. The latter aimed directly at Kaplan who died in a few minutes. The two strike-breakers were arrested and the police promised to investigate the matter. Kaplan fell like a soldier at the post of duty. Honor to his memory. The funeral took place on Sunday, October 26th.

REGARDING TRANSFERS

1. Before issuing a transfer note that the member wishing to transfer must be a member not less than 6 months in good standing in your local.

2. When issuing a transfer write across his name on his dues book the word, *"Cancelled,"* the date and your (Secretary's) signature.

3. Let the member write his name in his dues book and also in the space provided for this purpose in the margin of the traveling card.

4. Before accepting a transfer let the transferred member sign his name and compare his signatures.

5. On accepting a transfer issue to the member a new dues book and don't paste the dues stamps into his old cancelled book.

TRAVELING CARDS IN BOOK FORM

Local Secretaries are requested to note that Members' Traveling Cards can no more be obtained in loose leaves. These are now in book form of 100 leaves each and the price is One Dollar per book.

Named shoes are frequently made in Non-Union factories

DO NOT BUY ANY SHOE

no matter what its name, unless it bears a plain and readable impression of this UNION STAMP.

All shoes without the UNION STAMP are always Non-Union

Do not accept any excuse for absence of the UNION STAMP

BOOT AND SHOE WORKERS' UNION

246 Summer Street, Boston, Mass.

JOHN F. TOBIN, Pres. *CHAS. L. BAINE, Sec'y.-Treas.*

Reporting Her Own Trial

A STORIETTE

By MAX H. DANISH

Five minutes after Jane Denton sent the strike story into the sanctum of the "boss," a copy boy brushed alongside of her, whispering sympathetically:

"Miss Denton, you are wanted over there."

Jane Denton rose from the desk she sat at, squinted a strained look at the back of the fast disappearing boy and meditatively sent her left arm up her forehead, losing her hand in a mass of dark brown hair. She was a tall and very slim girl of about twenty-five, with a pair of fine dark eyes and a well-shaped head. Her two months' work on "The Evening Star" was her first "job" in the metropolis and she was getting along tolerably. She went directly into the editorial rooms.

The editor, a big, heavy middle aged man in glasses, silently motioned her into a chair next to him.

"Miss Denton," he said, hesitatingly, pointing at a few typewritten pages in front of him on the table, "I am sorry, even surprised at this. You certainly could do better than that; this is dry and has not any of your touch on it at all. You ought to know, Miss, this girls' strike is a big thing and we are going to be with them. There's no soul to this." He again pointed to the manuscript in front of him.

The girl shook her head slowly.

"I suppose I ought to be straight with you," she said, clearing her throat. "I felt pretty poor on this story and had not had the heart with me, that's true. I know I'll have to do better, but, I am wondering, God knows, if these poor, mostly foreign girls, are in the right sort of a fight."

He raised his head from the table and looked at her as she spoke. The hurt showed itself plainly in her face and voice.

"Suppose, Miss Denton," he said, in a retorting sort of a way, "suppose we attempt to find this out. I wish you would go out towards evening and join the girls on the picketing line, maybe you would find more heart to put into it. Is not that so?"

He was smiling broadly as he was dismissing her from the room with a nod.

* * * * *

Jane Denton mounted lightly the two flights leading to the big meeting hall and stopped abruptly at the wide opened doors. From the interior of the spacious room which resembled a bivouac, a deafening volley of noises greeted her. From the triangular platform 'way up at the other end of the big hall and down along both walls, masses of girls, gathered in large and small groups, were sitting and standing. Signs on pieces of oil cloth, indicating the names of the respective shops to which each group belonged, were plastered profusely all over the place. Messengers, committees, anxious and inquiring, shooting from all sides, shouting and laughing almost bewildered her. Girls, girls, hundreds of them of various hues and races in a real beehive of buzzing activity. In addition to this all, as if coming from afar, strains from a hoarse piano gave a chance to a few self-absorbed couples to waltz away in the centre of the hall unmindful of the turmoil around them.

Miss Denton shook off her surprise quickly and walked right into the centre of the room and stood there hardly noticed. It was late in the afternoon and the January sun was taking leave in a few slanty rays at the top of the big windows which looked out upon the elevated railway into the narrow street.

She stopped a girl who was passing aimlessly by her and asked:

"Did the girls go out picketing, already?"

The girl looked at her and shrugged her shoulders.

"Maybe, soon," she said. "This is going to be some cold picket line, believe me, just look, look at the windows. Did you people get your carfares already?" she asked her suddenly and without waiting for an answer, added, "Oh, you are from a down-town shop."

A man with a megaphone mounted the platform and shouted something in a strange language. The girls from the various groups and those dancing in the centre of the room came to a standstill. He repeated his announcement in English.

"All the pickets report to their chairladies!"

A rush of a football practice calibre almost carried Jane Denton off her feet. In less than five minutes the hall was practically empty save for a few straddlers. She almost forgot the purpose of coming here. Suddenly a little figure stopped in front of her.

"Would you come with me to my shop?"

A curious little face of a dark undersized girl with a pair of glowing black eyes looked at her in a solicitous way. She continued:

"We are a big shop, you see, but my girls won't go picketing, you see; they are hightone Americans, and I am the chairlady. Meanwhile the shop is becoming a scab nest and my heart just aches me. What can I do?"

"Sure, I'll go with you," said Miss Denton.

"Oh, fine!" The little girl started with joy in her voice. "It is up on the west side and we'll ride."

They went out into the darkened cold of the dwindled day, boarded a car and when they alighted at the required street uptown, Jane Denton asked her companion:

"What is your name, little friend?"

The girl stopped and looked at her for a minute. Apparently here, in the stream of light that poured out from the great thoroughfare nearby, Miss Denton appeared to her different from what she looked in the hall down-town and in the crowded car.

"My name is Minnie Weissman; just call me Minnie, please—and your name?"

Miss Denton walked smilingly along and the little girl continued:

"Oh, I see, you are from uptown, Miss, it is so nice of you to come down to help us. Quite some of you came down the last few days, and I was wondering why you do it, just wondering for myself—never asked anyone. Maybe it is your good nature and maybe you are lonesome, just very lonesome, eh?"

They were in a labyrinth of tall, new buildings. Minnie Weissman stopped near a huge, partly lit-up structure and tugged at Miss Denton's arm.

"This is my place," she said, with a grave air. "It is a few minutes too early, but these are here already."

She pointed out to her a few dark figures who stood in a close group near an automobile.

"This is for them, for the scabs, they take them in this machine to the nearest stations every night, so afraid are they of us. My God, how they certainly are." She laughed contentedly. "Let us walk along faster, or we may get pinched yet for nothing."

Jane Denton looked at her side partner and sighed quietly. The mammoth house in the form of a besieged fortress and the attacking force in the shape of her little companion, so earnest and wholesome, almost made her gasp. Out in the New England town where she came from, a younger sister of her's was graduating from a High School this coming Spring, a sweet, lovely child who knew of no strikes for bread and shelter. Little Minnie was still chatting.

"You see that window on the eighth floor, that is my window, an awfully light place. Now she is sitting there, the painted face, she is no operator besides; they just took her from the floor and are breaking her in on my machine; wait, just as she comes out tonight, I'll tell her to her face what I think of her, believe me, I will."

"You must not, Minnie," Jane Denton came back weakly at her. "You know you are liable to get into trouble, it is against the law and you'd better try to talk to her."

"Talk to her!" Minnie laughed, quietly, stroking the fur of Miss Denton's sleeve. "When these toughs are around, a great chance you stand to talk here anyway."

A pinching cold wind made them move faster. From the dark behind the corner a couple of policemen appeared and passed them up several times. "Just watch them," Minnie whispered to her, "they'll soon be out."

About the main entrance of the building a dozen men were forming a cordon. About twenty girls, closely flanked on both sides, were coming out, headed for the big touring car opposite. Miss Denton suddenly became aware that her little friend had disappeared. For a minute she felt around her and then instinctively darted towards the gathering crowd at the main entrance. A resonant voice pierced through the cold air:

"Shame, shame, you mean, dirty scab!"

The chain of the burly figures which surrounded the strikebreakers gave way in one place and a small figure emerged from there. In an instant a crowd was rushing from all directions. Miss Denton was within a few feet from the centre of the mass. Again the little girl charged into the mass of the strikebreakers and back again she came, this time hatless and disheveled, her arm tightly gripped by one of the stocky men at the car. The crowd, boisterous and howling, surged around them without making any attempt at rescuing her from his hands. Miss Denton rushed breathlessly at him.

"Let go of this child, let her go, I tell you!"

The man replied with a venomous oath and brushed her roughly aside.

"You dirty scamp," she shouted above the roar of the mob which gave way on all sides. "Take your scabby hands off this girl!"

A heavy hand rested on her shoulder and held it tightly. She almost groaned from pain and turned around with an effort.

Jane Denton was looking up into the face of a policeman.'

* * * * *

She slept the sleep of a tired person after the magistrate at the night court discharged her with a light reprimand and advised her to show her card to the officers upon similar occasions. The committee in charge at the court paid Minnie Weissman's fine of five dollars. In the morning, after she was at her desk for an hour, she was again called into the "boss's" room.

"Just the stuff, Miss Denton, just what we expect you to do," said the man in the glasses. "We are with the girls, anyway. Just tell me how you got it."

She told him in a few words and he roared at it in a big hearty way.

"Nothing like reporting your own trial, eh, Miss Denton, nothing like it."

WELFARE SONG

Sing a song of "Welfare,"
A pocket full of tricks
To soothe the weary worker
When he groans or kicks.
If he asks for shorter hours
Or for better pay,
Little stunts of "Welfare"
Turn his thoughts away.

Sing a song of "Welfare,"
Sound the horn and drum,
Anything to keep the mind
Fixed on Kingdom Come.
"Welfare" loots your pocket
While you dream and sing,
"Welfare" to your pay check
Doesn't do a thing.

Sing a song of "Welfare,"
Forty 'leven kinds,
Elevate your morals,
Cultivate your minds.
Kindergartens, nurses,
Bathtubs, books, and flowers,
Anything but better pay
Or shorter working hours.

WILL HERFORD in *The Masses*.

DO YOU WEAR A PIN OR A BUTTON BEARING THE EMBLEM OF YOUR INTERNATIONAL UNION?

IF NOT? WHY NOT?

Get one from your Local Secretary and show your employer and your shopmates that you are a loyal member of your organization.

PURE GOLD BUTTONS

We have on hand a limited number of pure gold buttons, suitable for presents by locals to active members for faithful service. These will be supplied to Local Secretaries on request. Price per button, $1.50. Members must order same through their Local Secretary.

טא־ס זייערע פליכטען נאָכצוקומען, און שאַפּ־סטרייקס ווערען געפיהרט אין פערשידענע ערטער.

אָבער ווי שוין געזאָגט, איז דאָס מעהר די שולד פון די ארבייטער, וועלכע פערשטעהען ניט זייערע אינטערעסען. זיי האָבען פערנאַכ־לעסיגט זייערע פליכטען אלס יוניאָן לייט. מען דאַרף געדענקען, אז זיי זיינען געווען גאָר די נייעסטע רעקרוטען. ביז פאר א יאָהרען האָבען זיי פון א יוניאָן און די מאַכט פון א יוניאָן גאָר־ניט געהערט. עס פאָדערט זיך אַלזאָ ארבייט פון דאָס נייע: אגיטאציע, אויפקלעהרונג און אָרגאניזאציאָנס־ארבייט. רוים איז ניט אויס־געבויט געוואָרען אין איין טאָג. אויפצובויען א שטארקע, דיסציפלינירטע יוניאָן איז די אר־בייט פון יאָהרען. זאָלען נאָר די מעמבערס פון לאָקאל 50 ניט ווערען אָבהענגיג. זאָלען זיי אָנפיהרען אָן ענערגישע אגיטאציע. די גרויסע, מעכטיגע אינטערנעישאָנעל וועט זיי אימער שטעהען צו הילף.

אייב קאפלאן

(דער ערמאָרדעטער סטרייקער אין פילאדעלפיא)

די איטאליענישע סטרייק־ברעכער האָבען אויך אין פילאדעלפיא ארויסגעצייגט זייער מער־דערישען אינסטינקט. צוויי פון זיי, איינער מיט א מעסער, דער אנדערער מיט א רעוואָל־ווער זיינען בעפאלען א גרופע סטרייקערס און א. קאפלאן איז געפאלען א קרבן. די צוויי איטאליענער זיינען ארעסטירט געוואָרען און די פאליציי וועט מאַכען אן אונטערזוכונג. עס איז קיין צווייפעל, אז דער מאָרד איז אויפגעהעצט געוואָרען פון די באָסעס. דערווייל לאָמיר עהרען קאפלאן'ס אנדיינקען. ער איז געשטאָרבען פאר דער צייט, אָבער ווי א טרייער סאָלדאט אויפ'ן שלאַכטפעלד.

זונטאג דעם 26טען אָקטאָבער, איז גע־וועזען די לויה פון ראָיאל האָלל, וואוהין מען האָט קאפלאן'ס טוידטען קערפּער געבראַכט פון זיינע עלטערן'ס הויז. דער האָלל איז געווען געפּאַקט. טויזענדער האָבען זיך פערזאמעלט אין די ארומיגע גאסען צו געבען די לעצטע עהרע צו דעם בראַווען טרייד יוניאָן קעמפּפער, אייב קאפלאן, וועלכער איז יונגערהייט אָבגע־שניטען געוואָרען פון זיין לעבענס־בוים.

דער הספד איז געווען אזוי טרויעריג—איינ־דריקספאָל, אזוי ריהרענד, אז אַלע פערזאמעל־טע האָבען געיאָמערט און בענאָסען זיך מיט טרעהרען. נאָך רבי ריבקינד'ס טרויער־רעדע האָט מאַקס אמדור, דער טשערמאַן פון דער סטרייק קאָמיטע, מיט א פערשטיקטע, ריה־רענדע שטימע דערצעהלט דעם עולם, אז די פילאדעלפיער קלאָוק־מאכער יוניאָן האָט אין דעם טוידט פון אייב קאפלאן פערלאָרען איינעם פון די בעסטע און געטרייעסטע מיטגליעדער.

ה. וויינבערג, ב. וולאדעק און צוויי מיט־גליעדער פון דער סאָציאליסטישער פּארטיי האָ־בען גערעדט נאָך אמדור'ן. די ניו־יאָרקער דזשאינט באָארד און די פרעסערס יוניאָן לאָ־קאל 35 זיינען געווען פערטרעטען און האָבען אויסגעדריקט די מיטגעפיהל און טרויער פון די ניו־יאָרקער קלאָוק און סקוירט־מאכער.

די לויה וועט אייביג פערבלייבען אינ'ם זכרון פון דער פילאדעלפיער ארבייטער מאסע. ווענינגסטענס 20 טויזענד מענשען האָבען דעם פערשטאָרבענעם בעגלייט צו זיין אייביגער רוהע. קאפלאן'ס טויט פאר דער צייט וועט די פילאדעלפיער באָסעס קיין טובה ניט טהאָן.

אָרגאַניזאַציאָנען זאָלען צו יעדער צײט זײן אָפען און פרײ פאַר אַלע אײנפּרינציפּיגע מײנונגען און פאַר אַלע רעפּאָרטס און אַלע פראַגען וואָס האָבען צו טהאָן מיט דעם וואָהל און בעסטען פון דער יוניאָן. די אָפיציעלע צײטונגען זאָלען פערמײדען פערזענליכע אטאַקען אין יעדע דיסקוסיאָן, וועלכע קענען ברענגען צו קריגערײען, און זאָלען זיך פּרהאַלטען מיט װירדיגע אַכטונג צו די ארבײטערגעבער, מיט וועלכע זײ שטעהען אין פרײנדליכע פערבינדונג.

4. אום צו פערזיכערען פרײנדליכע און פּראַקטישע האַנדלונגען מיט די מאַנופעקטשורערס פּראָטעקטיװ אַסאָסיאײשען, בעשליסט די דזשאָינט באָאַרד, אז די באָאַרד אױ גרױעװנסעס פון יוניאָן צו זאָל בעשטעהן פון 3 פון דער דזשאָינט באָאַרד און 2 פון דער אינטערנײשאָנעל אָפּפיצעם בײ דער דזשאָינט באָאַרד

די רעזאָלוציאָן איז אָנגענומען געװאָרען פון 26 געגען 4 שטימען. 4 דעלעגאַטען האָבען זיך פערהאַלטען נײטראַל.

לאָקאַל 17 געװינט דעם אפּיעל.

דער דזשורױסדיקשען קאַמפּף צװישען די ריפער מאַכער און די קלאָוק־מאַכער איז גע־ענדיגט. לאָקאַל 17 האָט געװאונען דעם קאַמפּף. די קאָמיטע פון דער א. פ. אָװ ל. האָט ארױס־געגעבען איהר ענטשײדונג, אז די מעמבערשיפּ פון לאָקאַל 17 זאָל ניט פאַנאַנדערגעטהײלט װערען, נאָר זאָל בלײבען װי איצט. דער פולער בעריכט פון דער קאָמיטע איז א טהײל פון דעם סטענאָגראַפּישען בעריכט פון דזשענ. עקז. באָארד מיטינג און קען צוליעב דער הערמאַנ־טער אורזאַכע (זעהט פּידזש 6 „דזשענ. עקז. באארד") ניט ערשײנען פריהער װי אין דע־צעמבער נומער.

עס איז איבעריג צו זאָגען, אז די ענטשײ־דונג איז ענדגילטיג. לאָקאַל 1 און לאָקאַל 9 האָבען איצט מעהר קײן אורזאַכע ניט די פראַ־גע װיעדער אױפצוהױבען, דערפאַר װאָס לאָקאַל 17 בעלאַנגט איצט צו דער דזשאָינט באָארד אויף די זעלבע בעדינגונגען װי לאָקאַל 1 און לאָ־קאַל 9. װאָלט לאָקאַל 17 לכתחלה געװעזען בע־לאַנגט צו דער דזשאָינט באָארד, װאָלט עס פּיע־ליכט גאָר צום גאַנצען סכסוך ניט געקומען. יעדענפאַלס, „אַלץ איז גוט װאָס ענדיגט זיך גוט"!

בײ די ראפּפּער און קימאָנאָ מײקערס.

די ראפּפּער און קימאָנאָ מײקערס יוניאָן פערנעהמט זיך איצט מיט דער שװערער פראַגע פון אָרגאַניזירען די שעפּער, װעלכע דער לעצטער סטרײק האָט אױסגעלאָזען פון חשבון. די דאָ־זיגע שעפּער געפינען זיך מײסטענס אין מאַנ־העטען און עס ארבײטען אין זײ מײסטענס אמעריקאַנער אָדער איטאַליענישע מײדלעך. אין מאַנכע פון דיזע שעפּער „אפּטאון" ארבײטען בלױז מײדלעך פון טערקײ און סיריען. עס פערשטעהט זיך, אז מען ארבײט דאָרט לענגערע שטונדען און פאַר קלענערע װײדזשעס, װי אין די יוניאָן שעפּער. א ספּעציעלע קאַמפּײן קאָ־מיטע פערפאָלגט ענערגיש די דאָזיגע ארבײט.

בײ די לעצטע האַלב־יעהרליכע װאַהלען זײנען ערװעהלט געװאָרען די זעלבע אַלטע בע־אַמטע. קלײן און דעניש אַלס ביזנעס־אײ־דזשענטס און בערנשטײן אַלס פינאַנץ־סעקרע־טער. אין דער עקזעקוטיװ באָארד זײנען אָבער ארײן פרישע קרעפטען.

דער טראָבעל מיט די קאָנטראַקטאָרס, װעלכע האָבען ניט געװאָלט צאָהלען פאַר „לײ־באָר דעי", װערט ביסלעכװײז אױסגעגליכט. א סך קאָנטראַקטאָרס האָבען שױן בעצאָהלט.

בײ די טשילדרען דרעסמײקערס לאָק. 50.

די טשילדרען דרעס־מײקערס האָבען ניט געהאַט אזא מזל, װי די אַנדערע לאָקאַלס פון פרױען ארבײטער. דער אגרימענט מיט די באָ־סעס איז ניט קײן פאָלשטענדיגער ערפאָלג. דער־בײ זײנען דאָ פערשיעדענע אורזאַכען. די הױפּט־אורזאַכע איז, דאָס די ארבײטער אַלײן האָבען ניט געהאָלפען דעם אגרימענט דורכפיה־רען. דאָס איז א לעסאָן װאָס אידישע ארבײ־טער פון א סך טרײדס דאַרפען נאָך לערנען.

דער לאָקאַל האָט געהאַט צװײ בעזונדערע אגרימענטס, אײנעם מיט די גרױסע פירמעס און אײנעם מיט די קאָנטראַקטאָרס. איצט איז גע־קומען אזױ װײט, אז דער אגרימענט מיט די קאָנטראַקטאָרס איז אָבגעבראָכען געװאָרען.

די קאָנטראַקטאָרס האָבען געבראָכען זײער װאָרט און געבליבען ליגנער. זײ האָבען ניט געװאָלט צאָהלען פאַר די ליגעל האָלידעיס און די 50 סענט א װאָך העכערונג, װאָס זײ האָבען פערשפּראָכען אָנהױבען צאָהלען פון דזשולאַי אָן. די גרױסע פירמעס האָבען זיך ניט גע־װאָלט ארײנמישען און צװינגען די קאָנטראַק־

װאס הערט זיך?

ניו יאָרקער דזשאָינט באָארד.

דעם 15טען אָקטאָבער האָט די דזשאָינט באָארד אָבגעהאַלטען אספּעשעל מיטינג, אויסצוהערען פערשידענע אָפיציעלע בעריכטען װעגען די בעשליסע פון באָארד אָװ ארביטרײשען און פאָרצונעהמען א װיכטיגע קאָררעספּאָנדענץ פון די מאַנופעקטשורערס אסאָסיאײשען.

דר. הורװיטש האָט בעריכטעט װעגען די העבערונג אין װײדזשעס, װאָס די ארביטרײשען באָארד האָט בעװיליגט די פּרעסערס. דעם פערלאַנג פאר אַן אונפּארטײאישען טשערמאַן פאר׳ן באָארד אָװ גריעװענסעס האָט די ארביטרײשען ניט בעװיליגט, װײל די יוניאָן האָט ניט צוגעשטעלט גענוגענדע בעװײזע דאפיר.

נאָך דעם רעפּאָרט ערקלערט דר. הורװיטש אין א לאַנגער רעדע, אז לױט זײן מײנונג איז די ענטשײדונג פון דער באָארד אָף ארביטרײשען ניט געװען גענוג גערעכט צו דער יוניאָן.

ער ערקלערט אויך װײטער, אז פאר איהם פּערזענליך איז אונמעגליך צו ארבײטען אין דער יוניאָן, װען כמעט די מעהרסטע פיהרער זײנען געגען זײן פּאָליסי װי צו פיהרען די אָרגאַניזאַציאָן און װי לאָזען דאָס איהם פיהלען בײ יעדער געלעגענהײט.

מאיר לאָנדאָן, פון דער אנדערער זײט, ערקלערט, אז די פיהרער פון דער יוניאָן, די אײגענטליך, װעלכע פערשטעהען דאָס לעבען פון דער אָרגאַניזאַציאָן, מוזען זײן געגען די פּאָליסי פון דר. הורװיטש, װײל װען מען זאָל לאָזען װײטער פיהרען די פּאָליסי פון דער אָרגאַניזאַציאָן אויף דעם זעלבען װעג װי ער האָט דאָס אַנגעפאַנגען צו טהאָן, װעט דאָס פיהרען צו „רואינײשאן".

דערהויפּט מיט זײנע ארטיקלען אין דער „נײער פּאָסט" פאר דער לעצטער צײט, און אין אַלגעמײן מיט דער פּאָליסי װאָס די „נײע פּאָסט" האָט לעצטענס אַנגענומען, האָט מען כמעט געבראַכט צו א קריזיס. אויב קײן ראדיקאַלער שריט זאָל גלײך ניט גענומען װערען, דאַן מוז דאָס ברענגען צו דער גרעסטער דעמאָראַליזאַציאָן.

און לאָנדאָן לעזט דאַן פאָר א בריעף װאָס די אינטערנײשאָנאַל האָט געקראָגען פון דער פּראָטעקטיװ אסאָסיאײשען. דער בריעף ציטירט שטעלען פון בראַנדעיס׳עס רעדע, װעגען די פליכטען, װעלכע די קלאָוק־מאַכער יוניאָן און די אינטערנײשאָנעל מוזען נאָכקומען לױט דעם פּראָטאָקאָל. די אסאָסיאײשען װיל האָבען א קלאָהרען ענטפער אויף געװיסע פראגען און װיל װיסען צי די אינטערנײשאָנעל אנערקענט די ענטשײדונג פון באָארד אָװ ארביטרײשען און צו זי האָט די מאַכט דורכצופיהרען די פליכטען, װעלכע זי האָט אויף זיך גענומען. עס װעט זיך װענדען אָן דעם ענטפער, זאָגט דער בריעף, אויב דער פּראָטאָקאָל זאָל פאָרטגעזעצט װערען אָדער אָבגעבראָכען װערען.

לאָנדאָן ערקלערט, אז די בעציהונגען צװישען דער דזשאָינט באָארד און דער אינטערנײשאָנעל, אין זײערע פערהאַנדלונגען מיט דער אסאָסיאײשען, מוזען אײנמאָל פאר אלע מאָל אװעקגעשטעלט װערען אויף אזא פונדאַמענט, אז זײער געמײנזאַמע ארבײט זאָל זײן האַרמאָניש. עס איז אבסאָלוט נויטיג, אז װען מען קומט צו די מאַנופעקטשורערס, זאָל מען קומען פעראײניגט, כדי זײ זאָלען ניט קענען אויסנוצען אײן אָרגאַניזאַציאָן געגען דער אַנדערער און דאַמיט צושפּאַלטען אונזערע רײהען.

און עס װערט פאָרגעלעגט פאָלגענדע רעזאָלוציאָן, װעלכע זאָל געשיקט װערען צו דער אינטערנײשאָנעל: —

1. די דזשאָינט באָארד שטעהט פאר דעם פּרינציפּ, אז אײנגע פערבינדונגען מוזען צו יעדער צײט עקזיסטירען צװישען איהר און דער אינטערנײשאָנעל לײדיס גאַרמענט װאָרקערס יוניאָן.

2. די דזשאָינט באָארד קוקט מיט אונצופרידענהײט אויף יעדער זאַך, װאָס קען פיהרען צו פערזענליכע קריעג און אונצופריעדענהײט צװישען בײדע אָרגאַניזאַציאָנען.

3. עס איז די מײנונג פון דער דזשאָינט באָארד, דאָס די אָפיציעלע צײטונגען פון בײדע

רע װערקשטאַטען, זײער היגיענישען צושטאַנד,
מוזען מיר זאָגען, אַז דאָ האָט זיך גאָר ניט גע־
ביטען. די װערקשטאַטען זײנען יעצט פּונקט
אַזױ שמוציג װי מיט יאָהרען צוריק. אין די
גרעסטע מאַגאַזינען זײנען די ארבײטער גע־
צװאונגען צו ארבײטען אין די קעלערס גאַנצע
טעג פאר גאַז, אָדער אפילו פאר נאַפט־לאָמפּען.

„אין די קלענערע שעפּער זײנען די אר־
בײטס־צימערען אין די װאָהנונגען פון די בעלי־
הבתים. און דער רעזולטאַט פון אַזעלכע שע־
פּער איז, אַז די ארבײטער קריגען טשאַכאָט־
קע, רומאַטיזם און אנדערע קראַנקהײטען. אָבער
זײ טראַכטען אפילו ניט דאָס אױסצובעסערען.

„אפילו װען די פּראָפעסיאָנעלע פעראײנען
פיהרען א מאָל אָן א סטרײק, זײנען זײערע
הױפּט־פאָרדערונגען העכערע שכירות, נור װע־
גען רײנע, לופטיגע און ליכטיגע שאַפּס
קימערט מען זיך גאַנץ װעניג. מען שטעלט
אפילו א מאָל ארױס לפּנים װעגען א פאָרדע־
רונג פאר בעסערע און געזינטערע װערקשטאַ־
טען; נור דאָס טהוט מען בלױז פון יוצא װע־
גען. און אַזױ שנעל װי די פאָדערונגען װעגען
העכערע שכירות װערען נאָכגעגעבען, װעט מען
אפילו אײן מינוט ניט סטרײקען פאר די קלענ־
סטע מעגליכסטע היגיענישע אױסבעסערונג.“

דער שרײבער מאַכט דערבײ א זעהר װאַ־
רימען אױפרוף צו אַלע פּראָפעסיאָנעלע פעראײ־
נען, אַז זײ זאָלען זיך מעהר אָבגעבען מיט די
היגיענישע פערבעסערונגען פאר די ארבײ־
טער, און אױך זיך װענדען צו שטאָדטישע פער־
װאַלטונגען, און פאָדערען אַז די סאַניטאַרע
קאָמיסיעס זאָלען די שנײדער שעפּער אױף
ארונטערנעהמען אונטער די עקזיסטירענדע גע־
זעצע װעגען היגיעניע.

לעזענדיג דיזען אױפרוף, האָט עס מיך
ערֹאינערט אָן אונזערע קלאָוקמאַכער, אין דער
צײט פון לעצטען דזשענעראַל־סטרײק און ביז
צו א געװיסען גראַד אױך יעצט.

װען מיר האָבען אין לעצטען סטרײק
ארױסגעשטעלט פאָרדערונגען, אַז אַלע שעפּער
מוזען זײן ליכטיגע, לופטיגע און אַז עלעקטרי־
שע מאַשינען זאָלען אַרײנגעשטעלט װערען, האָ־
בען מיר דאָ ניט געהאַט צו פײטען בלױז
מיט די באָסעס, נור פיעל מעהר מיט אונ־
אונזערע יוניאָן־לײטע. צעהנדליגע און הונדער־
טע סטרײקערס פלעגען בעפאַלען די סטרײק־
העדקװאָרטערס מיט קללות און געשרײען, אַז די
יוניאָן װיל זײ דאָ גאָר אונגליקליך מאַכען. אױב,
האָבען זײ גע׳טענה׳ט, אונזער באָס װעט מוזען
מופען אין א בעסערען שאָפּ, װעט ער ליבערשט
אױפגעבען די ביזנעס. אונזערע לײטע זײנען
נור פעראינטערעסירט געװען אין גרױסע באַנד־
לעך, א סך אָװערטײם און פיעלײכט א פאָר
פּענים מעהר אױף א גאַרמענט. װעגען סאַני־
טארי שאַפּס האָבען זײ גאָר ניט געװאָלט אָנ־
פאַנגען צו דענקען.

„װאָס, איהר װילט אונז אַרײנזעצען אין
באַנקיער׳ס אָפּיסעס?“ איז געװען זײער
טענה. די בעאַמטע פון דער יוניאָן האָבען דיזע
חברה געמוזט מיט געװאַלד צװינגען צו ארבײ־
טען אין געזינטערע שעפּער.

דאָ גאָר ניט לאַנג צוריק, האָט די יוניאָן
געמוזט איבערגעװאַלד מענשען ארױסשלעפען
פון קעלערס און אװעקשטעלען פּיקעטס ניט
אַרײנצולאָזען אײגענע ארבײטער אין די נאַסע
„קברים“.

מיט אײניגע מאָנאַטען צוריק איז אין די־
זען זשורנאַל ערשיענען אַן ארטיקעל: „װאָס
די קלאָוקמאַכער האָבען ערבײכט דורך דער
יוניאָן אין די דרײ יאָהר פון איהר עקזיסטענץ.“
און אַלס אײנע פון די אױפּטהױבצען, האָט
דער שרײבער אָנגעצײגט אױף דער סאַניטאַרי־
באָארד, װעלכע פּאַסט אױף, אַז די שעפּער זאָלען
זײן רײן, לופטיג און ליכטיג. האָבען זיך
פיעלע קלאָוקמאַכער געװענדעט צום שרײבער
מיט אַזא פראַגע: „און װאָס הערט זיך עפּעס
מיט באַנדלעך?“ װאָס טױג אונז סאַניטאַרי־
שאַפּס, אַז מיר האָבען קײן באַנדלעך ניט?
אַמאָליגע צײטען האָבען מיר געארבײט אין
סװעט־שאַפּס. דערפאר זײנען אין שאָפּ געלעגען
באַנדלעך ביז׳ן סילינג און מען האָט געריבען
אָװערטײם אױף װאָס די װעלט שטעהט. יעצט
האָט מען אונז גאָר געמאַכט פאר דאָקטױרים.“

יעדער גיט צו, אַז „באַנדלעך“ זײנען א
לעבענס־נױטװענדיגקײט. נור װען מען האָט
מעהר אָדער װעניגער באַנדעלס, איז אָבער פרײ־
הער פאר אַלעם נױטיג, אַז די שעפּער זאָלען
זײן אַזעלכע, װאו מענשען זאָלען קײן קאָנ־
סאַמפּשאָן ניט קריגען.

נור נעהט רעדט צו מענשען, װאָס זײנען
בלױז פעראינטערעסירט אין גרױסע „באַנדעלס“
און א סך אָװערטײם!

װי עס װײזט אױס, זײנען שנײדער אי־
בעראַל שנײדער!

וויטאט". פון וואנען ווייסען זיי ווען מען קען יע אדער ניט האפען ?

אָבער אז דער גאנצער פאראגראף איז א „פשט'ל מיט'ן גראָבען פינגער" צו מאכען אי „דעם וואך זאט אי די ציג גאנץ" קען מען לערנען דערפון, אז „ער" אָדער „זיי" האָבען זייער „צווייפעל אין ארביטריישאָן קאָמיטעם". נאָר וואָס זשע דען ? „ד אָ ס מ אָ ל האָבען „זיי" זיך טועה געוועזן".

זעהט איהר, און מיר האָבען אונזער צוויי־פעל אויף דעם „דאָס מאָהל". מיר זיינען זי־כער, אז „זיי" (ווער זיי זיינען דאָרטען) זיינען זיך אלע מאָל טועה. מיר האָבען ביי זיך א גאנצען צעטעל פון „זייערע" טעות'ן. דער גאנצער בעריכט איז פול מיט טעות'ן, נאָר מיר האָבען גראָד איצטער א בילכערע ארבייט ווי „זייערע" טעות'ן דאָרטען צו פעררריכטען.

* * *

פאָהרענדיג אין א גרענד סטריט קאר, הו"ה סבות, זיינען געזעסען עטליכע קלאָוק־מא־כער און גערעדט פון רעפערענדום. דער גע־שפרעך איז צו־אינטערעסאנט פערגעסען צו ווערען :

— איך בין איצט געווען וואוטען דעם האל־בען טיקעט.

— וועלכען טיקעט ? עלעקשען דעי איז דאך ערשט נעכסט מאָנאט.

— אָ, נאָ. איך מיין דעם „פארענדום" טי־קעט פאר דער „קאפעטע" פון טערניישל. האָט איהר גאָר ניט געזעהען א גאנצען יום טוב אין די פייפערס, ווי מען הייסט וואוטען א האלבען טיקעט ?

— איך וואוט גאָר ניט. זיי ווילען מאכען א סטרייק פאָנד, זאָלען זיי בעשליסען אויף דער קאָנווענשען, ווי אלע לאָדזשעס טהוען. נו און ווי האָט איהר געוואוט, דאפיר אָדער נעגען ?

— איך וויים דאָרט, פיר אָדער נעגען. איך האָב געוואוט דעם אלבען טיקעט וואָס מען הייסט ארייננווארפען, און פארטיג !

— גאָר ניט קיין שלעכטער רעפערענדום אפילו, ווי איך בין א איד !

— וואָס מיר שלעכט, גוט. דער בעסטער „פארענדום" איז, מען טהוט וואָס מען אייסט !

* * *

אין דער שווייצארישער שניידער פאך־צייטונג געפינען מיר פאָלגענדעס :

וואָס איז פאָרטשריט ?

עס איז פאָרשרים, ווען דער מענש הויבט אָן צו דענקען. עס איז פאָרשרים, ווען דער מענש הויבט אָן צו פראָטעסטירען. עס איז פאָרשרים, ווען דער מענש ערקלעהרט זיך סאָלידאריש מיט זיינע מיטארבייטער.

אָבער דער גרעסטער פאָרשרים בעשטעהט אין דעם, אַז דער מענש זאָל ענדערען זיינע געוואָנהייטען ליוט ווי עס פאָדערט דער שכל און די סאָציאַלע גע־רעכטיגקייט.

א שניידער בלייבט א שניידער.

פון א. ראָזענבערג

אין רוסלאנד, גאליציען און אפילו אין אמעריקא זיינען שניידער די זעלבע מענשען, אזוי ווי איין מאמע וואָלט זיי געהאט.

פאר אונז ליגט א מאָנאטליכער זשורנאל, „דער שניידער", וואָס ווערט ארויסגעגעבען אין ווילנא פאר די שניידער־ארבייטער אין רוסלאנד, און עס איז דאָרט פאראן אן ארטי־קעל איבער דעם היגיענישען צושטאנד פון די ווערקשטאטען, אין וועלכען דער שרייבער בע־קלאָגט זיך, אז „שוין א פאָר צעהנדליג יאָהר זיי ביי אונז געהט אָן א סטרייק־בעוועגונג. דער עקאָנאָמישער קאמפף האָט דורך דער צייט גע־מאכט גאנצע אומענדערונגען אין אונזער מא־טעריעלען לעבען. ניטאָ מעהר די שרעקליכע לאנגע ארבייטס־שטונדען, די שבירות זיינען אין א געוויסער מאָס פערבעסערט. דער ארבייטער ווערט יעצט פינקטליכער בעצאָהלט, ווי א מאָל; אויך די בעציהונגען צווישען באָס און ארביי־טער זיינען יעצט אנדערע ווי א מאָל. אין אל־געמיין איז דער עקאָנאָמישער צושטאנד פון די שניידער ארבייטער פיעל בעסער געוואָרען. נור ווען מיר בעטראכטען דעם אויסזעהן פון אונזע־

יא, טהעאָריעס, פאַנטאַזיעס, ספּעקולאַציעס, און אַזױ פיעל, ביז מיט דער צײט לאַכט זיך אפילו דער ראַדיקאַלער ארבײטער אױס פון זײ און װערט אַ פשוט'ער, גראָבער מאַטעריאַליסט, אַ באָס, אָדער סתם אַ פּעסימיסט.

* * *

אין אַן אַרטיקעל: „פאַר װאָס די 50 טױזענד זײנען ארױסגעפאַלען?", אין אָקטאָבער נומער „צ ו ק ו נ פ ט", שרײבט י. ב. סאַלוצקי די פאָלגענדע אינטערעסאַנטע װערטער:

די „רױטע" (מסתמא סאָבאָטאַזשניקעס, רעד.), שלאָפען און זעהן אין חלום, „װאָן ביג יוניאָן" און די „געלע" פלאָנטערען זיך הינטער דעם עק פון די „לײבאָר ליעדערס". דער דורכשניטליכער מיטגליעד פון אַן אַמעריקאַנער א. פ. אָװ ל. יוניאָן איז רעװאָלוציאָנערער פון דעם „געלען" און „רױטען צוזאַמענגענומען: ער סטרײקט און שלאָגט זיך מיט די בעלי בתים און בײַלעכװײז בעגרײפט ער, אַז די באַלעבאַטישע געזעלשאַפטס אָרדנונג טױג פאַר אים ניט.

הײסט עס, אַז װעהרענד די רױטע און געלע „דרעהען אַ מוח" און ספּאָרען זיך װעגען דער פראַגע, צי מעג מען סאַבאָטאַזשעװען אָדער ניט, טהוען דערװײל די יוניאָנס — די קאָנסערװאַטיװע יוניאָנס פון דער אמעריקאַן פעדערײשאָן אָװ לײבאָר — די גאַנצע ארבײט, אי פון פערבעסערען די ארבײטערס לאַגע, אי פון צוגרײטען דאָס אָרגאַניזירטע פּראָלעטאַריאַט, אָהן װעלכען די ס. פּ. װעט זיך קײנמאָל ניט קענען געבען אַ ריהר. הײנט װי באַלד אַזױ, איז דאָך די פראַגע: װאָרום דאַרף מען אַגיטירען אין פ אָ ר װ ע ר ט ס בזה הלשון?

מען דאַרף נור „בױערען פון אינװעניג", אין די בעשטעהענדע גרױסע ארבײטער אָרגאַניזאַציאָנען. עס איז ניט אמת, אַז זײ קען מען ניט ארױספיהרען אױפ'ן ריכטיגען װעג!

װעדליג סאַלוצקי'ס װערטער זײנען דאָך אפילו די דורכשניטליכע מעמבערס פון דער א. פ. אָװ ל. נאָך מעהר אױפ'ן ריכטיגען װעג װי די סאַמע רױטע און „געלע"?

איז דער תירוץ: טאָמער הױבט איהר אָן פרעגען קשיות אױף די פערשיעדענע טהעאָריעס און בױך סברות פון די טהעאָרעטיקער, װעט איהר קײן מאָל ניט קענען ארױסקריכען. װי זאָגט דאָרטען אײנער פון אונזערע גרױסע דאָקטױרים? רעדענדיג װעגען דעם מוניציפּאַל קאַמפּײן, אין דער „צוקונפט", פאַר אָקטאָבער, און װעגען דער פראַגע פון „פרי טרײד און פּראָטעקשאָן", זאָגט דר. פעסקין:

מיר, סאָציאַליסטען, זײנען פאַר פרי טרײד. דער ארבײטער איז אָבער דאָ פון צעהנדליגע יאָהרען אױסגעװאַקסען אױף דער אידעע, אַז פּראָטעקשאָן איז פאַר איהם בעסער און דאָס לעגט זיך לײכט אױפ'ן שכל. און די זאַך איז אין אמת'ן אַזױ פערפּלאָנטערט, אַז װען מיר, סאָציאַליסטען, װאָלטען מיט אַמאָל געקראָגען מאַכט, װאָלטען מיר אױך דעם טאַריף ניט אָבגעשאַפט מיט אײן קלאַפּ, נור בײַלעכװײז.

„פערפּלאָנטערט", איז זעהר אַ פּאַסיגער װאָרט. פאַר די טהעאָרעטיקער און בױך־סברה'ניקעס, סײ די רױטע, סײ די געלע, איז, אַלץ פערפּלאָנטערט. פאַר אונז אבער איז שױן גאָר ניט פערפּלאָנטערט. מיר װײסען װאָס מיר װילען: העכערע װײדזשעס, קירצערע שטונדען, אַ בעסערען לעבען. הלװאי װאָלטען זיך נור די רױטע מיט די געלע ניט ארײנגעמישט און געזאָגט אונז דעות, אָדער געדרעהט אונז אַ מוח מיט „פערפּלאָנטערטע" פּאָליטיקס.

* * *

אין אַ בעריכט װעגען דעם קאַמפּף־לאָזונגען פון די פּרעסערס, קריגענדיג צוגעפּסק'ענט פון ארביטרײשען באָארד 1½ און 2½ דאָלאַר אַ װאָך לױן־העכערונג, בעמערקט די „פרײע ארבײטער שטימע":

מ'מוז מודה זײן, אַז די אָפּטימיסטישע צװײשען אונז האָבען ניט געהאָפט אױף אַזאַ גוטען רעזולטאַט. מיר זײנען בעסער גענײגט צו גלױבען אין די קראַפט פון פּײטען, און האָבען אונזער צװײפעל אין די װירקזאַמקײט פון די ארביטרײשען קאָמיטעס. אַז אָהן אַ קאַמפּף, גאַנץ פריעדליך, זאָל אױסגעפיהרט װערען אַזאַ בעדײטענדע לױן־פערגרעסערונג, דאָס האָבען מיר ניט געגלױבט. װי עס װײזט אױס, מיר מוזען זיך מודה זײן, האָבען מיר זיך דאָס מאָל טועה געװען.

עס איז נאָך גוט װאָס דער שרײבער איז כאָטש אַזױ שטאַרק מודה אױף אַלץ.... װאָס טהוען מיר איהם, למשל, װען ער איז זיך ניט מודה?... אָבער ניט דאָס זײנען מיר אױסען. װאָס מיר װילען װיסען איז: װער זײנען דאָס „די אָפּטימיסטישסטע צװישען אונז"? ניט שױן מײנט ער די קלאָוקמאַכער אַלײן. אױב ער מײנט די „קיבעצערס" פון זײן אײגען קלײזעל, איז טאַקע קײן װאונדער ניט, װאָס זײ „האָבען ניט געהאָפט אױף אַזאַ גוטען רע־

הונדערטע ערד־שיכטען און פייער־שפּייענדע בערג פון אונטען.

אי, וואָס, איהר זאָגט: ווען דער קלאָוק־מאַכער זאָל די אַלע זאכען וויסען, וועט ער וועגען דעם ביי דער ארביים טראַכטען און ער וועט מיט די באַנדעלס קיין פּראָגרעס ניט מאכען און עס וועט ניט זיין וואָס צו פערקאָכען. —

אונזין, גאָלע אונזין! עס איז טאקע אמת, אז אַלע אינטעליגענטע ארבייטער זיינען פערדינער, אז איין גאָט זאָל רחמנות האָבען... אָבער דאָס איז דערפאר, וואָס זיי זיינען ניט בעשאַפען געוואָרען פאר פּראָסטע, ניצליכע ארביים אין שאַפּ. טהעאָריעס, פאַנטאַזיעס, אוטאָפּיעס—אָט דאָס איז זייער לעבען! פאר זיי בעשטעהט איין אונץ טהעאָריע פאר א גאַנצע וועלט מיט פּראַקטיקע. ווען זיי זאָלען חס ושלום א מאָל קריגען די מאכט, וואָלטען זיי פון דער גאַנצער וועלט געמאכט איין גרויסע פאַנטאַזיע.... און די פּראַקטישע טריייד־יוניאָנס, מיט זייערע פּראָטאָקאָלס, ווייזדוש־סקיילס, און מידיאיישען קאָמיטעס וואָלטען געווען דאָס ערשטע כפרה־הינדעל. באמת טאקע, צו וואָס דאַרף מען די אַלע זאכען, אז אין דער סאָציאַלער רעוואָלוציע און אַנארכיסטישער געזעלשאַפט איז שוין אַלעס אריינגערעכענט?... אַלע אַנדערע פּראַקטישע זאכען זיינען, פילאָזאָפיש גערעדט, „נארניקס“....

דערפאר שטאָפּט מען דעם ארבייטער מיט אַלערליי כלומר'שט בילדונג שוין עטליכע און צוואַנציג יאָהר און עס פאַלט דער גורל אויף דר. וואָרטסמאַנן, אזש פון סען פראַנציסקאָ, צו שרייבען ארטיקלען איבער דעם אלף־בית פון טריייד־יוניאָניזם. אונזער פריינד א. באַביטש פון לאָקאַל 9 איז שוין באַלד גערעכט ווען ער זאָגט אין די „נייע פּאָסט:„

אונזער יוניאָן האָט פאר די לעצטע פּאָר יאָהר פון איהר עקזיסטענץ זעהר ווייניג געטהאָן אויפ'ן פעלד פון אויפקלעהרונג. און איך קליים, אז דיעזעס איז די אורזאכע וואָס פון א מאַסע פון 50 טויזענד מעמבערס בעזוכען רעגולאַר די מיטינגען און עס זיינען פּערצענטערעסירט בלויז אַ ק נ אַ פּ ע פּ אַ ר ט ו י ז ע נ ד.

און עס איז קיין וואונדער, אז איהר וועט ביי אונז טרעפען מעמבערס, זאָגסט גאַנץ אַנשטענדיגע פיינע מענשען, וואָס מיינען, אז דער דזשאָינט באָאַרד איז אימיצער אַ מענש, אַ גאַנצער „קנאַקער“. (דאָס איז שולדיג צביון. ער האָט זיך אויסגעשפּאָרט ניט אַנדערש, נאָר אז די דזשאָינט באָאַרד איז דוקא א זכר און ניט קיין נקבה.—רעד). איינער אַ איד האָט מיר א מאָל געזאָגט, אז ער געדענקט דעם דזשאָינט באָאַרד ווען ער איז נאָך געווען אַ אינגעל, א גאָר נישט, מיינענדיג דעם פּרעזידענט. בלויז פאר דער אויפקלעהרונג פון דער מאַשינערי פון אונזער אָרגאַניזאַציאָן, קלאָהר מאַכען די רעכטע און פליכטען פון יעדען אינדיווידועלען מעמבער, דאָס אליין וועט ברענגען זעהר פיעל נוצען דער אָרגאַניזאַציאָן, און עס וועט ניט הערשען אזא מין כאָאָס אין די מוחות פון פיעלע, פיעלע פון אונזערע מעמבערס.

איהר מוזט האָבען אַ טעות, פריינד באַביטש. שייך צו זאָגען, אז נאָך די אַלע אויפקלעהרונגס־ארטיקלען אין אונזער ארבייטער־פּרעסע, ווייסט נאָך דער ארבייטער אַלץ ניט די בעדייטונג פון דער דזשאָינט באָאַרד, אָדער די אינטערנעישאָנעל. אויב אזוי, מוזען יענע ארטיקלען זיין אזא שווערער מאכל, אזוי פערשיעדען אין טעאָריע, אז זיי פערדארבען פּשוט דעם ארבייטער'ס גייסטיגען מאָגען; אויב אזוי, איז שוין אונזער אָפּיס־פּאָעט גערעכט, ווען ער שרייבט וועגען —

ארבייטער בילדונג.

מען שרייבט איהם פון פראַנצויזישע
סינדיקאַליסטען, גוי'עשע,
אין אַ לשון פון אַ הויכען ליטעראַט.
מען קאָרמעט איהם מיט ליעבעס סקיצען,
אַפּטמאָהל מיט נארישע וויצען,
וואָס פּאַסען פאר „חיים'קע נאַשבראַט“.
זיין מוח מען דרעהט מיט וויסענשאַפט,
וואָס אין קאָפּ ביי איהם אַ וואָלקען שאַפט,
ווען פון ארביים ער מיעד איז און מאַט.

לעקציעס — מען האַלט איהם פערשיעדענע,
טהעמאַס — אלערליי, געהויבענע;
דאָס אַלץ קיין שייכות האָט מיט זיין לעבען.
מען מאָהלט איהם בילדער רעאַליסטישע,
מיט מעשה'לעך בעלעטריסטישע;
אָבער קענען זיי אויף ברויט איהם געבען?

שוין דרייסיג יאָהר מען בילדעט איהם,
מיט „איזמוסען“ מען קאָרמעט איהם;
אָבער ווייסט ער שוין צו וואָס צו שטרעבען?
ווען מען וואָלט איהם אָבער איינינג האַלטען,
אָרגאַניזירען און גוט פערוואַלטען,
זיין לאַגע העכער מען וואָלט דערהויבען!

לען און אײנפלוס אויף אײער פאך און איהר װעט ניט דארפען מורא האָבען פאר די שעדליכע קאָנקורענץ פון די צוגערײזטע ארבײטער, װײל זײ װעלען דאן מוזען אין אײער יוניאָן ארײנגעהן.

און מארטשוק ראטה די פראנצױזישע שנײדער, אז זײ זאָלען אָננעהמען די פראקטישע מעטאָדען פון די יוניאָנס פון אנדערע לענדער. אבי אונזערע דאָקטוירים און קאבינעטנע פילאָזאָפען מײנען נאָך אלץ, אז פון פראנקרײך װעט קומען די גאולה... זעהט איהר, זינט דר. לעװין האָט זיך אריבערגעכאפט אין פראנקרײך, האָט ער זיך ארומגעזעהען, אז אין דער *פראקטיקע* איז עס ניט אזוי װי ער האָט *טעאָרעטיש* געמײנט. אין אן ארטיקעל „ליכט און שאָטען אין דעם פראנצױזישען סינדיקאליזם", אין דער „פרײע ארבײטער שטימע", נאָכדעם װי דר. לעװין שילדערט, װאָס ער האָט א לאנגע צײט גע'חלום'ט װעגען די פראנצױזישע סינדיקאליסטען און װאָס ער האָט ערװארטעט צו זעהען אין „בורס דע טראװאי", דער פאריזער לײבאָר לײסעאום, שרײבט דר. לעװין:

מען װײזט אײך אָן ערגעץ אין אָ הויף אויף א יאַרד־הויז. איהר װערט נשתומם. איהר װילט ניט גלויבען אײערע אויגען. אָט די דאָזיגע צװײ־שטאָקיגע, אָרימע געבײדע איז אלעס, װאָס די פראנצױזישע ארבײטער האָבען געקענט שאַפען אין פערלויף פון צװאנציג יאָהר! דאָס איז זײער הײם, װעלכע זײ האָבען קוים מיט פיעל צרות און מיהע זיך ערװאָרבען!***

איהר לעזט די אויפרופען און איהר דערװיסט זיך, אז די ארבײטער זײנען ניט איבערגעגעבען צו זײער זאך און אז מען דארף זײ אימער אויפמונטערען צו טהאָן זײער פליכט. איהר געהט ארײן אין דעם „צענטער פון דער צוקינפטיגער געזעלשאַפט". עס איז פינסטערליך, אָרעם, די טרעפ זײנען װײט ניט רײן, דאָ און דאָרט אָנגעשפײט, אָבװאָהל עס שטעהט אָנגעשריבען אויף די װענד, אז מען זאָל ניט שפײען.***

איהר זײנט ענטטױשט. עס טהוט אײך װעה צו זעהען מיט די אײגענע אויגען די פראקטישע אומטאָכט פון דעם פראנצױזישען סינדיקאליזם.***

די גרויסע פאָרבערײטונגס־ארבײט, װעגען װעלכער פעלוטיע האָט געשריבען מיט קארגע צװאנציג יאָהר צוריק, איז ניט מעהר װי א ראָמאַנטישער װאונש.

נו, מײנט דר. לעװין, אז דאָס זײנען ניט מעהר װי שאָטענס. ער זעהט נאָך װאו ניט װאו ליכט אויף. דאָס הײסט, אויב מען קען שעהנע פראזען אזוי פערטײטשען. דער דאָקטאָר, װי איהר זעהט, קען זיך ניט אזוי לײכט שײדען פון זײנע ליעבע טעאָריען און חלומות, זאָנסט װאָלט ער אײנגעזעהען, אז דער גאנצער סינדיקאליזם איז ניט מעהר װי א פוסטער חלום.

* * *

דער זומער איז אװעק און דער װינטער רוקט זיך צו. ענטשטעהט, אלזאָ, בײ אונז אויף דער אידישער גאס א פראָבלעם — א זאָרט „שיר השירים", א פראָבלעם איבער אלע פראָבלעמען. יעדען אָנפאנג װינטער ענטשטעהט דיזע פראָבלעם פון דאָס נײע. דאָס איז נעמליך די פראגע פון *בילדונג פאר די ארבײטער.*

די ארבײטערס מאטעריעלע אינטערעסען שפּיעלען ניט אזא גרויסע ראָלע. מיט ברויט און א װארימע דירה זײנען די מאסען שוין טהײלװײז פערזאָרגט. א דאנק די „קאָנסערװאטיװע" יוניאָן פיהרער, זײנען איצט די װײדזשעס העכער, די ארבײטס־שטונדען קירצער און די שעפּער רײנער און געזינדער. נון, איז שוין צײט צו זאָרגען פאר דער נשמה אויך... קען דען דער ארבײטער װערען קלאסענבעװאוסט, אײדער ער פערשטעהט קאָסמאָלאָגיע, פילאָסאָפיע, װיסענשאפט, פּאָעזיע, דראמא, די סאמע רעאליסטישע ליטעראטור א־לא ארציבאַשעװ און די לעצטע רוסישע דעקאדענטען, און א סך אנדערע קענטניסע, װאָס אָהן זײ ריהרען זיך ניט אונזערע גדולים קײן ד' אמות?

נאָך ניכער נעהען אװעק די ימים נוראים, װערט באלד א נײעס פאר האָללס. עס יאָגען זיך די יוניאָנס מיט די ארבײטער רינג ברענטשעס, װער װעט װעמען אריבעריאָגען אין פערכאפען די גדולים פאר לעקטשורערס. נעהמט דער ארבײטער רינג די גדולים פון דער איסט־סײד, טו נעהמט די קלאָוקמאכער יוניאָן קאלעדזש־פּראָפעסאָרען, מאכט פרײ אײנטריט און גיט נאָך מוזיק אויך, אבי דעם ארבײטער'ס נשמה זאָל פערעדעלט װערען און ער זאָל װערען כאָטש א האלבער אינטעליגענט. זאָל דער קלאָוק־פרעסער און אָפּערײטאָר װיסען, אז חוץ עלעקטרישע אײזענס און גוטע פּרײזען איז נאָך דאָ א גרויסער װעלט־אל מיט בריליאנטענע שטערען און זונען־סיסטעמען פון אויבען, און

יוניאָן ברעקלאך פון דאָ און דאָרט

פון ד. ר.

עס איז אינטערעסאנט צו הערען פון די פראנצויזען אליין וועגען די שוואכקייט פון די פראנצויזישע סינדיקאליסטען. יאָהרען לאַנג האָט מען אונז דאָ געקאָרמעט מיט גאנצע בעריעס ארטיקלען, אימפּאָרטירטע און דאָ פאַבריצירטע, וועגען די פראנצויזישע יוניאָנס. מען האָט בעזונגען זייערע שבחים און געשטעלט זיי אלס אמוסטער פון אָרגאניזאציאָן און אלס אידעאל פון ארבייטער־שטרעבען. דר. ל. לעווין איז אַזש פערפאָהרען אין דער היעגער, רעאקציאָנער־פערביסענער טיימס און געפּרופט צו פערגלייכען סינדיקאליזם מיט בערגסאָנס טהעאָריען, צו בעווייזען, אז דער סינדיקאליזם האָט געמאכט דעם וויסענשאפטליכען סאָציאַליזם באנקראָט. נו, לאָמיר זעהן, ווי א פראנצויזישער ארבייטער איז מודה ומתודה, אז די פראנצויזישע אָרגאניזאציאָנס־מעטאָדען האָבען קיין פראקטישען ווערטה ניט.

אין דעם "ל'וואוריעי דע ל'אבילעמאן", דער אָפיציעלער אָרגאן פון דער פראנצויזישער שניידער־פעדעראציאָן, שרייבט מארטשוק, איינער פון די דעלעגאטען צום וויענער שניידער־קאָנגרעס, פאָלגענדעס:

„איך וויל אייך דערצעהלען וועגען דעם גוטען איינדרוק וואָס אונזערע פערהעלטניסע מיט די דעלעגאטען פון אנדערע נאציאָנען האָבען אויף אונז געמאכט. איך וויל בעזונדערס דערמאָנען דעם אַמעריקאַנער דעלעגאַט דזשאהן דייש. אַן אינסטינקטיווע סימפאטהיע האָט אונז גאַנץ גיך אַרומגענומען. עס האָט אונז ניט לאַנג גענומען צו דערגעהען איינער פון אנדערען וועגען אונזערע שטרעבונגען. איך האָב געהאַט די געלעגענהייט אין פערלויף פון די געשפּרעכע מיט די אנדערע דעלעגאטען צו ערקלעהרען זיי אונזער אַרט קעמפפען, אונזערע שוועריגקייטען צו דערגרייכען גוטע רעזולטאטען. איך האָב נעמליך געמוזט מודה זיין פאר די אַנדערע דעלעגאטען, אז פערהעלטניסמעסיג זיינען מיר אין אַ גאַנץ שוואכען צושטאַנד.

ווי קומט עס, אז א נאַציאָן ווי פראנקרייך, אַז א שטאָדט ווי פאריז, וואָס שטראהלט מיט דעם העלען ליכט פון אידעען, וואָס איז דאָס הארץ פון דער וועלט, וואָס באַפט אויף אַלץ וואָס נייע איז, וואָס בעשאַפט די מאָדעס פון אלץ וואָס רעכענט זיך פאר עלעגאַנט און ערהאבען; ווי קומט עס, אז מען קען ניט פעראייניגען אלע עלעמענטען, וועלכע זיינען דאָך פאָרט ניט פערגרעבט און אונוויסענד — ווי קומט עס, אז מען קען פון דיזע עלעמענטען ניט מאַכען איין סאָלידע, קאָמפּאַקטע מאַכט. א ריכטיגע יוניאָן, וואָס זאָל קענען אויסאיבען אַן איינפלוס אויף דעם ארבייטס־מארק און צווינגען יעדען ארבייטער צו ווערען אַ יוניאָן־מאַן?

פיעל מאָהל האָט מען מיר ביים קאָנוועגשען די דאָזיגע פראַגען געשטעלט און זאָגאר אין אַן איראָנישען טאָן.

ליידער, וואָס האָב איך געזאָלט ענטפערען? איך בין מודה, אז איך האָב זיך געפונען אין אַ פערלעגענהייט. וויל איך מוז אָנערקענען, אז קיינע פון די יוניאָנס, וועלכע זיינען אויף דעם קאָנגרעס געווען פערטראָטען, זיינען ניט אין אזא צרה'דיגען צושטאַנד ווי מיר זיינען. פאר וואָס זאָלען מיר ניט האָבען בעסערע מעטאָדען ווי די דייטשען און די עסטרייכער? ליידער מוזען מיר אין א געוויסער מאָס פון זיי לערנען.

אַלס אַן ענטפער אויף די דאָזיגע פראגען האָב איך אלץ אימער אָנגעצייגט אויף די אורזאכען, וועלכע שטערען אונזער פעראייניגונג. צוערשט קומט דער אונגליקליכער פראנצויזישער כאראַקטער, וועלכער רעוואָלטירט געגען דעם גייסט פון אָרגאַניזאציאָן! וועלכער האָט ניט קיין שטאַנדהאַפטיגקייט און קיין לאָגישע מעטאָדען און קען דארום ניט צוקומען צו דויערהאַפטע רעזולטאטען. אָט דאָס איז די הויפּט־אורזאכע, ווארום די ארבייטער, וועלכע קומען פון דער גאַנצער וועלט נאָך פאריז, ווילען צו אונזער יוניאָן ניט צושטעהען.

ווען מיר האָבען זיך ביים קאָנווענשען דארויף בעקלאָגט, האָט מען אונז רק אימער און כמעט איינשטימיג געענטפערט: „גרינדעט אַ שטאַרקע אָרגאַניזאציאָן, וואָס זאָל קענען אויסאיבען איהר ווי־

נען איבער די גאסען אָהן א צוועק און אָהן געדולד. ער האָט געקוקט אויף די מענשען, אויף די הייזער, גלאט אזוי, אָהן א צוועק. אָט פערטראכט ער זיך, קוקענדיג אויף א „פּראָפּערטי“. ער טראכט, עס וואָלט ניט שאדען אָבצוקויפען אזא הויז...

אזוי איז פערגאנגען דער טאָג, פערגאנגען די צווייטע נאכט און יודעל מיט זעלדען האָבען זיך שוין איינגעלעבט אין דער פאנטאזיע, ווי אמת'ע גבירים.... בלויז א נארישקייט, זיי דארפען קריגען אין האנד אריין די סומע, וועלכע זיי פערמעגען, הונדערט מיט צעהן טויזענד דאָלאר.

אויף דעם צווייטען טאָג איז אָנגעקומען א טעלעגראמע טאקע פון מאדריד. די טעלעגראמע האָט זיך געלעזען אָט אזוי:

„ראטעוועט, ליעבער פריינד, דעם שליסעלע פון מיין טראנק מוז מען אויסקויפען דאָ אין מאדריד פאר פופצעהן דאָלאר.

ווילי דזשיימס.“

דאָ האָט יודעל שוין געזעהן בעשיינפערליך, אז די געשיכטע איז ניט אויף קאטאוועס. וואָרים יענער האָט זיך געלאָזען קאָסטען געלד אויף א טעלעגראמע אזש פון מאדריד. און יודעל האָט זיך אליין אין דער שטיל פאָרווירפע געמאכט, הלמאי ער האָט די גאנצע צוויי טעג נאָר געטראכט וועגען זיך און וועגען די געלד. אויף דעם ליעבען ליידענדען מענשען דאָרטען, אין דער שפּאנישער טורמע, האָט ניט ער, ניט זעלדע, דערמאָנט זיך מיט א רחמנות־געפיהל.... און אָט ערשט יעצט האָט זיך יודעל דערפיהלט אזוי נאָהענט צו יענעם פריינד זיינעם אין דער מאדרידער טורמע. יענער איז געוואָרען אזוי נאָהענט צו יודעל'ס הארצען, אז פשוט, ער האָט געפיהלט יענעמס ליידען, ווי ער זיצט דאָרטען פארשפּארט.

הכלל, יודעל און זעלדע האָבען גענומען האָוועט און שמאיען וועגן די פופצעהן דאָלאר אָבצושיקען. עפעס א קלייניגקייט, דער שליסעל פון קאָסטען ווערט דאָרט פערפאלען. ביידע, מיט אפערזיגעלטען סוד אויף די ליפּען, האָבען זיך אוועקגעלאָזען צו בעקאנטע, צוזאמענגעליהען די פופצעהן דאָלאר און טעלעגראפיש אָבגעשיקט קיין מאדריד...

און מערקווירדיג, גלייך ווי די פופצעהן דאָלאר איז אָבגעשיקט געוואָרען, האָט עפעס א צווייפעל גענומען נאָגען זייערע הערצער. זייערע געזיכטער זיינען געוואָרען פעראומערט. שדים'לאך האָבען גענומען טאנצען אויף די ווענד און מיט חוזק די צינגער ארויסגעשטעקט. יודעל און זעלדע האָבען ביידע אינסטינקטיוו דערפיהלט, אז זיי האָבען ניט אויף וואָס צו וואַרטען...

אויף דער הייסער ווילע האָט זיי די פופצעהן דאָלאר און די קאָסטען פון די טעלעגראמען ניט נעארט, ווייל זיי האָבען דאָך אזא „רייכטהום“ פערלאָרען.... טו ווי אזוי קען זיי פערדריסען אויף פינף און צוואנציג דאָלאר?.... וואָס ווייטער, ווייטער האָט זיי אָבער גענומען וועה טהאָן, טאקע פשוט די פינף און צוואנציג דאָלאר.

קיין ענטפער און קיין ערקלעהרונג האָט יודעל דער פרעסער ניט נעקראָגען. זיי האָבען זיך בלויז דערמאָנט, אז באלד נאָך זייער חתונה האָבען זיי געמאכט א קענדי־סטאָר. הפנים איז זייער נאָמען אריין אין דער ביזנעס־דירעקטאָרי. פון דאָרטען האָט מען ארויסגענומען זייער נאָמען און אדרעס און בעשווינדעלט נעבעך דעם אָרימען יודלען. נאָר אי יודעל, אי זעלדע וואָלטען געשוואָרען, אז זיי פערדריסט ניט אויף דעם וואָס מען האָט זיי בעשווינדעלט אין געלד. עס טהוט זיי נור באנג וואָס פון אזא „ראָסקאָש“, פון אזא רייכטהום איז מען געבליבען ביטערע אביונים, נאָך מיט פינף און צוואנציג דאָלאר גרעסערע בעלי־חובות.

מיר האָבען בעשטעלט ביי דעם בעריהמטען היסטאָריקער פון טרייד יוניאָניזם, סידני וועבב, א סעריע ארטיקלען איבער „קאָלעקטיווע אַגרימענטס אין די גרויסע ענגלישע יוניאָנס“. דיזע אַרטיקלען וועלען זיין פון גרויס וויכטיגקייט פאַר אונזערע מעמבערס. עס פערשטעהט זיך, אז סידני וועבב, איז אן עקספּוירט אין דיזער פראַגע. זיין בוך — די היסטאָריע פון טרייד יוניאָניזם ווערט בעטראַכט פאַר א קלאַסישע ווערק אין ענגליש.

ער כאַפּט אַקוק אויף די שלאָפעדיגע קינדער, בלאַס, אָהן א טראָפּען בלוט. זעלדע, נעבעך, מיט איינגעצויגענע באקען, זי שלאָפט ניט, זי קוקט מיט פערטראַכטע אויגען ארויף צום באַלקען. ער דערמאָנט זיך, אז זי האָט נאָך פאר איהם קיין איין גוטען טאָג ניט געהאט. אין ליעב און טייער ווערט זי איהם, ליעב איז איהם יעצט די גאַנצע וועלט. ער וואָלט אַלעמען ארומנעהמען, צודריקען צו זיין ברייטער, גוטער הארץ און קושען זיך מיט דער גאַנצער וועלט....

— זעלדע, דו שלאָפסט?

— ניין.

— איך וועל שיקען פינף טויזענד דאָלאר צו מיין שוועסטער אין ווילייקע.

— גאַנצע פינף?

— יע, גאַנצע פינף, און פינף טויזענד ...אה'ן אין פּאַלעסטינא, פינף טויזענד דעם טאַטען און צו פינף טויזענד הירשלען מיט שלמה־מאיר'ן.

— ערשטענס, קען זיין, אז די גאַנצע געשיכטע איז א ליגען — ווייל איהם זיין ווייבעל אראָבשלאָגען די פילאַנטראָפּישע פליגעלען, כאָטש אליין איז זי מעהר ווי זיכער, אז עס איז דע אמת — און, צווייטענס, צוּוואָרף זיך ניט אזוי מיט געלד, דו ווייסט דאָך ניט, צי זיי וואָלטען דיר אזוי פיעל געגעבען, ווען זיי זיינען אויף דיין אָרט.

— איך וויל ניט וויסען פון קיין זאַך — צובייזערט זיך יודעל גוטמוטהיג — אזוי האָב איך בעשלאָסען און פארפאַלען! וועסט זיך נעהמען פינף און צוואַנציג טויזענד דאָלאר און גיב זיך דיין משפחה, וועמען דו ווילסט.

— מיר וועלן זעהן פארטיגערהייד — ענטפערט די ווייבעל מיט א זיסען, גוטען, פערשלאָפענעם קול.

ער בעטראַכט, אז פופציג טויזענד דאָלאר צוטהיילען איז א געוואַלדיגע סומע, אָבער זעכציג טויזענד בלייבט דאָך איהם נאָך אַלץ איבער. נו, וואָס אַרט איהם, אז זיינע ליעבע, גוטע וועלען אויך לעבען בהרחבה? זיי זיינען דאָך שוועסטער, ברידער.

און יודעל זעהט פאר זיך א שעהנעם „קאַטעדזש" איינגעטונקט אין בוימער און בלומען אין דעם שעהנסטען געגענד. פאר די קינדערלעך האָט ער א שעהנעם געשפּאַן מיט צוויי „פּאָנים" און א קליין געפלאָכטענעם וועגעלע, אויף וועלכען ער פאָהרט מיט זיי יעדען פריהמאָרגען אין די שעהנע אַלעען פון פּראָספּעקט־פּארק. גוטע, ליעבע טעג ווינקען צו איהם ארויס פון אונטער א דורכזיכטיגע גאָלדענע טול. וואונדערבארע מעלאָדיען קלינגען אין זיינע אויערען. ער פיהלט, ווי א צארטער דרעמעל גלעט און קושט זיינע ברעמען — —

— — — — — — — — — — — — —

אויף מאָרגען אין דער פריה, ווען יודעל און זעלדע זייגען אויפגעשטאַנען, האָבען זיי גוט בעטראַכט, וואָס מיט זיי איז פּאָרגעקומען. זיי האָבען זיך איבערצייגט, אז דאָס האָט זיך זיי ניט גע'חלום'ט, נור דאָס איז טאַקע אין אמת'ן.

זעלדע האָט בעקוקט דערווייל וועלכע שטיקער מעבעל און זאַכען זי וועט גלייך ארויסוואַרפען פון הויז און וועלכע זי וועט צוטיילען צווישען די אָרימע לייט. יודעל איז פון דעסטוועגען אַוועקגעגאַנגען צו דעם מיטינג פון זיינע סטרייקענדע קאָללעגען, וואָרים ווען ער וועט ניט קומען, וועט מען נאָך דענקען, אז ער סקעבט. געהן דערצעהלען דעם גאַנצען אמת, קען ער גאָך ניט. קיין סך צייט האָט ער ניט פערבראַכט מיט די סטרייקערס. וואָרים אייגענטליך איז ער דאָך געגאַנגען בלויז פון יוצא וועגען....

אין דער צייט, ווען יודעל איז געזעסען אין די סטרייק־העדקוואָדערס, האָט ער געקוקט אויף זיינע ברידער קלאָוקמאַכער און א טיעפען געפיהל פון רחמנות האָט ער צו זיי געפיהלט. „זיי סטרייקען, נעבעך", מורמעלט פאר זיך יודעל, „א רחמנות, נעבעך אויף זיי, אָרימע מענשען. וויפיעל פערדיענען זיי נעבעך אין די גוטע יאָהרען? און אז מען האָט שוין דאָרטען א צוואַנציג דאָלאר א וואָך, קען מען דען מאַכען א לעבען דערפון?... אך, אָרימע ברידער מיינע!" און יודעל'ס הארץ טהוט אזוי וועה אויף דער געדריקטער לאגע פון זיינע פאַך־קאָלעגען?... זיי סטרייקען, זיי סטרייקען, די אָרימע מענשען, און אז זיי וועלען שוין געווינען דעם סטרייק, איז וואָס'ערע גליקען קענען זיי האָבען? עך, עך — זיפצט יודעל, אלץ אין שאָפּ, פון דעם שאָפּ וועלען זיי דאָך ניט פּטור ווערען.... און יודלען האָט זיך פערוואָלט צו מאַכען די גאַנצע וועלט גליקלאך... זאָלען אַלע זיין אין זיין שטאַנד, איז געווען זיין הייליגסטער פערלאַנג.

דעם גאַנצען טאָג איז יודעל ארומגעגאַנ־

צי זיי שלאָפען, צי ניט. ער האָט זיך געזעצט עסען. אז ער האָט שוין געהאַלטען מיט'ן סאַפער צו ענדע, איז צוגעקומען צו איהם זיין זעלדע. אָנשטאָט איהר פריהערדיגען פעראורמערטען פנים איז זי יעצט געווען פריילאך, די בעקלאך האָבען זיך געראויטעלט אזוי חן'עוודיג. מיט אַמאָדנעם געהיימניספאָלען שמייכעל האָט זי איהם צוגעטראָגען א בריעף.

מאַדריד, שפּאַניען.

טהייערער הערר!

איך געפין זיך אין געפענגניס פון דיעזער שטאָדט. איך האָב אַ קאַסטען מיט זאַכען אין ניו־יאָרק. אין יענעם קאַסטען געפינט זיך אַ באַנקביכעל אויף דריי הונדערט דרייסיג טויזענד דאָלאַר. דער שליסעל פון קאַסטען געפינט זיך ביי מיר דאָ אין געפענגניס. איך מוז האָבען א מענשען, וועלבער זאָל זיין ווילינ צו קומען אהער אין מאַדריד און נעהמען ביי מיר דעם שליסעל, ער זאָל קענען ארויסנעהמען דעם באַנק־ביכעל אויף די דריי הונדערט דרייסיג טויזענד דאָלאַר און אַבשיקען עס צו מיר און דערפאַר וועט יענער קריגען אַ דריטעל פון דער סומע, ס'הייסט הונדערט מיט צעהן טויזענד דאָלאַר. אויב איהר זייט עס ווילינ צו טהאָן, טאָ טעלעגראַפירט מיר אזוי שנעל ווי מעגליך, דאַן וועל איך אייך שרייבען אייגצעלהייטען ווער און וואָס איך בין מיט אייך. די זאַך איז א גרויסע געהיימניס און איהר זאָלט עס קיינעם ניט פערטרויען.

מיט גרויס אכטונג, אייער

ווילי דזשיימס.

מאַן און ווייב האָבען זיך מאָדנע איבערגעקוקט. נעוואָלט אויספאָרשען איינע פון די אַנדערעס אויגען, וואָס דאָ איז, צי האָט עס כאָטש עפּעס א ממשות....

יודלען האָט גענומען ציטערען הענד און פיס. האַלטענדיג אין זיינע טרייסלענדע הענד, האָט ער א מאָל צעהן איבערגעלעזען דעם בריעף. ער האָט אויסגעזוכט אין דעם עמער פון די מיסט דעם קאָנווערט פון דעם בריעף. ער האָט גוט אויסגעשטודירט דעם מאָדנע געהיימניספולען קאָנווערטעל, דורכגעפאָרשט מיט די בליקען יעדען קנייטש און פּאַסיקעל. עס איז פון מאַדריד! פאָרט דער פּאָסט־סטעמפּ פון מאַדריד. עס גיט א שיין אויף דאָס דריטעל פון דער סומע... הונדערט מיט צעהן טויזענד דאָלאַר. מיט געוואַלד האָט ער זיך קאָנטראָלירט, ער זאָל, חלילה, פאַר גרויס שמחה ניט קריגען קיין הארץ־שלאַג... אַבוואָהל עס האָט זיך אין איהם פער'גנב'עט א חשד, אז עס איז א שווינדעל, האָט ער זיך אָבער בערעכענט, אז דער, וואָס שרייבט דיעזן בריעף קען דאָך איהם וואהרשיינליך, און אז ער קען איהם ווייס ער דאָך גוט, אז יודעל דער פרעסער איז א דלפן און קיין טויזענדער קען מען דאָך פון איהם ניט ארויסשווינדלען, בפרט, אז קיין געלד בעט מען דאָך ניט, מסתמא מוז דאָך עפּעס זיין.

— נו, וואָס שטעהסטו און קלעהרסט?

— רופט זיך אָב זיין נערוועזע ווייבעל — טעלעגראַפירען, יעדענפאַלס, מוז מען דאָך. וועט מען שוין נאכהער ווייסען ווער דאָס איז.

זיי האָבען זיך דעם גאַנצען אבענד נערוועז ארומגעדרעהט און ניט געוואוסט פאַר וואָס צו כאַפּען זיך. די פנים'ער האָבען געשיינט, די הערצער האָבען אונרוהיג געקלאַפּט, א ים מיט געפיהלען האָבען געברויזט און האָבען קיין דייטליכען ארויסגאַנג ניט געקראָגען....

יודעל איז געלאָפען, געליהען א פּאָר דאָלאַר, א תירוץ איז עס? מען מוז!.. ער האָט געקלאַפּט א טעלעגראַמע אין מאַדריד, אז ער איז איינשטימיג אויף דעם פּאָרשלאַג, און האָט דיזען סוד געהאַלטען פערבאָרגען טיעף, טיעף אין זיין גליקליכער הארץ...

און די נאַכט האָט זיך געצויגען לאַנג, לאַנג ווי דער אידישער גלות. און כאָטש אין הארצען האָט זיך געצויגען א צווייפעל, דאָך וועו אימיצער וואָלט זיי וועלען געבען פאַר דער גאַנצער געשיכטע פופציג טויזענד דאָלאַר, וואָלטען זיי עס ניט פערקויפט... די זיכערהייט האָט דאָ אריבערגעצויגען די וואָגשאָל. עס איז ניט געוועז קיין אויסוועג פאַר א שווינדעל.

יודעל ליגט און טראַכט. עס פּלאָנטערן זיך אין זיין מח, אָהן א סדר, גליקען, פּלענער און נייגעריגקייטען. ווער איז דאָס דאָרטען דער אונבעקאַנטער אין שפּאַניען? גאָר אין א געפענגניס? וואָס פאַר א געהיימניס ליגט דאָרטען פערבאָרגען? פאַר וואָס זיצט ער ארעסטירט? ווי קומט צו איהם אזוי פיעל געלד? וואָס פאַר א שייכות האָט ער מיט יודעל דעם פרעסער? און עס קומט איהם ארויף אויפ'ן זינען זיין מאַמע, געלעבט אין אָרעמקייט, געשטאָרבען אין אָרעמקייט, ניט דערלעבט בעסערע צייטען. א גאַנצע משפחה פון ביטערע אביונים, ארחמנות, נעבעך, אויף זיי. אָה, איך וועל זיי יעצט גליקליך מאַכען — רייסט זיך ארויס ביי יודלען א פעסטער בעשלוס.

יעדע פאבריק האָט געהאט אנאנדער פרייז־ליסט. יעצט, אונטער די נייע אגרימענטס, ווערען די פרייזען בעשטימט פאר דער גאנצער טרייד און די ארבייטער ווייסען זיי, איידער זיי שטעלען זיך ארבייטען.

מאנכע טראָבעלס אונזערע קומען נאָכ׳ן סעטלמענט, איבער דער פראגע פון „געמישטע שעפּער״ (יוניאָן און ניט־יוניאָן ארבייטער צוזאמען). די פארבער פון ברעדפאָרד האָבען זיך איבער דיזער פראגע געאייניגט מיט די מייסטערס פעדעראציע, אז ווען מען דארף ארויפנעהמען ארבייטער קומען יוניאָן לייט פריהער.

נאָך אלעמען, איז די פראגע פון געמישטע שעפּער אזא פראגע וואָס די יוניאָן אליין מוז און קען פערענטפערען. נור ווען די ארבייטער וועלען זיין פאָלשטענדיג אָרגאניזירט און גוטע יוניאָן־לייט וועט דיזע פראגע פערשוואונדען און פערגעסען ווערען.

דער גרויסער בעל צדקה

ערצעהלונג פון ב. באָטווינִיק.

יודעל איז א געוועהנליכער פרעסער ביי וויבערשע מאנטלען. ער מאכט שטיל און עהרליך זיין לעבען. ער האָט א ווייב מיט דריי קינדערלעך, זאָלען געזונד זיין און האָט ניט קיין גרויסע פרעטענזיעס צו דער וועלט. א שטילער, עהרליכער ארבייטער. ער האָט שוין זיין איינגעטראָטענע וועג: פון שאפּ אהיים, פון דער היים אין שאפּ, און א מאָל, אז ער דארף, אין דער יוניאָן, פערבלאָנדזשעט ער אויך ניט. זאָגט איז ער בטבע זעהר א שטילער מענש, אָהן הייכע פערלאנגען. ער בעוועגט זיך מיט דעם, וואָס גאָט גיט. אָבער, אָט דיעזער יודעל, דער געוועהנליכער פרעסער, האָט זיך ארויסגעציינט אלס א גרויסער בעל־צדקה.

דער רבנו של עולם האָט איהם אויסגעפּרופט. יודעל איז געוואָרען א גרויסער גביר בלויז אויף צוויי טעג. עס האָט זיך ארויסגעשטעלט, אז אונזער יודעל האָט א ווארימע, מענשליכע הארץ צו אלע זיינע מיט־מענשען. ער האָט צוטיילט א העלפט פון זיין פערמעגען, נאָך איידער ער האָט דאָס רייכטהום געהאט אין זיינע אייגענע הענד...

פאסירט האָט עס אזוי:

יודעל קומט א מאָל פון דער ארבייט, ער זעהט, אז דער פנים פון זיין זעלדען, זאָל זי געזונד און שטארק זיין, איז עפּעס א צוטראָגענער. געפרעגט האָט ער גאָר ניט, ווייל איהם, יודלען, איז אויך ניט געווען גאנץ פרעהליך אויפ׳ן הארצען. אויף מאָרגען האָט געדארפט זיין דער גרויסער סטרייק פון זייער פאך. ער פערשטעהט גאנץ גוט, אז א סטרייק איז גוט, עס פערבעסערט די לאגע פון דעם אָרימען מענשען. אין א סטרייק איז דאָ אחדות, און יודעל האלט זעהר פיעל פון אחדות, ווייל ווען ניט די אחדות צווישען ארבייטער — טענה׳ט שטענדיג יודעל — ווען ניט די אהדות, וואָלט דער מאנופעקטשורער קיין מאָל ניט געוואָהנט אין אן אייגענע דירה, נאָר ער וואָלט אימער געזעסען אויף דעם קלאָוקמאכער׳ס קאָפּ.... פון דעסטוועגען אז עס האלט ביי א סטרייק איז א ביסעלע קאלעמוטנע אויפ׳ן הארצען, ווייל קיין אָנגעגרייטע געלד איז דאָך ניטאָ. ווער ווייסט, וויפיעל צייט עס קען זיך פערציהען דער סטרייק און ווער ווייסט צי דער סטרייק וועט געוואונען ווערען? און יודעל ווייס עס נעבאך פון ערפאהרונג, אז ווען מען געהט ארויף ארבייטען אין א שאפּ, נאָך א פערלאָרענעם סטרייק, פיהלט מען זיך דאָרטען ווי א גרינע שנור ביי א געלער, פעטער שוויגער... הכלל, איז אזא צייט, ערב סטרייק, דארף מען האָבען פיעל רחמים ביז עס לאָזט זיך אוים צום גוטען. עס איז א קאָרט, וואו מען שטעלט אין קאָן א ווייב מיט דריי קינדער...

ער האָט גאָר ניט געפרעגט אויף די קינדער,

אין יאָרקשייר, הויז ליעדז, ברעדפאָרד און האַליפאַקס, ווערט קאָנטראָלירט דורך אַגרימענטס אין דזשאָינט קאָמיטעס. פון צייט צו צייט מאַכט זיך א דיספּוט אין מאַנכע פאַבריקען וועגען עפּעס וואָס איז אין די אַגרימענטס ניט דערמאָנט; אבער וואָס איז שייך צו ווידזשעס און ארבייטס שטונדען ווערט קיין סטרייק ניט גערופען, אזוי לאַנג ווי די דזשאָינט קאָמיטעס האָבען ניט פּרובירט דעם סכסוך צו שליכטען.

די דזשאָינט קאָמיטעס האָבען קיין אינדעפּענדענט טשערמאַן און קיינע אַרביטרייטאָרס. אַלע פראַגען ווערען געסעטעלט דורך קאָנסיליאיישאָן (פריעדליך אויס'טענה'ן און פערגלייכען זיך) ווי ווייט מען קען. אויב מען קען א פראַגע ניט שליכטען ביי איין מיטינג, קומט מען זיך צונויף א צווייטען מאָל. מאַנכעסמאָל רופט מען אריין א רעגירונגס־בעאַמטען פון האַנדעלס מיניסטעריום צו העלפען פיהרען די פערהאַנדלונגען. ער האָט אָבער ניט קיין שטימע און קען ניט ענטשיידען. אַלץ וואָס ער טהוט, איז העלפען ביידע צדדים זיך איינינגען. א סך מאָל געלינגט עס איהם אויך. ווען ניט, רופט מען אן אונפּארטייאישען, דריטען צד, ארויס צו געבען אן ענטשיידונג. און ווען עס האַלט גאָר שלעכט, קעמפּפט מען. עס טרעפט אָבער זעלטען, אז מען זאָל דורך קאָנסיליאיישאָן ניט קענען דורכקומען, אדער אז מען זאָל זיך אזוי שטאַרק איינ'עקשנ'ען, דאָס מ'זאָל דאַרפען אן אונפּארטייאישען טשערמאַן.

לעצטענס זייגען ביידע צדדים, אין יאָרקשייר און לאַנקאַשייר, צונויפגעקומען אין קאָנפערענץ און האָבען בעשפּראָכען סאַניטאַרע פראַגען און שויץ־מיטלען פאַר די ארבייטער אין די געוועב מיהלען. די קאָנפערענצען זייגען פעררופען געוואָרען פון די פעקטאָרי אינספּעקטאָרס און מען האָט זיך געאייניגט וועגען זעהר וויכטיגע שויץ־מיטלען. עס איז זאָגאַר בעשטימט געוואָרען, ווי שווער זאָל זיין דער געוויכט, וואָס אינגלעך און מיידלעך פון 14 ביז 18 יאָהר זאָלען מעגען אויפהויבען, אָהן שאַדען צו זייערע יונגע קערפּערס. די באַוועל טרייד האָט די פראַגע נאָך ניט בעשטימט, אבער מיר, פון דער וואָל אינדוסטרי, האָבען אנגענומען א „סקייל" פון געוויכט, ווערלינג די יאָהרען פון די יונגע ארבייטער.

דאָס איז א נייער זאָרט ארבייט פאַר יוניאָנס און מייסטערס אַסאָסיאַציעס. איידער די ארבייטער זיינען אָרגאַניזירט געוואָרען, איז אַזאַ ארבייט געווען אונמעגליך. נור דאַן, ווען אונזערע יוניאָנס שטעהען אויף־דער וואַך, האַלטען זיך שטאַרק און זיינען פאַרזיכטיג, ווערען זיי פון די מייסטער רעספּעקטירט.

די סאַניטאַרע בעדינגונגען פון אונזערע פאַבריקען ווערען קאָנטראָליערט פון די שטאָדט־רעגירונגען, דערפאַר מוזען מיר זעהען וועהלען אונזערע אייגענע פערטרעטער אין די מוניציפּאַל רעגירונגען. יעדע שטאָדט אין יאָרקשייר האָט איינעם אדער צוויי מעמבערס אין דיזע קערפּערשאַפטען. די יוניאָן בעאַמטע דאַרפען בלויז שרייבען צו דיזע מעמבערס, שיקען זיי גלייך בעצאָהלטע אינספּעקטאָרס און אויב עס איז ערגעץ וואו פאַראַן סאַניטאַרע פעהלערן ווערען זיי גלייך אויסגעבעסערט. מיר האָבען ניט אַזאַ סאַניטאַרע באָארד ווי איהר האָט אין אמעריקא פאַר אייער אינדוסטרי; אָבער דאָס איז דערפאַר, וואָס די שטאָדט־רעגירונג פּאַסט ריכטיג אויף אויף די סאַניטאַרע בעדינגונגען אין פאַבריקען.

איך האָב פאָרזיכטיג איבערגעלעזען מר. דייש'ס ארטיקעל: „די גרונד פּרינציפּען פון פּראָטאָקאָל". מיר דאַכט זיך, אז חוץ אין די ווערטער, איז אייער פּראָטאָקאָל און אונזערע לוין־אַגרימענטס כמעט דאָס זעלבע: די פערטרעטער פון דער יוניאָן און פון דער מייסטער אַסאָסיאַציע האַלטען אָב דזשאָינט מיטינגס, רעדען זיך דורך און איינינגען זיך וועגען ארבייט, שכירות, שטונדען און אנדערע איינצעלהייטען. זיי אונטערזוכען קלאַגעס און שליכטען זיי ווי ווייט זיי קענען. מיר שיינט, אז אייערע טראָבעלס און אונזערע טראָבעלס זיינען אונגעפעהר די זעלבע.

די דזשאָינט קאָמיטעס און זייער זאָרט ארבייט שטעלען, נאַטירליך, ניט אַלעמען צופריעדען. ק י י ן ז א ך א י ן ד ע ר װ ע ל ט קען ניט אַלעמען צופריעדענשטעלען. איך האַלט אָבער, אז אַזאַ אַראַנזשמענט איז א טהייל פון דעם פּראַקטישען טרייד־יוניאָניזם. אַזאַ אַראַנדזשעמענט איז בעסער ווי דער אַלטער פּלאַן פון קעמפּפען בלינד און אונבערעכענט, אדער האָבען אָפּטע סטרייקס איבער דער גאַנצער אינדוסטרי און סעטעלמענטס וואָס הייגנען אָב פון מזל, פונ'ם צושטאַנד פון דער טרייד, אָדער אנדערע אומשטענדען, אונטער וועלכע

פאר דער יוניאן און איהרע מעמבערס איז בעטע־ צי האבען אן אגרימענט אויף 12 מאנאט אדער צוויי יאהר, אבער ניט לייגנער. אין דעם דרעס פאך, פלעגט מען סעטלען פרייזען יעדען שבועות צייט. אין דער פלאשען־אינדוסטרי — יעדען פעברואר. דאס איז געווען ניט קיין שלעכטער פלאן. זינט די לעצטע עטליכע יאהר, סעטלען מיר פרייזען אין אונזער אינדוסטרי אלע צוויי יאהר און מיר זיינען דערווייל צופריעדען.

אמת, פיעלע מעמבערס זיינען נעגען אגרימענטס. מאנכע מעמבערס וואלטען יעדע יאהר אדער יעדען מאנאט געוואלט א נייעם אגרימענט. אנדערע זיינען סתם דאגעגען, אז אן אגרימענט זאל אנהאלטען א יאהר אדער צוויי. איך זאג אבער, אז אונזערע לעצטע צוויי־יעהריגע אגרימענטס גיבען אונז צייט אונזערע יוניאנס צו בעפעסטיגען און אונזערע מעמבערס צו פעראינטערעסירען אין בעוועגונגען פאר העכערע ווייזשעס; זיי גיבען אונז צייט צו לערנען אין בעסער צו פערשטעהען די טרייד און צו בעהאנדלען טרייד־פראגען אויף א געשעפטסמעסיגען אופן.

מאנכע מאל מאכט זיך א קריזיס אין טרייד. אין אזא פאל דיענט א צוויי־יעהריגער אגרימענט אונזער טובה. אויב די טרייד פארבעסערט זיך — א זאך וואס איז אונמעגליך נאך עטליכע גוטע יאהרען — דאן כאפען מיר פיעלייכט ניט קיין מציאה. עס גיט אונז אבער די געלעגענהייט צו שטארקען אונזער ארגאניזאציאן, צו פעראייניגען די פערשיעדענע יוניאנס אין איין יוניאן און צו זיין גרייט צו שליסען אן אבמאך מיט בעסערע בעדינגונגען, ווען דער אגרימענט געהט אויס, נאך די צוויי יאהר. יעדענפאלס ריזיקירען מיר גאנץ וועניג, פערקעהרט, מיר געווינען דערביי.

עס איז כדאי צו ערקלעהרען, אז די מעמבערס, וועלכע זיינען נעגען א צוויי־יעהריגען אגרימענט, זיינען געוועהנליך נייע רעקרוטען, אדער גאר אין גאנצען נעגען אגרימענטס מיט מייסטערס. זיי הייסען פייטען די מייסטערס יעדעס מאל, זאגאר ווען מיר קריגען אין דעם קאמפף אליין גוט „אנגעבראכען די ביינער“.

אזא אונפעראנטווארטליכע טאקטיק ברענגט ניט די יוניאן אויף דעם וועג פון פראגרעס און צו א העכערונג אין לוין אודאי ניט. אהן אגרימענטס פעהלט אויך קיין צרות ניט.

אין ל א נ ק א ש י י ר האבען די ארבייטער אגרימענטס מיט די מייסטער און פרייזליסטען שוין כמה יאהרען. זייער טרייד איז דער בעסטער ביישפיעל פון די פיינסטע ארגאניזאציאנען אין דער וועלט. זעהר וועניג ארבייטער זיינען אויסערהאלב די יוניאנס. זעהר וועניג מייסטער זיינען אויסערהאלב זייער אסאסיאציע. דאך פאסירען ביי זיי אויך סכסוכים און ניט־וויכטיגע שאפ־סטרייקס. ניט לאנג צוריק האבען די שפינער געהאט פיעלע שאפ־סטרייקס, צוליעב שלעכטע מאטעריאל. זיי האבען דזשאינט קאמיטעס, וועלכע קומען צוזאמען אזוי גיך, ווי עס מאכט זיך טראבעל. אבער אזוי ווי די דזשאינט קאמיטעס האבען זיך ניט געקענט איינינגען וועגען ווי צו האנדלען בנוגע צו דער שלעכטער מאטעריאל, וואס גיט ארויס שלעכטע ארבייט און פערקלענערט די ארבייטערס פערדיענסטען, האט די יוניאן געגעבען נאטיס, אז מען וועט רופען סטרייקס אין די שעפער, וואו מען ארבייט די שלעכטע מאטעריאל. און סטרייקס זיינען טאקע גערופען געווארען.

שרייבענדיג דיזע ציילען, הער איך, אז דער סכסוך איז געסעטעלט. די בעאמטע פון ביידע צדדים האבען געהאט א קאנפערענץ. די מייסטערס האבען מסכים געווען צו צאהלען עקסטרא פאר שפינען שלעכטע מאטעריאל און די ארבייטער האבען איינגעווילינגט ניט צו ווארפען די ארבייט, ביז א דזשאינט קאמיטע וועט אונטערזוכען זייערע קלאגעס, אין פאל די אפיסערס פון ביידע צדדים. וועלען זיך וועגען די קלאגעס ניט קענען אייניגען.

די דזשאינט קאמיטע סיסטעם האט אימער געטהאן גוטע ארבייט אין לאנקאשייר. ביז ניט לאנג צוריק האט די גאנצע באוועל טרייד פון יענעם געגענד געהאט איין קאמיטע און זי פלעגט צונויפקומען איין מאל אין א מאנאט, צי זי האט געהאט ביזנעס צו פערהאנדלען אדער ניט. עס האט אלזא קיין מאל ניט פאסירט, אז א קלאגע זאל זיך פערציהען לענגער ווי א מאנאט.

גראד יעצט ארבייט דער סיסטעם ניט גאנץ גלאטיג; אבער דאס איז ווייל די יוניאנס אליין קענען זיך ניט אייניגען. די צוויסטיגקייטען וועלען אבער זיכער באלד פערשווינדען און די דזשאינט קאמיטעס וועלען טהאן זייער ארבייט ווי געוועהנליך.

די גאנצע וועבער־טרייד אין לאנקאשייר

איינשטעלען דעם מאריק פון פרייזען, אז די וועבער פון געוועהנליכע וואארע זאלען דורכשניטליך קענען פערדיענען א מינימום לוין פון 15 שילינג א וואך און די וועבער פון מאדע־וואארען (פענסי גודס) זאלען פערדיענען דורכשניטליך 17 שילינג א וואך.

23) איידער דער סקייל פאר די שווערע געוואנט ארבייטער ווערט בעשטימט און אויסגעגליכט, טאר מען דערווייל די יעצטיגע ווידזשעס ניט רעדוצירען, זאגאר ווען די פערדיענסטען שטייגען אריבער דעם מינימום לוין וואס ווערט דערמאנט אין פונקט 20.

די פארבער און פינישערס האבען געשלאסען אן עהנליכען אגרימענט, וועלכער איז אונטערשריעבען פון פיער יוניאנס און עטליכע מייסטער אסאסיאציעס. איין פונקט אין דיזען אגרימענט איז, אז א דזשאינט קאמיטע פון בידע צדדים מוז צוזאמענשטעלען א „סקייל און ווידזשעס” פאר די יונגע פינישערס און אנדערע ארבייטער.

עס זיינען אין דיזער אינדוסטרי פאראן פון 40 ביז 50 פערשיעדענע פאכען, אדער ברענטשעס. מען קען זיך אלזא פארשטעלען, ווי קאמפליצירט און פערפלאנטערט די טרייד פראגען זיינען. צוליעב די פערשיעדענע מאשינען, די פרשיעדענע זארטען און נאטונגען געוואנט און אנדערע טעכנישע קליינינקייטען, ווערען די דאזיגע פראגען נאך מעהר פערפלאנטערט. אבער דורך ארגאניזאציאן קענען מיר יעדען פלאנטער אויפוויקלען און די ארבייט רעגולירען. אויב די יעצטיגע טאקטיק פון קאנסיליאיישאן (פריעדליך אויס'טענה'ן און פערגלייכען זיך) וועט אנהאלטען, וועלען מיר אין עטליכע יאהר ארום, האבען איינגעארדענט די ארבייטס פרייזען פאר יונגע און אלטע ארבייטער אזוי, אז בידע צדדים וועלען די סיסטעם אכטען. ווען אן ארבייטער וועט געהן פון איין פאבריק אין דער צווייטער, וועט ער וויסען, אז ער דארף בעקומען דעם זעלבען פרייז, און אז אן ענדערונג אין ווידזשעס קען נור געמאכט ווערען פאר אלע ארבייטער בכלל.

מיר האבען אן אבמאך מיט דער מאנופעקטשורערס אסאסיאיישאן פון ה א ד ע ר ס פ י ע ל ד, לויט וועלכען די סעקרעטערע פון בידע ארגאניזאציאנען פערהאנדלען די קלאגעס פון ארבייטער, וועלכע ווערען אוועק געשיקט, אדער פון מייסטער געגען ארבייטער. ווען די סעקרעטערען קענען זיך ניט איינינען, פערדרופט מען א דזשאינט קאמיטע צו ענטשיידען אלע אונגעשליכטעטע קייסעס.

זינט אונזער יוניאן האט אנגעהויבען מאכען אגרימענטס מיט מייסטערס, האבען אנדערע שטעדט און אנדערע יוניאנס גענומען פאלגען אונזער ביישפיעל. ניט לאנג צוריק, האבען די פאבריק ארבייטער פון י א י ד א ן און נ א י ז ל ע י, וועלכע האבען געהאט בלויז א קליינע יוניאן, געשלאסען אן אגרימענט מיט דער דארטיגער ניי־ארגאניזירטער מאנופעקטשורערס אסאסיאיישאן, פאר דער גאנצער טרייד פון בידע דערמאנטע שטעט.

א ס ס ע ט און מ א ר ל ע י האבען בעזונדערע אגרימענטס, וועלכע זיינען עהנליך צו די אגרימענטס פון ד י ו ס ב ע ר י און ב ע ט ל ע י. בלויז ליעדז און האליפאקס זיינען אין דעם פרט הינטערשטעליג; אבער דאס איז דערפאר, וואס אין די דאזיגע בידע שטעדט זיינען די וועבער ניט ארגאניזירט. וואו די ארבייטער זיינען ארגאניזירט, האבען זיי געשלאסען אגרימענטס און בעקומען העכערע שכירות; וואו זיי זיינען ניט ארגאניזירט, זיינען די שכירות אנדערש אין יעדע פאבריק. די מייסטער צאהלען וואס ווענינער און די טרייד איז געזונקען.

* * *

מען פרעגט אפטמאל, צי עס איז ראטהזאם צו שליסען אגריעמנטס אויף א געוויסע צייט.

דער ענטפער איז: עס ווענדט זיך צי דער אגרימענט איז א גוטער אדער א שלעכטער. ווען מיר וואלטען געקענט זיין זיכער, אז עס וועט אימער זיין ארבייט, וואלט אן אגרימענט אויף א צייט געשטערט צו קריגען פערבעסערונגען. מיין מיינונג איז, אז אן אגרימענט אויף א צייט דיענט די ארבייטערס אינטערעסען. עס איז ניט ראטהזאם צו פערלאנגען פרישע ענדערונגען יעדע עטליכע מאנאטען. כדי צו קענען די טרייד אנהאלטען, פאדערט זיך, אז ווען דער מאנופעקטשורער בעשטימט די מארק פרייזען, זעקס מאנאטען בעפאר ער שיקט זיין סחורה ארויס, זאל דער אגרימענט מיט די ארבייטער אנהאלטען א בעשטימטע צייט. מיך אארט דא ניט פאר'ן מייסטער: צי אזא אגרימענט לוינט פאר איהם, יע אדער ניט. איך האב דא בלויז אין זינען די ארבייטערס טובה.

מענטש צװישען בעלי בתים און ארבײטער ניט געײען ביז 1906. אין יענעם יאָהר האָט אױסגע־בראָכען א סטרײק אין קאָלנע װאַלע י, צװישען די ארבײטער, װעלכע גרײטען צו די יאָר. די יוניאָן האָט אױפגענומען דעם קאַמפּף, האָט אָרגאַניזירט די ארבײטער און געשלאָסען א צװײ־יעהריגען אגרימענט, אונטער װעלכען מען האָט פעסטגעשטעלט די פּרײזען פאַר שטוג־קע ארבײט. נאָך די צװײ יאָהר האָט מען בע־נײעט דעם אגרימענט און געהעכערט די װײדזשעס. די מאַנופעקטשורערס האָבען גע־גרינדעט אַן אסאָסיאַציע און די ארבײטער האָ־בען אנגעהאַלטען זײער יוניאָן. יעצט מאַכען מיר א פּרײשען פערזוך צו קריגען געהעכערטע פּרײזען צום דריטען מאָל.

מיט צװײ יאָהר צוריק, האָט מען אויך די ארבײטער פון די אנדערע ברענטשעס בעװיליגט העכערע װײדזשעס, קירצערע שטונדען, גע־צאָהלט פאַר אָװערטײם, אנערקענונג דער יוניאָן און אנדערע בענעפיטס אויף א צװײ־יעהריגען אגרימענט. עס פערשטעהט זיך, אז די ארבײ־טער האָבען צוליעב דיעזער טאַקטיק פיעל גע־װאונען.

מיט דרײ יאָהר צוריק, נאָך דעם, װי מיר האָבען אָנגעפיהרט א מעכטיגע אגיטאַציע אין דרעסבערי און בעטלעי, האָבען מיר געפּרובט קריגען אַן אגרימענט פאַר א גע־װיסע מאַסע ארבײטער אין דעם טוך טרײד. לײדער איז אין יענעם פאַך קײן מײסטער אסאָ־סיאַציע ניט געװען און עס האָט שיער ניט אױסגעבראָכען א סטרײק. האָבען אָבער א סך פירמעס פערבאַפּט און געגרינדעט אַן אסאָסי־אַציע אין יעדע שטאָט. באַלד דארויף זײנען אבגעהאַלטען געװאָרען צװײ קאָנפערענצען און אַן אגרימענט איז געשלאָסען געװאָרען אויף צװײ יאָהר.

דער דאָזיגער אגרימענט איז אױסגעגאַנגען לעצטען פעברואַר און די יוניאָן האָט זיך װיעדער אנגעשטרײנגט צו העכערען די געצאָהלט פון אריע ארבײטער. ענדליך האָבען די מײסטער געגרינדעט אַן אסאָסיאַציע פאַר די צװײ שטעט. א קאָנפערענץ איז אָבגעהאַלטען געװאָרען און מיר האָבען געסעטעלט העכערע װײדזשעס פאַר 25 טױזענד ארבײטער. דער חלוק צװישען דיעזען אגרימענט און דעם פריהעריגען איז, װאָס דער יעצטיגער איז געשלאָסען מיט אײן גרױסע טוך מאַנופעקטשורערס אסאָסיײשאָן, אנשטאָט מיט צװײ בעזונדערע אסאָסיאַציעס.

װי מען קען זעהען פון געװיסע פּונקטען װאָס װערען װײטער ציטירט (פּונקט 20, 23), מוזען בײדע צדדים צוזאַמענקומען דעם אגרי־מענט צו ערקלעהרען און פערטײטשען און מאַ־כען די פּרײז־ליסטען פאַר א גרױסע צאָהל פּרוי־ען, װעלכע ארבײטען אין די געװעב דעפּאַרט־מענטס.

אײניגע פּונקטען

1) דיעזער אגרימענט קומט אין קראַפט דעם 27טען יוני, 1913. די ארבײטער מוזען קריגען בעצאָהלט לויט דעם נײעם „סקײל“ פון דעם 4טען יולי, 1913. דער אגרימענט זאָל בלײבען אין קראַפט ביז 1טען אָקטאָבער, 1915. יעדער צד װאָס װיל מאַכען ענדערונגען, מוז געבען 3 מאָנאַ־טען נאָטיס; דער נאָטיס זאָל זיך ענדיגען אין דעם דערמאָנטען דאַטום, אָדער שפּעטער.

2) דער אגרימענט האָט א שײכות צו װיליגע און קאָמפּעטענטע ארבײטער. בנוגע צו די געצאָהלט פאַר קראַנקע אָדער אונגעניטע ארבײטער, װערט די זאַך געשליכטעט צװישען מײסטער און ארבײטער אינדיװידועל.

3) װען עס ענטשטעהט א דיספּוט צװישען אירגענד װעלכען מײסטער און אירגענד װעלכע קלאַסע ארבײטער, װעגען די אױסטײטשונג פון דעם אגרימענט, אָדער װעגען דעם סקײל פון פּרײזען, װערט דער דיספּוט איבערגעגעבען צו א דזשאָינט קאָמיטע פון בײדע צדדים און װאָס די דאָזיגע קאָ־מיטע ענטשײדעט, מוזען מײסטער און ארבײטער אױספיהרען.

18) די פּרײזען פאַר שטיק ארבײט אין גע־װיסע דערמאָנטע דעפּאַרטמענטס װערען געסעטעלט צװישען מײסטער און ארבײטער, באופן, אז פאַר א געװיסע בערעכענטע צײט קומט דעם ארבײטער אױס דורכשניטליך מעהר װי דער (דערמאָהנטער) מאַקסימום פּרײז, װאָס װערט געצאָהלט צו די אר־בײטער אין די פערשיעדענע דעפּאַרטמענטס.

20) בנוגע צו די טוך אָדער געװאָנט ארבײטער, איז די דזשאָינט קאָמיטע פון בײדע צדדים אײנשטי־מיג, אז א סקײל פון פּרײזען זאָל פאַר זײ װאָס גיכער װערען צוזאַמענגעשטעלט. אזױ װי די פּרײזען זײנען יעצט איבעראַל פערשיעדען, איז נױטיג, אז דער ערשטער שריט די פּרײזען אױסצו־גלײכען, אין דעם גאַנצען געגענד װאו די שװערע געװאַנט װערט פאַבריצירט, זאָל געמאַכט װערען דערמיט, װאָס יעדער מאַנופעקטשורער װעט אזױ

געגנער, אז די פעדעריישען ווערט געפיהרט מיט אבגערעבטע מעטאָדען. ווען מען בעטראַכט די זאַך מיט קאַלטען שכל, זיינען די פעדעריישען מעטאָדען פּראַקטיש און געשעפטסמעסיג, ווערענד די מעטאָדען פון איהרע געגנער זיינען ניט מעהר ווי הויך־קלינגענדע, פוסטע פראַזען.

צווישען די ראַזיגע פראַזיאָרען איז אויך וויקטאָר בערגער, דער געוועזענער סאָציאַליסטישער קאָנגרעסמאַן. בערגער איז די לעצטע צייט עפּעס ווי פערראָשעט געוואָרען; און אלס א זאָרט אנצוהערענעס אז ער לעבט נאָך, איז ער לעצטען ליבעראַרדעי ארוים מיט אַן אַלטע, פערשימעלטע אטאַקע געגען דער פעדעריישען. „עס טהוט מיר לייד צו זאָגען", האָט בערגער געזאָגט, „אז זינט די לעצטע עטליכע יאָהר שטעהט די טרייד־יוניאָן בעוועגונג אויף איין אָרט, ווייל די אמעריקאַן פעדעריישען אָוו לייבאָר איז ניט אין איינקלאַנג מיט דער אינטערנאַציאָנאַלער ארבייטער בעוועגונג. בנוגע צו די פּאָליטישע טהעטיגקייטען פון די טרייד יוניאָנס איז די פעדעריישאָן גאָר ניט פּראָגרעסיוו".

בערגער'ן מעג וואַהרליך לייד טהאָן אויף אזא לעכערליכע בעמערקונג. עס בעווייזט, אז ער איז פשוט, אָדער ער מאַכט זיך פערשלאָפען. זינט די לעצטע עטליכע יאָהר האַלט די פעדעריישען אין איין וואַקסען אין צאָהל און עס איז ניטאָ די וואָך וואָס די ארבייטער פון געוויסע טריידס זאָלען ניט געווינען בעסערע ארבייטס־בעדינגונגען אין צוואַנציג פערשיעדענע טהיילען פון לאַנד. וואָס אנבעטרעפט פּאָליטישע טהעטיגקייט איז נאָך גאָר א גרויסע פראַגע וואָס אין דער הינזיכט הייסט פּראָגרעס. דער פאַקט איז, אז די אידעען וועגען פּאָליטישע טהעטיגקייט האַלט זיך אין איין בייטען יעדע עטליכע יאָהר, ניט נאָר אין אמעריקא, נאָר אויך אין אייראָפּא.

די אטאַקעס געגען דער אמעריקען פעדעריישען זיינען געוואָרען אזוי סקאַרבאָווע, אזוי איבערגענעסען, אז יעדער שכל'דיגער מענש קען זייער פוסטקייט דורכזעהען. מען דאַרף נאָר נאָהענט נאָכפאָלגען די טהעטיגקייט פון דער פעדעריישען פון וואָך צו וואָך, צו זעהען ווי אומזיסטיג זיי זיינען. די אמעריקען פעדעריישען פּראָגרעסירט מיט דער צייט און ניט פאַר דער צייט. זי פיהרט די ארבייטער לויט זייער אייגענעם ווילען און ניט געגען זייער ווילען, אין אזעלכע זאַכען ווי די גרויסע אינדוסטריעלע יוניאָן, פּאָליטישע טהעטיגקייט, און די אָרגאַניזירונג פון די אונגעניטע ארבייטער. זי איז בערייט פאַר יעדע פּראַקטישע ענדערונג אין דער אָרגאַניזאַציאָנס־סיסטעם פון די יוניאָנס. זי איז בערייט, אָבער די ארבייטער זיינען ניט בערייט! זי איז נאַטירליך ניט בערייט צו „קריכען אויף די גלייכע ווענט", אויב דאָס הייסט ביי מאַנכע מענשען — פּראָגרעס.

קאָלעקטיווע אגרימענטס אין די געוועב טריידס אין ענגלאַנד.

פון בען טערנער

(פּרעזידענט פון די דזשענעראַל יוניאָן אָוו טעקסטייל וואָירקערס)

ביז מיט עטליכע יאָהרען צוריק, זיינען געווען זעהר ווייניג אגרימענטס צווישען ארבייטער און מייסטער אָרגאַניזאַציאָנען. א חוץ אין בראַדפאָרד, וואו די וואָל ווערט געפאַרבט און פערענדיגט, און אין איינינע אנדערע פּלעצער, האָט מען פון אגרימענטס ניט געוואוסט, סיידען צווישען איינצעלנע בעלי בתים און איינצעלנע ארבייטער. יעצט זיינען איבעראַל דאָ קאָלעקטיווע אגרימענטס. דער גייסט פון דער צייט ענטוויקעלט און פערברייט זיי אומעדום.

י אָ ר ק ש י י ר (א פּראָווינץ אין ענגלאַנד) איז א גרויסער צענטער פון דער וואָל און געוועב אינדוסטריע פון גרויס בריטאַניע. עס ווערען אין דיעזער אינדוסטריע בעשעפטיגט הונדערטער טויזענדער וועבער. א חוץ אין עטליכע, ניט־וויכטיגע ערטער, זיינען קיין אגרי־

שרייען, אז גאמפערס איז א פייקער, אבער ניט יעדער שרייער קען שטעהן דרייסיג יאהר אין פעלד אן דער שפיצע פון אן ארמעע פון איבער צווי מיליאן מענשען.

עס איז גרינג צו זאגען, אז מען דארף בויען א י י ן גרויסע יוניאן אין יעדער אינדוסטרי, וואס זאל ארייננעהמען אלע ארבייטער, די סטענאגראפערס און בוק־קיפערס אריינגערעכענט. פרובט אבער דאס דורכפיהרען און הערט אקארשט וואס די ארבייטער פון יעדען דעפארטמענט האבען צו זאגען! עס איז לייכט צו זאגען: ארגאניזירען איין גרויסע יוניאן אין יעדער אינדוסטרי — מען דארף דאך אבער וויסען ווי אזוי דאס צו טהאן! ווי צו נעהמען דעם ערשטען שריט דאפיר! לאנגע רעזאלוציאנען ביי די קאנווענשענס וועלען ווייניג העלפען! פלענער אויף פאפיער האבען ניט דעם ווערט פון דעם שטיקעל פאפיר! אט האט דאך די א. וו. וו. א פאפירענעם פלאן, אויסגעריסעוועט מיט ליניעס, שטריכעלעך און פינטעלעך! נו?

נו—נו! ענטפערט א ווידערקול...

די פעדערישען ארבייט אבער אויף א פראקטישען וועג: לאנגזאם, ביסלעכווייז און ווי עס לאזט זיך. זאל נאר פריהער דאס טרייד־יוניאן־קינד קריכען, איינגעוועהנען זיינע פיסלעך און קריגען שטייפע פוס־ביינער. זאלען נאר די ארבייטער פון יעדען טרייד קריגען דעם געדאנק, אז צו זיין ארגאניזירט איז צו קריגען מאכט. זאלען זיי פריהער פערשטעהען ווי געהעריג צו פערוואלטען זייערע געמיינזאמע געשעפטען, זאל יעדער טרייד נאר זיין פאלשטענדיג ארגאניזירט און הארמאניש געשטימט. זאלען זיי נאר פריהער פערענטפערען געוויסע טרייד־פראגען. דאן וועט די גרויסע ריכטיגע אינדוסטריעלע יוניאן ממילא קומען. פריהער וועט זי ניט קומען! עס איז נאך ניט ראטהזאם, אז זי זאל קומען פאר דער צייט. עס קען זיך נאך ענדיגען מיט אן אונגליק פאר דער גאנצער בעוועגונג.

אויף ווי ווייט עס איז פראקטיש און מעגליך צו פערבינדען אלע פאכען פון איין אינדוסטרי, האט עס די פעדערישען דורכגעפיהרט אין עטליכע אינדוסטריען אהן ליארם און אהן טימעל. ערשטענס, זעהט מען צוזאמענצושמעלצען די עטליכע יוניאנס פון איין פאך אין איין ארגאניזאציאן, אויב מען קען עס נאר דורכפיהרען. צווייטענס, ווערען פיעלע יוניאנס פון איין גרויסע אינדוסטרי צונויפגעבונדען אין איין גרופע אדער דעפארטמענט. די בילדינג־טריידס דעפארטמענט, למשל, בעשטעהט פון 19 אינטערניישאנאל יוניאנס, 173 לאקאלע קאונסילס און 2 סטייט קאונסילס, וועלכע פערטרעטען סך הכל 476,237 מעמבערס. די מיינינג דעפארטמענט בעשטעהט פון 3 יוניאנס, מיט א מעמבערשיפ פון כמעט א האלב מיליאן. די מעטאל טריידס דעפארטמענט בעשטעהט פון עלף ארגאניזאציאנען מיט א מעמבערשיפ פון 250,000. די אייזענבאהן ארבייטער דעפארטמענט בעשטעהט פון 9 ארגאניזאציאנען מיט 300,000 מעמבערס.

ביי די לעצטע עטליכע קאנווענשענס האט מען זאגאר שטארק גערעדט וועגען א דעפארטמענט פון די נאדעל־טריידס, וואס וואלט ארומגענומען אונזער אינטערניישאנאל, די יונייטעד גארמענט ווארקערס, די דזשוירנימען טיילארס יוניאן, די אינטערניישאנאל פאררייערס, די קעפ־מייקערס, די נעקווער־מייקערס און אנדערע. א קאנפערענץ פון די דערמאנטע ערשטע דריי יוניאנס איז אבגעהאלטען געווארען אין וואשינגטאן, אין סעפטעמבער, 1912, ווען עס איז בעשלאסען געווארען ענדליך צו פערשמעלצען דיזע דריי יוניאנס אין איין יוניאן, אזוי גיך ווי עס וועט זיין מעגליך און פראקטיש. דער נעקסטער קאנפערענץ וועט זיין היינטיגען מאנאט אין ראטשעסטער, וואו ווייטערע פלענער וועלען דיסקוטירט ווערען.

די פעדערישען וועט זיכער ניט ווארטען אויף הייוואוד'ן אדער ווינסענט סענט־דזשאהן, אז זיי זאלען קומען דעם פלאן דורכפיהרען. די צרה איז, וואס די דאזיגע טריידס זיינען נאך ניט בערייט פיר א פערשמעלצונג אדער זאגאר פיר א דעפארטמענט. זיי האבען נאך צו־פיעל איננערע פראבלעמען צו פערענטפערען. יאהרענלאנגע אבזונדערונג האט געשאפען א בעזונדערען, אייגענארטיגען סיסטעם אין יעדע פון די דאזיגע יוניאנס. די אומשטענדען זיינען ביי יעדע פון זיי פערשיעדען. און הגם די טאנגעבער פון יעדע פון דיזע יוניאנס זיינען איינשטימיג, אז די הויפט שניידער־יוניאנס זאלען זיך פערשמעלצען אין איין יוניאן, איז אבער אין פראקטיקע דערווייל אונמעגליך דעם פרינציפ צו פערווירקליכען. דערפון קען מען זעהען, ווי פאלש עס איז די בעהויפטונג פון די

האָט די צאָהל דערגרייכט ביז א מיליאָן מעמבערס. היינט, עלף יאָהר שפּעטער, צעהלט זי שוין איבער צוויי מיליאָן מעמבערס און זי האַלט אין איין וואקסען.

און זי וואקסט און פּראָגרעסירט, ניט נור אין צאָהל, נור אויך אין איינפלוס און אידעען. עס איז ניט אמת, וואָס איהרע פערלײמדער זאָגען, אז זי שטעהט אויף אַן אָרט און ארבייט מיט אָבגעלעבטע מעטאָדען. ווען מיר נעהמען בעטראכטען די פּסיכאָלאָגיע פון איהרע געגנער, וועט אונז קלאָר ווערען, ווארום זיי האַסען איהר. די דאָזיגע געגנער זיינען פון צוויי עלעמענטען. איין עלעמענט טראָגט א פּערזענליכע שנאה אויף גאָמפּערס'ען, דערפאר וואָס ער האָט דעם מוטה צו דענקען אנדערש ווי זיי דענקען; דערפאר וואָס ער איז אינדעפּענדענט אין פּאָליטיק און וויל די פעדערײשען ניט פערבינדען אויף אייביג מיט אירגענד וועלכער פּאָליטישער פּארטיי. די דאָזיגע מענשען זיינען מייסטענס טעאָרעטיקער, וועמען די טאָג־טעגליכע ארבייט פון דער פעדערײשען — די אָרגאניזאציאָנס־ארבייט פון איין זייט און די פּאָליטישע ארבייט פון דער אנדערער זייט — אינטערעסירט זעהר ווייניג. קוים וויל גאָמפּערס ניט שפּרינגען קדוש אין זייער קלייזעל, דארף מען איהם צוזאמען מיט דער פעדערײשען „פערדאמען, ארונטעררייסען און בראנדמארקען". דער צווייטער עלעמענט בעשטעהט פון מענשען, וועלכע זיינען טיעף אין הארצען „דזשאָב־האָלדערס", וועלכע פערפאָלגען זייערע אייגענע פּערזענליכע צוועקען; וועלכע מיינען, אז ווען גאָמפּערס זאָל אראָבגעזעצט ווערען, וועלען זיי עולה לגדולה זיין. דערפאר שרייען די געגנער פון דער פעדערײשען, אז זיי אליין זיינען פּראָגרעסיוו און די פעדערײשען־פיהרער זיינען קאָנסערוואטיוו, הגם עס איז נאָך א גרויסע פראגע, ווער עס איז ווירקליך פּראָגרעסיוו און ווער רעאקציאָנער...

דער אמת איז אָבער, אז די פעדערײשען פיהרט די ארבייטער בעוועגונג אויף דעם פּראָגרעסיווסטען אופן ווי זי לאָזט זיך פיהרען. די גרויסע „אינדוסטריאליסטישע באָמבעס" פון די לעצטע עטליכע יאָהר, האָבען זיך ארויסגעוויזען פאר זעהר שעהנע, אָבער גאַנץ פּשוט'ע זייפענבלאָזען. דער געשריי, אז דער גאַנג פון דער אינדוסטרי פאָדערט איין גרויסע יוניאָן אין יעדער אינדוסטרי; דער געשריי, אז די פעדערײשען פערנאַכלעסיגט די אונגעניטע (אַנסקילד) ארבייטער — די צייט האָט בעוויזען, אז די דאָזיגע געשרייען זיינען אָהן א טאָלק און אָהן א ברעקעל אמת. וואָס האָט הייוואוד מיט זיין גאַנצער קאָמפּאַניע מויל־העלדען אויפגעטהאָן אויף דיזען פעלד? האָבען זיי פערווירקליכט די אידעע פון איין גרויסע יוניאָן אין יעדער אינדוסטרי? איז זיי געלונגען צו אָרגאַניזירען די אונגעניטע ארבייטער?? האָבען זיי געשאַפען מעהר ווי א סומאַטאָכע, א מיש־מאַש אין די מוחות פון די ארבייטער? האָבען זיי אויפגעטהאָן מעהר ווי אריינגעבראכט א שנאה און א ברודער־קריעג אין די שוין־אָרגאַניזירטע רייהען? לאָורענס — א פּראַקטישער דורכפאַל! פּעטערסאָן — א טרויעריגער דורכפאַל און א רעאקציע אויף כמה יאָהרען! אייקראָן, אָהיא — א דורכפאַל! די ניו יאָרקער באַרבערס — א מישענינג און א רעאקציע! די ניו יאָרקער בעקערס — א טומעל און א ברודער־קאַמפּף! איבעראַל וואו זיי האָבען זיך אריינגעמישט האָבען זיי געשטערט די אָרגאַניזאַציאָנס ארבייט און צוריק געטריבען די בעוועגונג אויף ווער ווייסט ווי לאַנג.

די פעדערײשען פיהרער זיינען ניט ווי יענע פאַנטאַזיאָרען, וואָס ווילען, אז איידער דאָס קינד הויבט נאָך אָן קריכען, זאָל עס שוין קענען לויפען. אין פיעלע טריידס, אפילו אין יענע וואו עס איז דאָ א שטאַרקע אָרגאַניזאַציאָן, זיינען נאָך די ארבייטער אין זייער אייגענעם שאָפּ ניט דורכגענומען מיט דעם יוניאָן־געדאַנק פון „איינער פאַר אַלע און אַלע פאַר איינעם". מען דאַרף נאָך שטענדיג היטען זיך פאַר שפּיאָנען און פעררעטהער אין די אייגענע רייהען. מען דאַרף נאָך אַלץ בענוצען צוואַנגס־מיטלען צו מאַכען די מעהרסטע מעמבערס, אפילו די זאָגענאַנטע ראַדיקאַלען פאַר יוניאָן לייט־און דיוס־צאָהלער. עס איז איינע פון די שווערסטע זאַכען צו ריהרען די מאַסע ארבייטער פון אָרט: צו ענדערען איהרע געוועהנהייטען, אוועקצונעהמען איהרע פאָראורטהיילע און צו מאַכען איהר דענקען. עס איז נאָר ניט גרינג צו מאַכען א פראַנצויזישע רעוואָלוציאָן און נאָך שווערער אָנצוהאַלטען איהרע ווירקונגען. עס איז זעהר לייכט צו־צושטערען, צו פערניכטען, אָבער עס איז זעהר שווער צו בויען. א ליאַרע הייוואוד קען שטעהן אויף דער פּלאַטפאָרמע און

אמעריקאן פעדערײשאן אף לײבאר 32 יאהר אין פעלד.

פון א. ראזבורי.

דעם צעהנטען פון דיזען מאנאט װעט די אמעריקען פעדערײשען אװ לײבאר אבהאלטען איהר דרײ און דרײסיג יעהרליכען קאנװענשען אין סיאטעל, װאש. בײ דיזער געלעגענהײט בעט זיך אן ערקלעהרונג װעגען איהר פראגרעס און איהר גרויסען ערפאלג.

פאר מאנכע מענשען זעהט עס אויס צו זײן אן אויסנעדראשענע טהעמא: סטײטש, װער װײסט דאס ניט װער און װאס די אמעריקען פעדערײשען אװ לײבאר איז? פאר א קלײנע צאהל ראדיקאלען מכל המינים, דערהויפט אין אידישע ארבײטער קרײזען, איז די פעדערײשען אין גאנצען װי עפעס אן איבעריגע זאך. געװענליך איז פאר „אונז ראדיקאלען" צו װיסען, אז די פעדערײשען איז פון שמואל גאמפערס'עס חדר און אז „שמואל'קע" גאמפערס איז, לא עלינו, א גרויסער רעאקציאנער. אנדערע רופען איהם — דער אלטער גאמפערס — און זאגען, אז ער איז שוין צו אלט און אז מען דארף האבען אויף זײן ארט א יונגען, א רעװאלוציאנער, א „קנאקער" פון ברענענדיגע פראזען נעגען קאפיטאל, און דאן װאלט שוין זיכער געקומען די ארבײטער־ישועה. װער עס לעזט די ארטיקלען, אדער קריטישע איבערבליקען װעגען דער פעדערײשען אין „אונזער ארבײטער פרעססע", פון צײט צו צײט, װײסט, אז דאס איז דער סך הכל פון די אידעען װעגען דער פעדערײשען, װעלכע מען ניטשעװעט יעהרליך איבער אין די טעגליכע און אנדערע בלעטער און מען פערדונקעלט מיט זײ דעם מוח פונ'ם ארבײטער לעזע פובליקום.

װער און װאס איז אבער פארט די פעדערײשען אװ לײבאר? פאר װאס האט זי פארט אזוי פיעל פראגרעס געמאכט? פאר װאס האט זי פארט אזא שטארקען אײנפלוס אויף די ארבײטער מאסען פון אײן זײט און אויף דער עפענטליכער מײנונג פון דער אנדערער זײט? פאר־װאס איז איהר פארט געלונגען צו־צונויפנעהמען אינטער איהר פאהן איבער צװײ מיליאן ארבײטער און צו שטעהען אין פעלד צװײ און דרײסיג יאהר, װעהרענד די נאיטס אװ לײבאר איז אזוי גוט װי אבגעשטארבען און די אנדערע קלײזלעך, װעלכע האבען געפרופט מעסטען כוחות מיט דער פעדערײשען, האבען געהאט א מאוס'ען אבשניט? אדרבה, זאלען איהרע פער־לוימדער ענטפערען אויף די דאזיגע פראגען, אויב זײ קענען.

עס איז אבער זיכער, אז ניט זײ קענען און ניט זײ װילען, אפילו װען זײ קענען ענטפערען. זײ זײנען צו־פארטײאיש. זײ האבען צופיעל קנאה שנאה אויף דער פעדערײשען און איהר גרויסען פראגרעס און צו־װעניג טאלעראנץ צו פערענטפערען די דערמאנטע פראגען מיט יושר און אמת. זײ זײנען צו־פערקאכט אין זײער אײגענעם „שבולת" צו קענען דורכברעכען זײ־ערע ענגע פארטײ ראמען און מודה זײן, אז װאס אמת איז אמת.

איהר גרויסער פראגרעס.

די אמעריקען פעדערײשען אװ לײבאר האט אנגעהויבען איהר עקזיסטענץ אין 1881 מיט װעניגער װי פופציג טויזענד מעמבערס. איהר פראגרעס איז געװען זעהר לאנגזאם, אבער גאנץ זיכער. זי האט ניט גענומען דעם עולם מיט שטורעם. זי האט זיך ניט בענוצט מיט יענע האסטיגע מעטאדען, װעלכע רופען ארויס הײסען ענטוזיאזם, אבער קײן שטאנדהאפטיג־קײט; װעלכע בעגײסטערען דעם עולם, אבער גיבען איהם ניט קײן טיעפע איבערצײגונג. איהר ציעל איז געװען עפעס אויפצוטהאן פאר דעם אונטערדריקטען ארבײטער און ניט אב־צוקומען מיט בלויז דרשות. זי איז אויסען געװען „ביזנעס" און ניט סתם אגיטאציע. אין דאס איז געװען דער סוד פון איהר ערפאלג.

אין 1892, עלף יאהר שפעטער, האט זי פערגרעסערט איהר מעמבערשיפ ביז 250 טויזענד, דורכשניטליך אין ערך 20 פראצענט יע־דעם יאהר. אכט יאהר שפעטער, אין 1900,

אונזערע בעוויזע וועגן די קייסעס, אין וועלכע מען האט זיך ניט געקענט אייניגען ביי דער באארד אף גריווענסעס, וואלטען מיר זיי געוואינען. די צרה איז אבער ביי אונז, אז מען „שיסט מיט טשוועקעס". ווען עס איז געקומען צו דער באארד אף ארביטריישען האט מען אפגערעדט איבער דער פראגע א פאאר טעג און מען יועט מסתמא דארפען בעצאהלען דערפאר דעם סטענאגראפער א פאאר טויזענד דאלאר. עס איז אבער געקומען צו געבען בעווייזע, איוף די בערעכטיגונג פון אונזער פערלאנג, האבען אונזערע פערטרעטער ניט געהאט מיט וואס צו „קומען צום טיש". קיינע בעוויזע האבען זיי ניט צוגעגרייט. און מען האט געמוזט נעהמען בעווייזע פון די מאנופעקטשורערס, וועלכע האבען געזאגט, אז פאר דער גאנצער צייט איז מעהר ניט געווען ווי 5 אדער 6 קייסעס אין וועלכע מען האט זיך ניט געאייניגט. אונזערע פערטרעטער האבען געמוזט צו באמקען, ווייל קיין אייגענע בעווייזע האבען זיי דאך ניט געהאט. נו, געוועהנליך, אז אין 3 יאהר צייט האט מען זיך ניט געאייניגט בלויז אין 5—6 קייסעס, ארבייט דאך די מאשינערי אויסגעצייכענט. היינט צו וואס דארף מען פארבעסערונגען ? אזוי האט זיך אויסגעלאזט מיט די „נייע ווינטען" . . . די פראגע וועט אבער נאך אמאל קענען פארגענומען ווערען.

אין דער פראגע פון א דזשאינט פרייז קאמיטע, גלייב איך, אז די יוניאן האט געקראגען בעדייטענדע פארבעסערונגען, מיט דעם וואס פרייז־עקספערטען פון ביידע צדדים וועלען קענען ארויפקומען אין יעדער שאפ וואו עס איז פאראן א דיספיוט וועגן פרייזעס און סעטלען.

איך גלויב, אז דאס אייגענטליך וועט זיין בעסער ווי א דזשאינט פרייז קאמיטע, ווייל דאס וועט מאכען, אז די פרייזעס זאלען ביז א געוויסען גראד אויסגעגליכען ווערען. געוועהנליך, עס איז א נייע זאך און מיר דארפען זעהען ווי דאס יועט ארבייטען.

די אונטערשטע שורה איז יעדענפאלס, אז די יוניאן האט געקראגען א בעדייטענדען זיעג.

מיר קענען זיך גראטולירען, אז נאך די 3 יעהריגע עקזיסטענץ פון דער יוניאן האבען מיר פיעלייכט אויפגעטהאן מעהר וויפיעל עס איז געלונגען א סך עלטערע ארגאניזאציאנען אויפצוטהאן. הגם זיי האבען א סך א לייננערע עקזיסטענץ.

און פערגעסט ניט, אז א דאלאר מעהר ווידזשעס און א שטונדע ווייניגער ארבייט, איז דערוייל אויך א גאנץ גרויסע פערלייכטערונג, וואס זעהט זיך פיעלייכט ניט ארויס פון די בערג צרות און טראבעל.

אזא פארבעסערונג קענט איהר נאר קריגען דורך א שטארקע און דיסציפלינירטע ארגאניזאציאן. פארגעסט ניט, אז די יוניאן איז ארומגערינגעלט מיט שונאים. סיי אויסערליכע סיי אינערליכע.

פערטרייבט די דעמאגאגי, וואס האט זיך די לעצטע צייט פערשפרייט, וואו יעדער טויגעניכטס רעדט און זידעלט אין אייער נאמען און מאכט צו בלאטע דער הויפט די יענינע וואס שטעהען אויף דער שפיצע פון דיעזער ארגאניזאציאן און וואס טהוען פיעלייכט דאס בעסטע אונטער די אומשטענדען.

יעדער איינער וועמען דאס פאלק האט אפילו אין די אויגען ניט געזעהען, רעדט אין זיין נאמען, פונקט ווי דאס פאלק וואלט איהם אזוי געהייסען. נאר מסתמא האט ער זיך ביי דעם סעקשען מיטינג גוט אויסגעצייכענט אין שרייען, אז אלעס איז „פייק און בלאף". לאזט איהם נאר צו וועט ער דאס איבערקעהרען די וועלט. אזוי שרייט ער. און די צרה איז וואס מאנכע גלויבען זיך אין איהם איין.

איך בעוואונדער די יעניגע וואס שטעהען אזוי פיעל יאהרען אין דער ארגאניזאציאן, וועלכע האבען אוועקגעגעבען א האלבען לעבען זייערען פאר דער יוניאן. איך, איינער פון די יונגע רעקרוטען, מוז צוגעבען, אז זיי זיינען האלבע מלאכים, צו ארבייטען אונטער אזעלכע אומשטענדען וואו א „מעסער אין זייט" פון יעדען נארניט און טויגעניכטס, ווערט אנגערופען קריטיק.

לאמיר שאפען פעסטערע פערבינדונגען, מעהר צוטרוי איינער צו דעם אנדערען.

מיר האפען, אז די נעקסטע 3 יאהר וועלען ניט ברייננען קיין ערגערע פרוכט ווי די ערשטע 3 יאהר. די ערשטע 3 יאהר האבען נאך מיין מיינונג געבראכט גענינענדע פרוכט אונטער די אומשטענדען. נעמענדיג אין אנבעטראכט, אז די וועג איז געווען בעדעקט מיט אזוי פיעל דערנער . . .

בראכט די לאנגע צו אזא צושטאנד, אז די ארבייט פון 25 יאהר און איינע פון די שענסטע אידישע ארבייטער ארגאניזאציאנען איז דער וועלט, האבען געקענט געהען אין גאנצען צוגרונדע.

די געשרייען און אונבערעכענטע אגיטא־ציע האט אהן צווייפעל געווירקט אויף דעם אנדערען צד, וועלכער, זעהענדיג וואס טהוט זיך אין דער יוניאן האט טאקע געדיינקט, אז יעצט ער וועט נאכגעבען דעם פערלאנג פאר איין אונפארטייאישען טשערמאן, דארף ער זיך געזעגנען מיט זיינע פעקטארים.

לאמיר אפילו נעהמען די לעצטע צוויי ספעציעלע קייסעס, פון דזשאפע און קעטץ, אין ב. שנאל, קייסעס וועלכע האבען געקענט ברענגען צו יענעם צושטאנד, ווי די לעגענדע פון דעם האן און דער הין, צוליעב וועלכע די שטאדט ביתר איז חרוב געווארען.

וועגען דער קייס פון דזשאפע און קעטץ וויל איך דא ניט ריידען, ווייל דעם אמת זא־גענדיג, גרילצט שוין מיר דער נאמען אזוי אין די אויערען ביז צום עקעל.

לאמיר נעהמען די צווייטע קייס פון ב. שנאל פון וועלכע אזא טאראראם איז געמאכט געווארען, און זעהן, וואס פיר אן ענטשיי־דונג מיר וואלטען געקענט קריגען, ווען די קייס וואלט געקומען פאר איין אונפארטייאי־שען טשערמאן.

עס האט זיך געהאנדעלט וועגען אַ מא־ניפעקטשורער, וועמען די טרייד וואלט גע־דארפט דאנקבאר זיין פאר האבען מיט איהם וואס ווייניגער צו טהאן. דיעזער מאנופעק־טשורער האט אוועקגעשיקט איינינע ארבייטער, בעסער געזאגט, ער האט געגעבען אן ארדער, אז די וואס וועלען אריינקומען אין שאפ שפע־טער ווי 8 אוהר, זיינען דיסטשארדזשט. איי־ניגע ארבייטער זיינען אריינגעקומען שפעטער, האט ער זיי ניט אריינגעלאזען אין שאפ. דער שאפ טשערמאן האט דאן אפגעסטאפט די איבעריגע ארבייטער. ווען ווישניאק און דר. אייבעלסאן זיינען ארויף אין שאפ, האבען זיי פון דער קייס ניט געקענט ארויסקריכען.. עס האבען זיך צוזאמענגעטראפען צוויי „ריכטיגע" עלעמענטען. אי דער באס, אי די ארבייטער האבען געטהאן אלעס וואס זיי האבען געוואלט, בארעכענדיג נאר אז זיי בעלאנגען צו ארגאני־זאציאנען, וועלכע האבען צווישען זיך א גע־וויסען אפמאך. און ביידע, סיי דער באס, סיי די ארבייטער האבען געפייפט אויף דעם פראטאקאל און האבען איהם פאר דיעזער שאפ סוספענדירט.

זעהענדיג דעם טומעל אין שאפ און אז ער וועט פון דער גאנצער קייס ניט קענען ארויסקריכען, האט ווישניאק א זאג געטהאן צו דר. אייבעלסאן, אז די ארבייטער זאלען זיך דערוויייל זעטצען צו דער ארבייט. דר. איי־בעלסאן ווידער, פון דער אנדער זייט, זע־הענדיג דאס זעלבע וואס ווישניאק, האט ער מיט א האלבען שאקעל פון קאפ צוגעשטימט צו ווישניאקס פראפאזישען, דיינקענדיג, אז ווען די ארבייטער וועלען זיך זעטצען צו דער ארבייט, וועט זיך פיעלייכט דער טראבעל פון זיך אליין אויסגלייכען.

די ארבייטער האבען זיך געזעצט צו דער ארבייט. אזוי שנעל אבער ווי די קלוירקס זיינען אוועק, האט דער באס אוועקגעשיקט דעם שאפ־טשערמאן מיט נאך דריי ארבייטער.

ווען די קייס איז פארגענומען געווארען פאר דער באארד אף גריוועגס, האט דר. איי־בעלסאן צוגעגעבען, אז אלע זיינע פעהינקיי־טען האבען זיך אויסגעשעפט צו סעטלען די קייס. דאס זעלבע האט כמעט צוגעגעבען ווישניאק. דר. אייבעלסאן האט אויך צוגעגע־בען, אז מיט א האלבען שאקעל פון קאפ האט ער איינגעוויליגט די ארבייטער זאלען זיך זעט־צען צו דער ארבייט.

די עדות פון ביידע צדדים האבען גע־מאכט איין עקעלהאפטען איינדרוק. דער הויפט, ווען איינער פון די ארונטערגעשיקטע ארבייטער האט אויף א פראגע פון א מאנו־פעקטשורער: ווארום ער ארבייט ביי אזא באס וואס בעליידיגט אזוי און זידעלט, גע־ענטפערט, אז ער גלייכט גראדע נאר ביי אזא באס צו ארבייטען, ווייל עס מאכט איהם פער־גנעניגען, ווען ער זעהט איהם אין א צורייצטען צושטאנד.

דאס איז אין קורצען די בעריהמטע קייס פון ב. שנאל. עס איז א ספק, אויב מען וואלט די קייס געקענט געווינען, אפילו ביי אן אונפארטייאישען טשערמאן. ווי געזאגט, וואלט אן אונפארטייאישער טשערמאן אין דער באארד אף גריוועגסעס געווען א גוטע פאר־בעסערונג. איך בין זיכער, אז ווען מיר קו־מען צו די באארד אף ארביטריישען מיט אלע

פערשאפט, וועלכע דארף זיי ענטשיידען.

האט זיך אבער ארויסגעצייגט אין דער פראקטיקע, אז אין כמעט יעדער וויכטיגער קייס, וואס איז געבראכט געווארען בעפאר דיעזער קערפערשאפט, האט מען צו קיין שלום ניט געקענט קומען. מיר נעהמען צום ביישפיעל דעם פאקט דאס א געוויסער מאנופעקטשורער האט אוועקגעשיקט איניגע ארבייטער אדער א גאנצען דעפארטמענט. די יוניאן האט געקליימט, אז דאס איז דיסקרימינייטשען, ווייל זיי זיינען אוועקגעשיקט געווארען פאר זייער טרייהייט צו דער יוניאן. דער אנדערער צד האט ערקלערט, אז דאס איז ניט קיין דיסקרימינייטשען, נאר אז דער מאנופעקטשורער וויל פארקלענערן זיינע ביזנעס, אדער ער גיט אויף א דעפארטמענט און דערפאר זיינען די לייטע ארונטערגעשיקט געווארען. ווען מען איז געקומען מיט אזא קייס צו די באארד אף גריווענסעס, און נאכדעם ווי מען האט אפגערעדט א 4 אדער 5 שטונדען, איז זיך יעדער צד געבליעבען ביי זיין מיינונג. האט מען געדארפט די קייס אין גאנצען אויפגעבען אדער אפעלירען צו דער באארד אף ארביטרייטשען. צו אפעלירען דארף נעהמען א געוויסע צייט, און דערווייל זיינען די ארבייטער געשטאנען אויטסייד, ניט זוכענדיג קיין אנדערען דזשאב, מיט דער האפנונג, אז די באארד אף ארביטרייטשען וועט זיי צוריק געבען זייערע אלטע פלעצער. און מאנכע מענשען האבען דערווייל אגיטירט און געמאכט בייזעס בלוט צווישען ביידע צדדים, און אלעס איז געהאנגען אין דער לופטען. עס האט נאטירליך אויך געקענט פאסירען, אז נאכדעם ווי די ארבייטער זיינען געשטאנען אויטסייד א מאנאט אדער צוויי זאל די באארד אף ארביטרייטשען בעשליסען געגען זיי.

פון דעם האט זיך אנגעפאנגען די בעוועגונג פאר איין אונפארטייאישען טשערמאן. א פערלאנג, אז צו יעדער צייט ווען די צדדים פון די באארד אף גריווענסעס וועלען זיך ניט קענען איינינען, זאל איין אונפארטייאישער מאן ארייננערופען ווערען, וועלכער זאל מיט זיין שטימע ענטשיידען די קייס.

דאס וואלט געמאכט, אז יעדער צד וואלט געקענט קריגען א שנעלען ענטפער אויף זיינע קאמפליינס. און אזוי ווי 99 פון יעדע הונדערט קאמפליינס קומען אריין פון דער יוניאן, וואלטען די ארבייטער דורך דעם בענעפיטירט.

עס איז קיין פראגע ניט, אז די וואס האבען אריינגעבראכט דעם געדאנק פון אן אונפארטייאישען טשערמאן, האבען קיינמאל ניט גערעכענט, אז דיעזע ענדערונג אין דער באארד אף גריווענס וועט בריינגען די גאנצע גאולה.

ווייל, מען דארף זיך דאך ניט נארען: ווי פריינדליך דיעזער אונפארטייאישער מאן זאל ניט זיין צו די ארבייטער, וועט ער דאך פון דעסטוועגען טרייען צו ענטשיידען אזוי, עס זאל זיין מעהר אדער ווייניגער צופריעדענשטעלענד פאר ביידע צדדים. ווייל, ער וועט דאך דארפען פארשטעהן, אז דיא באארד אף גריווענסעס איז ניט קיין קאורט, וואו דער דזשאדזש גיט ארויס אן אורטהייל און איהם ארט ניט וואס נאכהער וועט זיין. אן אונפארטייאישער טשערמאן וועט דאך האלטען פאר זיין פליכט צו ענטשיידען אזוי, אז ווענינגסטענס זאלען די בעציהונגען צווישען ביידע צדדים ניט פיינדליכער ווערען, ווייל זיי דארפען דאך מארגען זיך ווייטער באגעגנען, צו סעטלען ווייטערדיגע טראבעלס. אויב ער וועט ענטשיידען איינזייטיג, מוז דאך די גאנצע געשיכטע געהען צוגרונדע.

עס מעג דאך יעדענפאלס אמאל פאסירען א א מאנופעקטשורער זאל טאקע אויפגעבען א דעפארטמענט אדער פארקלענערן זיין פעקטארי. אלענפאלס איז דאס א גאנץ גוטער תירוץ צו געווינען א קייס.

אזוי האבען פערשטאנען די פראגע די יעניגע, וועלכע האבען אגיטירט פאר אן אונפארטייאישען טשערמאן. די צרה האט זיך אבער אנגעפאנגען מיט יענע, וועלכע האבען די פראגע ניט פערשטאנען, אדער האבען זיך געוואלט ארויסשטעלען אלס „פאלקס רעטער".

און זיי האבען אנגעפאנגען א געשריי וועגען „נייע ווינטען מיט נייע גליקען וועלכע דאס פאלק וויל" און ווען ניט, וועט פיעלייכט דער גאנצער מאנהעטאן אינזעל מיט אלע קלאוק פעקטאריעס און קלאוק־מאכערס אפגעווישט ווערען פון ערד־קוגעל. דיעזע דעמאגאגישע געשרייען זיינען אוועק אזוי ווייט, אז יעדער וואס קען שרייען מעהר ווי טהאן האט אנגעהויבען רעדען אין נאמען פון פאלק, כאטש קיינער קען איהם ניט און וויל איהם ניט קענען. דיעזער טומעל און געפילדער האט גע־

די מאַכט פון אַ דיסציפּלינירטע און שטאַרקע יוניאָן.

אַן איבערבליק איבער די לעצטע בעגעבענהייטען אין דער קלאָוק־מאַכער יוניאָן.

פון מ. פערלשטיין.*)

(סעקרעטער פון ניו־יאָרקער דזשאָינט באָארד).

אינזערע פּיאָנערען, וואָס זיינען נאָך מיט אונז יעצט אויך אין דער אָרגאַניזאַציאָן, האָבען יאָהרען לאַנג געפּרעדיגט צו די קלאָוק־מאַכער, זיי זאָלען זיך אָרגאַניזירען און אָרגאַניזירטער־הייט וועלען זיי קענען פון זייערע ארבייטס־געבער ארויסקריגען מעהר אָהן סטרייקס, ווי ניט אָרגאַניזירטערהייט מיט סטרייקס.

דיזער שטאַרקער ארגומענט, וועלכען די קלאָוק־מאַכער האָבען לאַנג ניט פערשטאַנען, איז אַמבעסטען בעשטעטיגט געוואָרען יעצט, ווען 10 טויזענד פּרעסערס האָבען געקראָגען פון אַנ־דערהאַלבען ביז 2 דאָלאר און א האלב אויף דער וואָך געהעכערט אויף זייערע וויידזשעס. דיזע העכערונג איז געוואונען געוואָרען ניט דורך דעם רויך פון סטרייק־קאַנאָנען אָדער אונגעוועהנלי־כע זעלבסט־אויפאָפּפערונג, נאָר דורך דער מאַכט פון אַ שטאַרקער אָרגאַניזאַציאָן. אַזא פּאַסירונג, איז נאָך אין דער אידישער ארביי־טער בעוועגונג גאַנץ ניי.

עס איז קיין פראגע ניט, אז די פּרעסערס זיינען פּיעליייכט די ערגסטע בעצאָהלטע אר־בייטער פון טרייד. און אפילו יעצט, נאָך דעם ווי זייערע וויידזשעס זיינען געהעכערט געוואָ־רען, איז זיי גאַנץ שווער מיט זייערע פער־דיענסטען צו מאַכען אַן אַנשטענדיגען לעבען, אונטער יעצטיגע אומשטענדען. ווען מען פער־גלייכט אָבער זייערע איצטיגע פערדיענסטען מיט די פון 3 יאָהר צוריק, בעפאָר דעם דזשע־נעראַל־סטרייק, דאַן מוזען מיר קומען צום שלוס, אז מיר זיינען אין די 3 יאָהר געגאַנגען מיט גאַנץ שנעלע שריט פאָרוועָרטס, און מיט'ן גאַנצען הארצען מעגען זיך די מעמבערס פון דער קלאָוק און סקוירט מאַכער יוניאָן גראַטו־לירען מיט דעם זיעג, וואָס די בעדערפטיגסטע פון זייער מיטע האָבען געוואונען. א סך וועלען פּיעלייכט אויסטייטשען דיזען בעדייטענ־דען זיעג פון די פּרעסערס אלס א האלבע ניי־דערלאַגע פאַר די ארבייטער פון די אַנדערע פאַ־כען פון קלאָוק און סקוירט טרייד, וועלכע האָ־בען אויך געשטעלט פאָדערונגען און האָבען זייערע פאָדערונגען דערווייל ניט געקראָגען.

ווענען די פאָדערונגען פאר א העכערונג אויף וויידזשעס פון די קאַטערס, סעמפּעל־מאַכער און פינישערס איז אָפּגעלעגט געוואָ־רען ביז נעקסטען דזשון אָדער דזשולײַ, ביז א גרינדליכע אונטערזוכונג פון זייערע פאר־דינסטען וועט געמאַכט ווערען. און מיר מע־גען האָפען, אז זייער פערלאַנג וועט דאַן מעהר אָדער ווייניגער בעפריעדיגט ווערען.

די אַנדערע צוויי הויפּט־פאָדערונגען וואָס זיינען געשטעלט געוואָרען, זיינען געווען די פראגע פון איין אונפּארטייאישען טשערמאַן פאר די באָארד אָף גריוועַנס און א דזשאָינט פּרייז קאָמיטע.

דאָס זיינען אייגענטליך געווען די הויפּט־פאָדערונגען פון די שטיק ארבייטער.

מיר וועלען פריהער טרייען צוגלידערען די אומשטענדען וואָס האָבען געבראַכט צו דער פאָדערונג פון אַן אונפּארטייאישען טשער־מאַן, ווייל דאָס, גלויב איך, איז געווען דאָס וויכטיגסטע.

ווי בעוואוסט בעשטעהט די באָארד אויף גריוועַנסעס צווישען דער יוניאָן און אסאָסי־איישען, פון 10 פּערזאָן, 5 פון דער יוניאָן און 5 פון דער אסאָסיאיישאָן. אַלע קייסעס אָדער קאָמפּליינס וואָס ווערען ניט אויסגעגלי־כען ביי די ביזנעס איידזשענטס פון ביידע צדדים, ווערען געבראַכט צו דיזער קער־

*) אַן אַרטיקעל וואָס די „פרייע פרעסע" האָט געוואָלט אונטערדריקען.

װען די ארבייטער זיינען אין 1910 איינגעגאנגען אויף דעם פראטאקאל און אויפגעגעבען דאס רעכט צו סטרייקען, אזוי לאנג ווי דער פריעדענס אבמאך וועט אפיציעל אנהאלטען פון ביידע צדדים, האבען זיי אנגענומען א טאקטיק, וואס האט זיי בענעפיטירט. אבער עס רעגט זיך ניט אייפ'ן שכל, אז מען קען אנהאלטען דעם פריעדען און אין דער זעלבער צייט פיהרען קריעג. ווייל, ווען מען ערלויבט א „סטאפפעדזש" (א שאפ סטרייק), איידער דער דיספיוט ווערט פארגעבראכט פאר דער באארד אוו גריעווענס, הייסט דאך דאס קריעג. אנצוהאלטען פריעדען און אין דער זעלבער צייט פיהרען קריעג, מעג זיך זיין כשר פאר דעם אבסטראקטען פילאזאף. דער פילאזאף קען אייך ברענגען א סך טהעארעטישע ארגומענטען, אז אזוי ווי די יוניאן האט דאך אפיציעל, שווארץ אויף ווייס, ניט געהייסען סטאפען פון דער ארבייט, אדער פיקעטען דעם שאפ, דעריבער הייסט עס א פריוואט זאך. דער שאפ, אדער עטליכע ארבייטער האבען זיך געמאכט א פריוואט סטרייקעל און טהעארעטיש האט די יוניאן ניט קיין רעכט דעם סטרייקעל צו פערביטען. (אזוי האט דר. הורוויטש טהעארעטיש אויסגעטייטשט די „סטאפפעדזשעס" און דאס פיקעטען אין די לעצטע עטליכע דיספיוטס).

אזא אויסטייטשונג און אזעלכע ארגומענטען זיינען פראסט, פשוט — אנארכיע. זיי פערניכטען מיט איין קלאפ דאס רעכט פון דער ארגאניזאציאן צו בעפעהלען, רעגירען אדער דורכפיהרען דיסציפלין. זיי מאכען צום חוזק דאס רעכט פון דער יוניאן די שעפער אדער די ארבייטער צו קאנטראלירען. אזא אויסטייטשונג גיט איינצעלנע ארבייטער די מאכט צו ערקלערען סטרייקס ווען נור זיי ווילען, אהן צו פרעגען ערלויבניס. נאך מעהר, אזא פערטייטשונג קען פיהרען צו דער פערניכטונג פון דער ארגאניזאציאן.

אויב יוניאן לייט מעגען סטרייקען און פיקעטען דעם שאפ, ווייל דאס געזעץ פון לאנד ערלויבט בירגער דאס צו טהאן, און די יוניאן טאר זיך אין דעם ניט אריינמישען, טא מעגען דאך יוניאן לייט אויך ארבייטען אונטער דעם סקייל; מעגען זיי דאך אויך מאכען א פריוואט אגרימענט מיט'ן בעל הבית; מעגען זיי דאך אויך סקעבען אין סטרייקס? אלס בירגער ערלויבט זיי דאס געזעץ פון לאנד אזעלכע און אנדערע זאכען צו טהאן. אבער אלס יוניאן לייט, אלס מעמבערס פון אן ארגאניזאציאן, טארען זיי די אלע און פיעלע אנדערע זאכען ניט טהאן. וויבאלד די יוניאן קען קיין „סטאפפעדזשעס" אדער פיקעטען ניט פערוועהרען, קען זי דאך די מעמבערס ניט צווינגען נאכצוקומען בעשליעסע, אדער אפילו דיום צו צאהלען? אזעלכע בעגריעפע וואלטען אונז צוריק געבראכט צו דער פראקטיקע פון אמאליגע יאהרען, ווען עס איז געווען א זול אויף סטרייקס אבער א יקרות אויף יוניאן־לייט; ווען דונערנדע פראזען און קללות אויף די קאפיטאליסטען זיינען געווען ביליג ווי בלאטע. עס איז אבער קיין אהנונג פון אן ארגאניזאציאן ניט געווען.

זאלען די קלאוק און סקוירט מאכער נאכדענקען וועגען דעם און זעהען זייער ארגאניזאציאן אבהיטען.

ווער וויל גאלדענע באטענס?

מיר האבען איצט א בעשרענקטע צאהל ריין־גאלדענע באטענס, וועלכע פאסען פאר פרעזענטען, וואס א לאקאל וויל אמאל געבען א מעמבער, וועלכער האט זיך אויסגעצייכענט מיט טיכטיגע, טרייע ארבייט. לאקאל סעקרעטערים קענען זיי בעקומען אין אינטערניישאנעל אפיס. פרייז פער באטטאן — $1.50. מעמבערס מוזען זיי ארדערען ביי זייער לאקאל סעקרעטער.

אינטערעסירט האט, ווי מיר שיינט, א געזעצליכען אין פילאָזאָפישען ווערטה; ער האָט אָבער ניט קיין פּראַקטישען ווערטה. עס איז אונמעגליך צו מאַכען אזא חלוק בנוגע צו דער ווירקונג פון דעם וואָס עס ווערט געזאָגט. ווען א בעאַמטער פון אַן אָרגאַניזאַציאָן דריקט אויס א מיינונג אינ'ם אָפּיציעלען זשורנאַל, איז דער געוועהנליכער מענש ניט אזוי איבערצייגט, ער זאָל זיך קענען בעפרייען פון די געוועהנליכע געפיהלע, וואָס דיזער אויסדרוק רופט ביי איהם ארויס. עס איז זעלטען צו געפינען א מענש, וואָס זאָל זיין אזוי געלערענט און ענטוויקעלט, אז ער זאָל קענען מאַכען א חלוק צווישען אַן אָפּיציעלען און א ניט אָפּיציעלען אויסדרוק.

דער פאקט אַליין, דאָס א פערזאָן איז א בעאַמטער, מאַכט שוין נויטיג פאר איהם אָבצוהיטען זיך פון טהאָן זאַכען, וואָס א געוועהנליכער בירגער, אָדער סתם אַ מעמבער, איז פריי צו טהאָן.

און בראַנדעיס האָט געלעגט די פעראַנטוואָרטליכקייט ניט אויף איינצעלנע מענשען, נור אויף די צדדים.

ערשטענס איז פעראַנטוואָרטליך די דזשאָינט באָארד. צווייטענס איז פעראַנטוואָרטליך די אינטערנייישאָנעל. די אינטערנייישאָנעל דאַרף ניט נור געבען עצות. איהר פפליכט איז ברייטער ווי די פון א פּשוטען עצה געבער, זאָגט בראַנדעיס. עס איז די פליכט פון דער אינטערנייישאָנעל, אַלס גאַראַנטאָר פון פּראָטאָקאָל, אויפצופּאַסען, אז די פליכטען פון דער יוניאָן זאָלען אָבגעהיטען ווערען. דאָס הייסט, מיט אַנדערע ווערטער, אז דר. הורוויטש'עס טהעאָריע, דאָס די אינטערנייישאָנעל איז „א בלויזער שאָטען" האָט ניט קיין פּיצעל פּראַקטישען ווערטה. אָט איז וואָס בראַנדעיס זאָגט:

פּראַקטיש גערעדט, שטעהען די דזשאָינט באָארד מיט דער אינטערנייישאָנעל, פונקט אין אזא בעציהונג, ווי זיי וואָלטען געווען שותפים אין דעם אַגרימענט און עס איז זייער ביידענס פליכט, אז דער אַגרימענט זאָל אָבגעהיט ווערען. מיט די בעאַמטע פון דער אינטערנייישאָנעל האָט די אסאָסיאיישען געהאַט צו טהאָן אין אויסאַרבייטען דעם אַגרימענט. אַלעס איז געטהאָן געוואָרען מיט און דורך דער אינטערנייישאָנעל און זי קען זיך ניט ארויסמאַכען פון פעראַנטוואָרטליכקייט, דאַמיט וואָס זי וועט זאָגען: „מיר גיבען עצות, אָבער אונזערע עצות פאָלגט מען ניט". די אינטערנייישאָנעל און דזשאָינט באָארד מוזען זעהן נאָכקומען זייערע פליכטען. ווי זיי וועלען דאָס טהאָן, אַרט אונז ניט. די באָארד אָוו ארביטריישען קען זיי אין דעם קיין דעת ניט זאָגען.

בראַנדעיס'עס רעדע איז זעהר לאָגיש און שכל'דיג, און די ערפאַהרונג פון די לעצטע 3 יאָהר בעשטעטיגט וואָס ער זאָגט. עס איז שוין 3 יאָהר, אז עס הערשט פריעדען אין דער קלאָוק אינדוסטרי אין ניו יאָרק. 3 יאָהר נאָכאַנאַנד איז עס די פערטרעטער פון דער יוניאָן און די פערטרעטער פון דער אסאָסיאיישען געלונגען צו שליכטען ניט־וויכטיגע שאַפּ־טראָבעלס און פערגלייכען קריוודעס פון איינצעלנע מעמבערס. מיספערשטענדניסע האָט מען ניט געקענט פערמיידען און עטליכע מאָל האָט די באָארד אָוו ארביטריישען געמוזט דיזע מיספערשטענדניסע פערגלייכען.

עס איז אָבער נאַריש צו זאָגען, אז צוליעב דיזע מיספערשטענדניסע און ניט־וויכטיגע סכסוכים איז דער פּראָטאָקאָל א דורכפאַל און דאַרף אָבגעבראָכען ווערען. אויב אזוי, וואָלט עס הייסען אומקעהרען זיך צו די „אַלטע, גוטע צייטען", ווען מען האָט געסטרייקט יעדען סיזאָן.

עס איז קלאָהר, אז דאָס רוב קלאָוק און סקוירט מאַכער זיינען די גאַנצע צייט געווען צופריעדען מיט די איצטיגע אַראַנדזשמענטס; זאָנסט וואָלט דאָך די מאַסע פערלאַנגט, מען זאָל זיי אָבשאַפען. עס איז אויך קלאָהר, אז די מעמבערס פון דער אסאָסיאיישען זיינען צופריעדען מיט דער איצטיגער מאַשינערי פון שליכטען שאָפּ דיספּיוטס; ווען ניט, וואָלטען זיי דאָך דערפון אָבגעהאַקט. און עס איז אויך קלאָהר, אז גאָר די גרויסע מאַיאָריטעט פון די טהעטיגע לאָקאַלע בעאַמטע און פיהרער, וועלכע זיינען אַליין פאַך לייטע, דענקען, אז דער איצטיגער פּלאַן פון שליכטען דיספּיוטס דורך מידיאיישען איז א פּאַסענדער פּלאַן און בענעפיטירט די ארבייטער; זאָנסט וואָלט דאָך דער פּלאַן ביז איצט ניט אָנגעהאַלטען.

דאָך זעהט עס אויס, פון אויבענאויף, איבערהויפּט פאר אונגעניטע אויטסיידער, ווי דער איצטיגער פּלאַן וואָלט געווען איינער פון די ערגסטע. וואָס דען זאָלען בעדייטען די פאַלשע קלאַנגען און פערפיהרערישע ארטיקלען, וועלכע ערשיינען אין דער אידישער פּרעסע פון צייט צו צייט? ווי קענען מיר דעם דאָזיגען ווידערשפּרוך ערקלעהרען?

טער סטייטס קאָנסטיטושען און פיהלען ניט די טובות פון זיין אָרגאַניזירט! פונקט ווי מען וואָלט געקענט אזעלכע עלעמענטען לאָזען לויפען; פונקט ווי מען וואָלט זיי געקענט זאָגען, אז זיי זיינען פאָלקאָם פריי און זיי קענען טהאָן ווי עס געפעהלט זיי! אין דער פראַקטיקע איז גאַנץ אַנדערש: די פערוואַלטונג פון אונזערע לאָקאַלס איז ערפאָלגרייך נור דאָרטען, וואו עס הערשט שטרייננע דיסציפּלין און וואו די געזעצע פון דער אָרגאַניזאַציאָן ווערען אָבגעהיט פון די מעמבערס. ווען דר. הורוויטש וואָלט זיך נעהנטער אינטערעסירט מיט דער פערוואַלטונגס ארבייט פון אונזערע לאָקאַלס, וואָלט ער געזעהען, ווי דאָס פראַקטישע לעבען לייקענט אָב זיינע אבסטראַקטע טהעאָריען. ליידער איז זיין טהעאָרעטישער מוח ניט אין איינקלאַנג מיט'ן פראַקטישען לעבען.

אין דיזער בעציהונג זיינען די אנזיכטען פון לואיס ד. בראַנדעיס וועגען דעם פראָטאָקאָל, און ווי מען דארף שליכטען סכסוכים אין שאָפּ אָדער פאַר דער טרייד, זעהר אינטערעסאַנט.

רעדענדיג דירעקט צו דר. הורוויטש האָט בראַנדעיס פאָלגענדעס געזאָגט:

*) דאָקטאָר, אונז אינטערעסירט דאָ ניט די פראַגע צו מען דארף אייך זוכען א זכות פאַר אייער האַנדלונג אָדער ניט.*** מיר פערשטעהען גענוי די שטעלונג וואָס איהר נעהמט. אונזער מיינונג איז, אז אייער שטעלונג איז אבסאָלוט ניט קיין ריכטיגע. די שטעלונג וואָס איהר נעהמט, וואָלט פיהרען צו דער פערניכטונג פון פּראָטאָקאָל.*** דער אָבמאַך צווישען דער יוניאָן און די מאַנופעקטשורערס, איז ניט א זאַך וואָס מען קען קיינמאָל ניט אָבשאַפען. יעדער צד, אויב ער זאָל קומען צום שלוס, אז דער פּראָטאָקאָל לוינט פאַר איהם ניט, קען געהען אויפ'ן געזעצליכען וועג, ענטוועדער צו מאַכען ענדערונגען מיט דער צושטימונג פוןביידע זייטען, אָדער, ווען ער גלויבט ניט, אז עס איז איבערהויפט ווינשענסווערטה ענדערונגען צו מאַכען, קען ער מאַכען אַן ענדע צום פּראָטאָקאָל אויף א פּאַסענדען, געזעצליכען אופן. אָבער אזוי לאַנג ווי דער פּראָטאָקאָל עקזיסטירט, איז עס די פליכט פון דער יוניאָן און דער אַסאָסיאיישען, די פליכט פון יעדען בעאַמטען און יעדען מעמבער פון דער אָרגאַניזאַציאָן, אויפצופאַסען, אז דער פּראָטאָקאָל זאָל אָבגעהיט ווערען. מיר האָבען, דאַכט זיך, די זאַך קלאָר געמאַכט מיט אונזער ענטשיידונג לעצטען פעברואַר, אז קיינע פון די צדדים האָט ניט קיין רעכט צו נעהמען דאָס געזעץ אין איהרע אייגענע הענד. און עס איז קלאָהר, אז פּיקעטען איז א זאַך וואָס, ווי איהר זאָגט אליין, קען נור עקזיסטירען, ווען עס געהט אָן א סטרייק.

מר. בראַנדעיס האָט געהאַלטען א לאַנגע רעדע, טהיילען פון וועלכע זיינען געווען איבערזעצט אין „די נייע פּאָסט“ פון דעם 10טען אָקטאָבער. מיר גיבען אָבער דאָ איבער אייניגע זעהר וויכטיגע שטעלען. א סך פון זיי זיינען אין די „פּאָסט“ ניט געווען.

עס איז אויך אָנערקענט געוואָרען, אז די גרעסטע שוועריגקייט וועט זיין, ניט מיט די פיהרער, ניט מיט די לייטע, וועלכע האָבען זיך בעטהייליגט אין סעטלען די שוועריגקייטען; ניט מיט די בעאַמטע, וועלכע האָבען אויף זיך גענומען די גרויסע פעראַנטוואָרטליכקייט צו פערטרעטען דעם אָדער יענעם צד — די שוועריגקייט איז געווען אין האַנדלען מיט די פּריוואַט פּערזאָנען, וועלכע האָבען זיך געמעגט זיין שטאַרק פעראינטערעסירט, אָבער האָבען פאָרט ניט געהאַט גענוג ערפאַהרונג אָדער די געלעגענהייט אין דעם פּראָבלעם זיך אריינצוטראַכטען. דער ערפאָלג פון דיזען פּראָטאָקאָל, און דער ערפאָלג פון די לעצטע צוויי יאָהר, איז געקומען דערפון, וואָס ארבייטער און ארבייטגעבער האָבען זיך אויסגעלערענט צוזאַמענצוקומען און געמיינזאַם בעטראַכטען די לאַגע.***

אז דער אָפיציעלער אָרגאַן פון פּראָטאָקאָל זאָל זיך בענוצען מיט אויסדריקע, וועלכע מוזען די לעזער און די מעמבערס פון דער יוניאָן איבערצייגען, אז דער אַגרימענט ווערט פערוואַלטעט פון שווינדלער, וועלכע נאַרען די ארבייטער און היטען ניט אָב די בעדינגונגען פון פּראָטאָקאָל, אזוי אַז מען קען זיי אַזש רופען מיט דעם העסליכען נאָמען „סקעב“ — צוליעב אזעלכע אויסדריקע ווערט אוממעגליך, אז די מעמבערס פון דער יוניאָן אָדער די מעמבערס פון דער אַסאָסיאיישען זאָלען געטריי נאָכקומען און ערפילען זייער פליכט. אַזעלכע אויסדריקע אין דעם אָפיציעלען אָרגאַן, גראָבען אונטער דעם פּראָטאָקאָל.

נו, האָט מען דאָ געוואָלט מאַכען אַן אונטערשיעד, צווישען דעם וואָס אַן איינצעלנער מעמבער זאָגט און וואָס עס ווערט געזאָגט אָפיציעל. דיזע־

*) דיזער פּאַראַגראַף איז ניט געווען איבערזעצט אין די „נייע פּאָסט“.

מידיאיישען און אויפגעהעצט די מעמבערס צו אַרבעטען נעגען דעם פּראָטאָקאָל. דאמיט האָט מען איבער געװען די עטיקעטע װאָס הערשט צווישען געשעפטס־הײזער. אזעלכע האנדלונגען מײנען אבשװאכען די בעציעהונגען צװישען די צדדים. די קלוירקס, װעלכע דארפען פערנייכען שאפּ־סכסוכים, װערען אָבהענגיג און בכלל װערען די בעציעהונגען אונטער איבערגע אומשטענדען פײנדליכער און פײנדליכער, ביז דער אָבמאך װערט אין גאנצען אבגעבראָכען.

עס איז קײן װאונדער ניט דאָס די אסאָציאיישען האָט דיעזען שריט גענומען. מען מיין צוגעבען, אז זי האָט ריכטיג געהאנדעלט, דאמיט װאָס זי האָט אויפגעפאָדערט די באָארד אוי ארביטריישען צו ענטשײדען, אויב די דערמאָנטע אונבערעכענטע האנדלונגען זײנען געװען ריכטיג אָדער ניט. דער שריט איז געװען פערנינפטיג און געשעפטסמעסיג. דאמיט האָט די אסאָסיאײשאָן געצײגט, אז זי מײנט אויפריכטיג ליעבערש אָנצוהאלטען פריעדליכע בעציעהונגען, אײדער צו געבען א געלעגענהײט יענע מענשען, װאָס זוכען צו פערניכטען און ברעכען.

לײדער קען מען ניט פערבארגען דעם פאקט, אז דר. הורװיטש אלײן, גלײך װי ער האָט אָנגענומען דעם אמט פון מידיאײטאָר, אָדער פערטרעטער פון דער יוניאָן בײ דער אסאָסיאײשען,, האָט דעם דאָזיגען עלעמענט געגעבען א שטארקען פּתחון פּה און האָט דאָמיט גלײך ארױסגעצײגט, אז ער איז ניכער אן אבסטראקטער טהעאָרעטיקער, אײדער א פּראקטישער מענש. אזוי גיך װי ער איז ארײן אין אמט איז געװען א קאָנפערענץ מיט די פערטרעטער פון דער אסאָסיאײשען, װעגען דער גאָלדפיעלד און לאכמאן קײס. בײ יענעם קאָנפערענץ האָט דר. הורװיטש געװאָלט מיט אײן קלאפּ פערניכטען דעם אײנפלוס פון דער אינטערנײשאָנעל. ער האָט נעמליך געמאכט א טהעאָרעטישען חלוק צװישען דער דזשאָינט באָארד און דער אינטערנײשאָנאל יוניאָן, בעכער געזאָגט: ער האָט געװאָלט פּטור צו װערען פון דער אינטערנײשאָנאל, אז זי זאָל זיך ניט טאָרען מישען אין די פערהאנדלונגען צװישען דער יוניאָן און דער אסאָסיאײשאָן.

ביז דאן איז קײנמאָל אזא פראגע גאָר ניט פאָרגעקומען אין די לאָקאלס. ביז דאן איז עס געװען גאנץ קלאָהר פאר די לאָקאלע בעאמטע און מעמבערס, אז אין אלע פערהאנדלונגען מיט דער מאנופעקטשורערס אסאָסיאײשען, איז די אינטערנײשאָנעל יוניאָן און דזשאָינט באָארד געװען אײן אָרגאניזאציאָן, אײן קערפּערשאפט, װעלכע מען האָט ניט געקענט און ניט געדארפט צוטהײלען. מיט אײנמאָל, קומט דר. הורװיטש און מאכט די אינטערנײשאָנעל יוניאָן אװעק מיט'ן האנד און װיל איהר דיסקרעדיטירען פאר די פערטרעטער פון דער אסאָסיאײשען. ער לעגט דאן אװעק א נײ־מאָדנע טהעאָריע, אז „די אינטערנײשאָנעל איז ניט מעהר װי א שאָטען; זי האָט קײן קראפט און קײן מאכט; די דזשאָינט באָארד אלײן, צוליעב איהר לאָקאלע אויטאָנאָמיע, דארף מיט די מאנופעקטשורערס אסאָסיאײשען פערהאנדלען".

װער האָט דר. הורװיטש'ען געגעבען דאָס רעכט אויפצוהויבען אזא פראגע, אָדער קומען מיט אזא טהעאָריע, א טהעאָריע װאָס האָט געקענט פיהרען צו מיספערטרויען און מחלוקת אינערהאלב די רײהען? האָט ער זיך פריהער אן עצה געהאלטען מיט די לאָקאלס אָדער פערלאנגט זײער בעשטעטיגונג? װי האָט ער געקענט זײן זיכער, אז די לאָקאלס װאָלטען אזא טהעאָריע ניט צוריקגעװיזען מיט פעראכטונג? ער רעדט דאך כסדר װעגען ד ע מ אָ ק ר א ט י ע. נו, איז איהם גאָר ניט אײנגעפאלען, אז אזא פראגע דארף מען איבערגעבען צו א רעפערענדום אָבשטימונג פון אלע מעמבערס? פון דעסטװעגען, בשעת ער האָט אָבגעגעבען דעם רעפּאָרט פון יענעם קאָנפערענץ פאר דער דזשאָינט באָארד, האָט ער זיך מיט שטאָלץ בעריהמט, אז ער האָט די פראגע אויפגעהויבען און די אינטערנײשאָנעל ערנידריגט. האנדעלט אזוי א יוניאָן ליעדער?

זײן טהעאָריע, אז די לאָקאלס זײנען װי אינדעפּענדענט סטײטס און די צענטראל קערפּערשאפט האָט קײן מאכט ניט, איז געװען א דרעהדעל מיט'ן גראָבען פינגער, װאָס האָט קײן זינן ניט. פונקט װי די קאָנסטיטוציע פון די יונײטעד סטײטס װאָלט געװען אזוי פאלקאָמען, אז מען װאָלט זי געקענט אנװענדען צו אלעם און אלעמען, אפילו צו נײ־געגרינדעטע אָרגאניזאציאָנען, װאָס בעשטעהען פון אונענטװיקעלטע עלעמענטען, עלעמענטען װעלכע פערשטעהען ניט די בעדײטונג פון דער יוניי־

און די אינדוסטריאַליסטען זײנען א סעט גרינגע אידען און איטאַליענער, װאָס זײנען מעהר ניט פעהיג װי צו שרײען און טומלען.

אויסער דעם, זײנען די גרינגערע דערפון „יועסטערנערס". דאָרטען געפינען זיך א סך אַװאַנטיורױסטען. יעדער זאַך װאָס קומט פון די װעסט װערט פאַרגעשטעלט אויף א פאַנטאַסטישען אופן. אין די מאָװינג פיקטשור שאָוס צײגט מען אויך קאַובאָיס פון די װעסט װי זײ שיסען און פליהען װי מזיקים; מען שטעלט אויך פאַר אינדיאַנער מיט פעדערן, באַרן־רױבער און אנדערע פאַנטאַסטישע זאַכען, אז די קינדער זײנען זיך פשוט מחיה דאָס צו זעהן. די גרינגע, אונערפאַהרענע ארבײטער װערען אויך מיטגעריסען און בעגײסטערט פאַנטאַזיעס. נור אזוי שנעל, װי דער ערשטער קאַטצען יאַמער געהט אריבער, זעהן זיך די אונערפאַהרענע מענשען ארום, אז מען האָט מיט זײ בלױז געמאַכט אביסעל „האָקוס־פאָקוס".

די אײנצעלנע, װאָס קענען ניט איבערצײגט װערען אין דעם גאַנצען בלאָף זײנען די פילאָזאָפען און די זשורנאַליסטישע בעל חלומות, פאַר זײ איז עס א צײכען דער צײט!

די בעציהונגען צװישען דער יוניאָן און דער מאַנופּעקטשורערס אַסאָס׳ס אישאָן.

הײנט װי די באָארד אָװ ארביטרײשען האָט די זאַך פערטײטשט אין א װיכטיגע קײם לעצטען מאָנאַט.

פון א. ר.

מען דאַרף זיך פאַר קײן פאַל ניט גראַטולירען דאַריף, װאָס די מאַנופעקטשורערס פראָטעקטיװ אסאָסיאײשען האָט אנגעקלאָגט די דזשאָינט באָארד און איהר פערטרעטער, דר. אײזיק הורװיטש, פאַר דער באָארד אָװ ארביטרײשען, פאַר עבירות נעגען דעם פראָטאָקאָל. עס איז צו בעדױערן, אז עס האָט צו אזעלכע קלאַגעס גאָר געדאַרפט קומען, װײל עס איז פאַר קײן פאַל ניט געװען אונמעגליך צו שליכטען די דיספיוטס, צוליעב װעלכע דיעזע קלאַגעס זײנען ענטשטאַנען. װען בײדע צדדים װאָלטען נאָר אנגעװענדעט טאַקט און שכל און געהאַט ציטרױען אײנער צום אנדערען האָבען די קלאַגעס געקענט געשליכטעט װערען. עס איז צו בעדױערען, אז עס האָט גאָר געדאַרפט קומען דערצו, אז לואיס ד. בראַנדעיס, דער טשערמאַן פון די באָארד אָװ ארביטרײשען, זאָל דאַרפען אויסשטראָפען די דזשאָינט באָארד און איהרע פערטרעטער; אז ער זאָל דאַרפען בעדױערען די שטעלונג פון איהר אָפיציעלען ארגאַן, דינייע פּאָסט, און זאָל דאַרפען אויף ארײנגעהן מען אין כלל די אינטערנײשאָנעל יוניאָן, הגם די אינטערנײשאָנעל יוניאָן האָט אין דיעזע האַנדלונגען קײן חלק ניט געהאַט. פאַרקעהרט, די אינטערנײשאָנעל יוניאָן האָט שטענדיג געראַטהען אנצונעהמען געלאַסענע מעטאָדען. די אינטערנײשאָנעל איז שטענדיג געװען נעגען דער טאַקטיק פון אונגעניטע, אײליגע פילאָזאָפען, װאָס מישען זיך אין טרײד זאַכען, אין װעלכע זײ האָבען קײן שום ידיעה ניט.

די דערמאָנטע קלאַגעס נעגען דער דזשאָינט באָארד זײנען געװען ערשטענס, אז עס זײנען אונגעזעצליך ערלױבט געװאָרען „סטאָפּערדזשעס" (שאָפּ סטרײקס,) װען די שטרײטיגקײטען האָבען געקענט געסעטעלט װערען דורך מידיאײשאָן.

צװײטענס, אז מען האָט זיך אונבערעכענטערהײט געאײלט ארױסצוקומען אין דער פּרעסע מיט אַטאַקעס נעגען דעם צװײטען צד (די אסאָסיאײשאָן); מען האָט אויף אזן אונפעראַנטװאָרטליכען אופן חוזק געמאַכט פון

פון וואנען דען וואלטען זיך גענומען די אלע סטרייקס איבער'ן לאנד?

סאבאטאזש, איז אויך אן אימפארטירטער ארטיקעל פון פראנקרייך. די בעדייטונג דערפון, זאגט מען, איז: אויב איהר פערלירט א סטרייק און איהר מוזט זיך צוריק קעהרען צו דער ארבייט, זאלט איהר זיך נוקם זיין אן אייער באס, דערמיט וואס איהר וועט ארבייטען גאנץ לאנגזאם, אדער טרייען גאנץ אפט צו פערדארבען די מאשינערי, כדי דער באס זאל ליידען שאדען, ביז ער וועט געצוואונגען זיין נאכצוגעבען די ארבייטערס פאדערונגען. אלס א בעווייז, דאס דיזער מיטעל ארבייט ניט שיקט מען אונז אזש נאך עסטרייך צו באהן־ארבייטער. זיי, זאגט מען, האבען אנגעווענדעט סאבאטאזש. זיי האבען זיך ניט געאיילט, נור האבען לאנגזאם געטאן זייער ארבייט, פינקטליך ווי דער געזעץ שרייבט פאר, און דאדורך פלעגען זיך אלע באהנען אימער פערשפעטיגען. איך ווייס ניט גענוי, אויב עס איז אזוי געוועזען אין דער ווירקליכקייט, אדער עס איז בלויז געוועזען אין דער פאנטאזיע פון די יעניגע וואס האבען ליעב צו מאכען פון א מוראשקע א לייב, און זעהן אין יעדער קלייניגקייט און נארישקייט א צייכען דער צייט.

מיט אכט־און־צוואנציג יאהר צוריק, האט אין ניו־יארק שטאטגעפונען א סטרייק פון מאטארמען און קאנדוקטארס אויף די סטריט קארס. (דאמאלס זיינען נאך געוועזען דרייווערס ווייל קיין מאטאר קארס זיינען נאך ניט געלאפען), און ווען די פאליציי האט געטרייעט מיט א פאאר סקעבס צו פיהרען די קארס, האבען די סטרייקערס מיט זייערע סימפאטייזער אנגעווארפען אויף די טרעקס שטיינער, האלץ, מיסט און אנדערע זאכען, כדי די קארס זאלען ניט קענען דורכגעהן. זיינען אין דער דאמאלסדיגער צייט זיך צוזאמענגעקומען אין א קאפע אויף עלדרידזש סטריט א גרופע אידישע אנארכיסטען, און האבען עס אנגענומען אלס אן אנפאנג פון דער סאציאלער רעוואלוציאן. אלס א בעווייז האבען זיי אנגעגעבען, אז אויף די גאסען בויעט מען שוין באריקאדען, און דאס פאלק קעמפפט שוין מיט דער פערפלוכטער רעגיערונג. מיר שיינט, אז דער סאבאטאזש אין עסטרייך מוז זיין פון דעם זעלבען כאראקטער. עס זאל שוין אפילו אמת זיין, אז די עסטרייכער באהן־ארבייטער בענוצען סאבאטאזש, פון דעסטוועגען וואלט זיך קיין איינציגער אמעריקאנער באהן־ארבייטער ניט געוואלט בייטען מיט אן עסטרייכער.

אויך קען מען דיעזע מיטעל ניט פראקטיצירען אין אלע טריידס. שטעהלט זיך פאר: די אינדוסטריעלע בארבערס פערליערען א סטרייק. זיי קומען אריין אין די שעפער און הויבען אן סאבאטאזשעווען, אנשטאט גאלען מיט א שארפען רייזער, וועלען זיי קראצען מיט א שטומפען רייזער, און זיי וועלען די קאסטומער צודראפען די מארדע. מיינט איהר, אז דער קאסטומער וועט ניט ארונטער געהן פון טשער און דערלאנגען דעם בארבער א פאאר פעטש, אז פונקען זאלען פליהען? אדער א וועיטער וועט ניט אטענדען זיינע קאסטומער אין צייט, וועט דער באס ניט נעהמען דעם וועיטער פאר'ן קאלנער און ארויסווארפען? וואס וועט איהר טהאן? ווייטער געהן סטרייקען? קענט איהר דאך ניט. איהר האט דאך ניט לאנג פערלארען א סטרייק!

לאמיר אננעהמען, אז די קלאוקמאכער פערליערען א סטרייק, און פאנגען אן צו סאבאטאזשעווען. זיי פערדארבען די מאשינען, אדער זיי נייהען זעהר לאנגזאם, אדער מאכען קאליע די ארבייט. נו וואס וועט דערפון זיין? זיינען זיי שטיק ארבייטער, שעדיגען זיי דאך אויך זיך אזוי פיעל, אויב ניט מעהר, ווי דעם באס; און אויב זיי זיינען וואכען ארבייטער, מיינט איהר, אז דער באס וועט ניט אננעהמען אזא ארבייטער פאר'ן קאלנער און איהם ארויסווארפען? וועט איהר אפשר זאגען, אז ווען אלע ארבייטער זאלען אזוי טהאן, וועט ער אלעמען ניט קענען ארויסווארפען! איז דער תירוץ, אז ווען אלע ארבייטער זאלען אזוי וועלען טהאן, וואלט דאך דער סטרייק ניט פערלארען געגאנגען, און מען וואלט ניט געדארפט סאבאטאזשעווען. אלזא, ווי איהר זעהט, איז סאבאטאזש בלויז א פאנטאזיע!

צוזאמעננעהמענדיג די אלע פאקטען, מוזען מיר קומען צום שלוס, אז דער אינדוסטריאליזם, אדער סינדיקאליזם, איז גאר ניט קיין פראקטישע אידעע. עס איז ניט מעהר און ניט ווענינער ווי „פיור און סימפעל" טרייד־יוניאניזם. דער אונטערשיעד איז נור דער: די אמעריקאן פעדעריישאן אוו לייבאר איז צוזאמענגעשטעלט פון מענשען מיט פערשטאנד, וועלכע ווייסען ווי צו פיהרען זייערע יוניאנס

עקספּלוטאציאָן, קאָנצענטראציאָן, קאָמבינאציאָן, סענטראליזאציאָן אין פּליין אידיש, פערלירען זיי גלייך דעם גאנצען רעוואָלוציאָנערען כאראקטער. דאָס זעלבע איז מיט סינדיקאליזם: סינדיקאליסטען אין פּליין אידיש, מיינט יוניאָן־לייטע.

3) וואָס הייסט דירעקטע אקציאָן? אויב דירעקטע אקציאָן מיינט, אז ווען מען געהט ארויס סטרייקען, דארף מען באלד צוברעכען די גאנצע מאשינערי און אונטערצינדען דעם שאפּ, האָט מען עס פּראקטיצירט און מען פּראקטיצירט עס נאָך אין פּיעלע אונציוויליזירטע לענדער. אין רוסלאנד, למשל, ווען די קאצאפּעס פּלעגען אמאָל מאכען א זאבאסטאווקע, איז גלייך ביים ארויסגעהן פּלעגט מען צוברעכען די מאשינען, אויסהאקען די שויבען און אנדערע שאדענס מאכען, און טראָץ אלעם דעם, ארבייט מען נאָך יעצט אין רוסלאנד פאר דריי רובעל א וואָך.

אין ביאליסטאָק און אין ווארשוי האָט מען פּראקטיצירט דירעקטע אקציאָן, נאָך איידער הייוואוד מיט זיינע העלפער זיינען אויף דער וועלט געווען. אז וועבערס פּלעגען סטרייקען און זייערע באָסעס, וועלכע מען רופט דאָרטען „לאנקעטניקעס", האָבען אזוי שנעל ניט געוואָלט נאָכגעבען, האָט מען אויף זיי געמאכט דירעקטע אקציאָן: מען האָט זיי אונטערגעהאקט א פוס, א האנד; מאנכעסמאָל האָט מען זיי אָבגעגאָסען מיט וויטריאָל, און מען האָט אָבגעטהאָן אנדערע ווילדע זאכען; און דאָך זיינען קיינע גוטע רעזולטאטען דערפון ניט ארויסגעקומען. איך בין א מאָל געווען אין טרעסטעני, א קליין שטעדטעלע נעבען ביאליסטאָק, האָבען דאמאלס געסטרייקט די בערשטער. אין א שעהנעם ביי נאכט זיינען זיי בעפאלען די פּעקטאָרי, האָבען ארונטערגעריסען דעם דאך, צובראָכען די פענסטער, צוריסען די וואנד און אין אלגעמיין געמאכט א חורבן פון דער פּעקטאָרי. וואָס איז אָבער געווען דער רעזולטאט? עס האָט גענומען א פּאָאר מאָנאט, ביז מען האָט די פּעקטאָרי ווידער איבערגעבויט און דערווייל האָבען אלע געהונגערט. זאָגאר אין אמעריקא האָט מען מיט יאָהרען צוריק פּראקטיצירט דירעקטע אקציאָן, נור צו קיינע רעזולטאטען האָט עס ניט געפיהרט.

אונגעפעהר דרייסיג יאָהר צוריק, איז די יעצטיגע גרענד סטריט געווען דער הויפּטשאפּינג דיסטריקט. די אלע גרויסע דעפּארטמענט סטאָרס, וואָס געפינען זיך יעצט אויף דער וועסט סייד, אפּטאון, האָבען זיך דאמאלס געפונען אויף גרענד סטריט. איז דאמאלסט אנגעגאנגען א בעוועגונג פון די סיילס־לייטע, אז די סטאָרס זאָלען געשלאָסען ווערען 6 אוהר אבענדס. אלס מיטעל דאָס דורכצופיהרען האָבען זיי אנגעווענדעט דירעקטע אקציאָן. איינינע מאָל האָט מען אונטער די ווינדאוס פון לאָרד און טיילאָרס און רידליעס סטאָר אונטערגעלייגט דינאמיט, און די גרויסע שאָו־ווינדאוס זיינען צושאָסען געוואָרען. נור דאָס האָט אלעס ניט געהאָלפען, ביז וואנען די סיילס־לייטע האָבען ארגאניזירט די ריטעיל קלערקס יוניאָן און דורך דער מאכט פון זייער יוניאָן, און דורך דער סימפּאטהי פון דער בעפעלקערונג איז זיי ענדליך געלונגען דורכצופיהרען, אז אלע גרויסע סטאָרס זאָלען געשלאָסען ווערען 6 אוהר אבענד. אפילו די קלאָוק־מאכער האָבען זיך אויך אין צייט פון סטרייק בענוצט מיט דירעקטע אקציאָן. אז מען פלעגט אין געוויסע שעפּער טרעפען סקעבס, פלעגט מען די מאשינען דורך די ווינדאוס ארויסווארפען, די ארבייט צו שניידען, אָדער פערברענען מיט וויטריאָל, די באָסעס מיט סקעבס פלעגט מען מאכען ברוין און בלוי, און אם ענדע פלעגט פון די אלע סטרייקס זיך גאָר ניט אויסלאָזען. אפילו אז מען האָט שוין אמאָל געוואונען א סטרייק, פלעגט פון דעם געווינס גאָר ניט ווערען אין איינע פּאָאר וואָכען.

מיר קענען אנצייגען הונדערטע אזעלכע פעללע. אין אלע אונאָרגאניזירטע, אונדיסציפּלינירטע סטרייקס ווערט אָנגעווענדעט דירעקטע אקציאָן. אָבער זעהר זעלטען פּראָפּיטירען די ארבייטער פון אזעלכע סטרייקס.

לעצטענס, זאָגט מען, האָט הייוואוד פערטייטשט וואָס עס מיינט דירעקטע אקציאָן. עס מיינט, אז ווען ארבייטער פאָדערען עטוואס פון זייערע באָסעס, און קענען עס ניט קריגען, געהט מען סטרייקען. אויב דאָס מיינט דירעקטע אקציאָן, האָט ער ווירקליך געמאכט געוואלדיגען פּאָרטשריט, דאָס זאָגען דאָך אויך גאָמפּערס, לינטש, דזשאָן מיטשעל, ארטשיבאלד, דזשאָן דייש און אלע טרייד יוניאָניסטישע „פייקערס" . . . וואָס דען טהוט מען? אז די באָסעס ווילען ניט געבען וואָס מען פערלאנגט, סטרייקט מען. וואָס דען, מען שרייבט תפילין?

נאך געהאט א זינן. דאמאלס האבען זיי נאך געלערט וועגן פארבינדען דעם עקאנאמישען מיט דעם פאליטישען קאמפף צוזאמען, און די אמעריקאנער סאציאליסטען האבען ווירקליך געלייגט אויף דעם זעהר פיעל האפנונג. אבער זייט די לעצטע עטליכע יאהר, זייט זיי האבען אנגעפאנגען פרעדיגען, אז מען דארף גאר ניט דעם פאליטישען קאמפף, נאר אז די ארבייטער קענען זאגאר דעם קאפיטאליזמוס אבשאפען דורך דעם עקאנאמישען קאמפף, האבען שוין די אינדאסטריאליסטען גאר קיין עקזיסטענץ בערעכטיגונג; ווייל די זעלבע זאך טענה'ן דאך אויך די גאמפערסיסטען, אז נור דורך די טרייד יוניאנס קען מען אלעס עררייכען. די טרייד יוניאנס קענען זאגאר צווינגען די דעמאקראטישע, רעפובליקאנישע און פראגרעסיוויסטישע געזעץ־געבער דורכצופיהרען גינסטיגע ארבייטער געזעצע. טא וואו בלייבט דא דער פארטשריטליכער גייסט פון די אינדאסטריאלניקעס ? אמאל האט מען גע'טענה'ט, אז די קאנסערוואטיווע טרייד יוניאנס גלויבען נור אין „קרעפט“ יוניאנס און ביי דער יעצטיגער ענטוויקלונג פון פראדוקציאן, איז ניט מעגליך אנצופיהרען סטרייקס אויף די סיסטעם פון „קרעפט“ יוניאנס. און אזוי ווי די אינדאסטריאל וואירקערס שטרעבען צו ארגאניזירען די ארבייטער אינדוסטריען־וויז, דערפאר זיינען זיי מעהר פארגעשריטען. האט זיך אבער אין דער לעצטער צייט ארויסגעוויזען, אז דוקא אין דער קאנסערוואטיווער טרייד יוניאן בעוועגונג ארגאניזירען זיך די יוניאנס אינדוסטריען־וויז, ווי איהר קענט זעהן פון דער ארגאניזירונג פון בילדינג טרייד דעפארטמענט, מעטאל טרייד דעפארטמענט, מיינינג דעפארטמענט, רייל־ראודינג דעפארטמענט און אנדערע. דער צוועק פון דיעזע דעפארטמענטס איז, אז אין סטרייקס זאלען זיי זיין נעהנטער איינער צום צווייטען, כדי זיי זאלען זיך קענען בעשיצען. איי וואס, די נייע דעפארטמענטס זיינען נאך ניט פאלקאמען, איז אבער דער תירוץ, אז פאלקאמען וועלען זיי קיינמאל ניט זיין. מען וועט אימערצו געפינען פעהלערן אין דער געביידע פון די יוניאנס; ווייל יעדער יוניאן מוז זיך ענטוויקלען נאך דעם פערלאנג, געשמאק און פעהיגקייטען פון איהרע מיטגליעדער. און אויב די יוניאנס זיינען נאך יעצט ניט דאס וואס זיי וואלטען געדארפט זיין, איז א סימן, אז די ארבייטער דארפען עס נאך ניט, אדער זיי קענען עס נאך ניט בעגרייפען. און אזוי ווי איהר און מיר גלויבען אין פאלשטענדיגע דעמאקראטי אין די יוניאנס, מוז מען עס איבערלאזען צו די ארבייטער זעלבסט צו ענטשיידען, וועלכע ארגאניזאציאנס פארמע זיי זאלען האבען.

אויב אין פרינציפ פיהרען די אינדאסטריאלניקעס ניט אן קיין „קרעפט“ סטרייק, זאנדערען אינדוסטריען־וויז, וועלען מיר פרעגען: ווארום אין די סטרייקס אין לארענס און פעטערסאן האבען זיי ניט אבגעסטאפט די באהן־ארבייטער וואס פיהרען די סחורה צו און פון די פעקטארים ? אויב דער תירוץ זאל זיין, אז די באהן־ארבייטער האבען זיך ענטזאגט זיי צו פאלגען, דאן בעווייזט עס דאך, אז די גרויסע מאסע ארבייטער זיינען נאך ניט רייף פאר דעם אינדוסטריאליסטישען געדאנק. אדער זיי נעטהיגען זיך נאך ניט אין דעם. גלייך ווי די ארגאניזירטע ארבייטער וועלען פיהלען די נויטווענדיגקייט דערפון וועלען זיי עס זיכער דורכפיהרען אין זייערע אייגענע רייהען, אהן רעש, אהן טומעל און אהן דער הילפע פון אויטסיידערס. טו צו וואס דער גאנצער טאראראם ?

די אינדאסטריאליסטען האבען יעצט נעקראגען יתרו'ס נעמען — אינדאסטריאליסטען, סינדיקאליסטען, דירעקטע אקציאניסטען, סאבאטאזשניקעס און עהנליכע רעוואלוציאנערע נעמען. יעצט וועלען מיר זעהן די בעדייטונג פון די אלע נעמען.

1) מיר האבען בעפאר ערקלערט וואס אינדאסטריאליזם בעדייטעט, און ווי ווייט אונזערע אינדאסטריאלניקעס פאלגען נאך זייער פראגראם. די זאך איז דאכט זיך גאנץ קלאהר, אויסער, ווען איהר זייט איבערציינגט, אז א ווילדע סומאטאכע צווישען בארבער ארבייטער איז אן אינדוסטריעלער סטרייק...

2) סינדיקאליזמוס איז א פראנצויזישער ווארט. א יוניאן אויף פראנצויזיש הייסט סינדיקאט. עס מאכט ניט אויס, אויב זי איז א פאליטישע יוניאן, וואס אונטערשטיצט דעם פאליטישען קאמפף, אדער ניט. אלע יוניאנס רופען זיך דארטען סינדיקאטען. און אזוי ווי אונזערע לייטע דיינקען געווים, אז אימפארטירטע וואארע מוז דאך עטוואס זיין אויסערגעוועהנליכעס, רופען זיי זיך סינדיקאליסטען. עס איז איין אלטער כלל, אז ווען מען איבערזעצט די אלע לאטיינישע ווערטער, למשל —

דעב אײראָפּעאײשען קאָנטינענט פאר פאסענד און ריכטיג. װען סאבאטה האט מיך אויפגעפאָדערט מײן רעזאָלוציאָן צוריק צו ציהען, האָב איך איהם ערקלעהרט, אז סײדען ער װעט מיר איבערצײגען, דאָס די רעזאָלוציאָן איז ניט ריכטיג, װעל איך אלײן פאָדערען, אויב איך װעל נור קריגען אן אונטערשטיצער, אז זי זאָל װערען אבגעשטימט. דיזע ערקלעהרונג האט ארויסגערופען ערשטוינונג און געלעכטער. װײל זײ זײנען געװעהנט רעזאָלוציאָנען צו „טויטען". נור די דעלעגאטען פון ענגלאנד און פראנקרײך האָבען געשטימט מיט מיר, װעהרענד דער דעלעגאט פון האָלאנד, װעלכער האט לכתחלה די זעלבע רעזאָלוציאָן פאָרגעשלאָגען, האט געשטימט מיט דער אדמיניסטראציע.

(פאָרטזעצונג פאָלגט)

דער אינדאסטריאליזמ:ס אלס א פּראָגרעסיװע אידעע.

פון א. ראָזענבערג

פאר דער לעצטער צײט, זײט הײװאוד מיט זײן חברותא — עטאָר, מיסס פלין, טרעסקא, און אנדערע איטאליענישע אזאנטוריסטען, זײנען טהעטיג געװאָרען אין דער סטרײק בעװעגונג אין די איסטערן סטײטס, האָבען זיך אלע פילאָזאָפען, װאָס מאכען פון א װאָרט א קװאָרט, פערנומען צו אנאליזירען װאָס אײגענטליך אינדאסטריאליזמוס איז. מאנכע רופען עס סינדיקאליזם, אימפּאָרטירט פון פראנקרײך; די איטאליענער קלײמען, אז דאָס איז אן אימפּאָרטירטער פּראָדוקט פון איטאליען, און זײ קומט דער גאנצער קרעדיט. זײ בעטראכטען עס פאר א װיכטיגע ערפינדונג, װי קאָלאָמבוס'עס אויסגעפינען אמעריקא. א האלבער דוצענד לענדער פּײטען זיך שוין ארום א פּאָאר הונדערט יאָהר: װער קאָלאָמבוס איז געװען. די איטאליענער, שפּאניער און פּאָרטוגעזער שרײען, אז ער איז געװען זײערער. אם ענדע קומען גאָר צו געהן די אידען און װארפען ארײן א באָמבע און בעװײזען באותות ובמופתים, אז קאָלאָמבוס איז גאָר א איד געװען. . . (אפשר נאָך א ליטװישער איד אויך, מאלע װאָס עס קען א מאָל פּאסירען.) דער זעלבער פּראָצעס געהט יעצט אָן, װעגען דעם אינדאָסטריאליזם. אלע פילאָזאָפען, יוניאָניסטען, סאָציאליסטען, אנארכיסטען, און אנדערע „איסטען" מאכען דערפון א גאנצע טהעאָריע, און װילען בעװײזען, אז דער אינדאסטריאליזם בעצײכענט א גאנץ נײע עפּאָכע אין דער ארבײטער בעװעגונג.

װען אָבער מיר אנאליזירען דעם אינדאָסטריאליזם ניט דורך פילאָזאָפישע ברילען, נור מיט געװעהנליכע, פּראקטיצירטע מענשליכע אויגען, זעהען מיר אז עס איז ניט מעהר װי א פּיור ענד סימפּעל טרײד יוניאָניזמוס, װי ער װערט פּראקטיצירט בײ דער פערהאסטער אמעריקאן פעדערײשאָן אָף לײבאָר. מעהר ניט, די אמעריקאן פעדערײשאָן אָף לײבאָר האט דעם זעלבען פּראָצעס דורכגעמאכט מיט 30 יאָהר צוריק, און הײװאוד מיט זײן כגופיא פאנגען עס יעצט אָן, װי עס װאָלט געװען א נײע זאך.

אין אלע לענדער, און אין אלע טרײדס, װעלכע זײנען ביז יעצט ניט געװען אָרגאניזירט, געהט פאָר דער זעלבער פּראָצעס. אין אזעלכע פּעלע בענוצען די ארבײטער די זעלבע מעטהאָדען אין זײערע סטרײקס, װי די אינדאָסטריאל װאָרקערס. גלײך אָבער װי א געװיסער טרײד װערט אָרגאניזירט און איז געצװאונגען אויפצוהאלטען א שטענדיגע אָרגאניזאציאָן, מוזען די מעטהאָדען געענדערט װערען און די אָרגאניזאציאָן מוז אננעהמען דעם זעלבען כאראקטער װאָס די דײטשע, ענגלישע און אמעריקאנישע טרײד יוניאָנס האָבען אנגענומען, נעמליך: פריהער צו אגיטירען, אָרגאניזירען, אנקלײבען געלד אין טרעזשורי, אויסארבײטען פאָדערונגען צו די ארבײטס־געבער און קאָנפערירען מיט זײ איבער פאָדערונגען. ערשט װען זײערע פאָדערונגען װערען נים נאָכגעגעבען, פאָרצובערײטען זײערע דיסציפּלינירטע מיטגליעדער און די געלד און זײער טרעזשורי און אנצופאנגען א פײט.

בײ דער ערשטער גרינדונג פון די אינדאסטריאל װאָירקערס האט אינדוסטריאליזמוס

אישע קאָנװענשאָנס פּרובט מען, װי װײט מעגליך, אױסמײדען א צוטײלונג פון שטימען. מען רעדט דער מינאָריטעט געװעהנליך אײן, זי זאָל איהר פאָרשלאַג צוריקציהען, כדי רעזאָלוציאָנען זאָלען אײנשטימיג אָנגענומען װערען. װאָס מיר רופען דאָ, אין אמעריקא, „באָס רול" אָדער „מאַשין רעגיערונג", איז דאָרט א גאַנץ געזעצליכע און נאַטירליכע מעטאָדע פון פערהאַנדלען ביזנעס. עס טרעפט בלױז זעלטען, דאָס די מינאָריטעט זאָל דוקא װעלען, איהר פערלאַנג זאָל פאָרגעבראַכט װערען. מען האַלט עס פאַר אן עבירה געגען דער עטיקעט, װען די מינאָריטעט האַלט זיך שטײף בײ איהר רעזאָלוציאָן.

אין די אײראָפּעאישע טרײד־יוניאָנס הױב'ט מען בלױז װעגען דעמאָקראַטיע אין דער אַרבײטער בעװעגונג. דאָס איז א גוטע טעמא צום דעבאַטירען און אידעאַליזירען. דער אײנפלוס פון די אײראָפּעאישע דעספּאָטישע און מיליטערישע רעגיערונגען פיהלט זיך זאָגאַר צװישען דעם פּאָרטגעשריטענסטען טהײל פון דער אַרבײטער קלאַסע. מיר האָט געזאָגט פלינן, דער ענגלישער דעלעגאַט, דאָס ער האָט בײגעװאָהנט די דײטשע שנײדער קאָנװענשאָנס און האָט געזעהען װי געװעהנליכע דעלעגאַטען קענען בלױז רעדען 20 מינוטען, װעהרענד די בעאַמטע האָבען דאָס רעכט צו רעדען 2 שטונדען נאָכאַנאַנד. אפילו אין די פּערזענליכע בעציהונגען אינערהאַלב די טרײד יוניאָנס איז דאָרט ניטאָ אזא זאַך װי גלײכהײט. דער מעמבער שטעהט פאַר זײן בעאַמטען, װי דער סאָלדאַט פאַר דעם אָפיציער, און דער לאָקאַלער בעאַמטער שטעהט פאַר דעם גענעראַל בעאַמטען, װי דער אָפיציער פאַר דעם גענעראַל.

װען איך האָב זײ דערצעהלט, אז די מײסטע יוניאָנס אין אמעריקא, און מאַנכע יוניאָנס אין ענגלאַנד, װעהלען זײערע בעאַמטע דורך רעפערענדום אָבשטימונג, האָבען זײ געזאָגט, אז דאָס איז א קינדישע מעטאָדע, װאָס קען קײן גוטע רעזולטאַטען ניט ברענגען. עס האָט מיר גענומען א שטיק צײט, ביז איך האָב דאָס אלעס פערשטאַנען. נאָך דעם װי איך האָב מיט די דעלעגאַטען עטליכע מאָל פּריװאַט פערבראַכט אין דיסקוסיאָן, האָב איך אָנגעהױבען פערשטעהן, אז דער דעמאָקראַטישער אינסטינקט פיהלט זיך נור אין די ענגליש־שפּרעכענדע לענדער, זעהר װעניג אין אײראָפּא בכלל און כמעט גאָרניט אין דײטשלאַנד בפרט. קומענדיג צו א קאָנװענשאָן פון טרײד־יוניאָניסטען, װאָס יעדער פון זײ איז א מעמבער פון דער סאָציאַליסטישער פּאַרטײ, און אלע רעדען פון דעם „ענד ציעל" פון דער אַרבײטער בעװעגונג, האָב איך, נאַטירליך, ערװאַרטעט גאַנץ עטװאָס אַנדערעס. װי עס שײנט װעט איהר דעם גלײכהײטס־געפיהל אין ערגעץ צװישען די אָרגאַניזירטע אַרבײטער ניט בעגעגנען, אױסערהאַלב די פעראײניגטע שטאַאַטען. מיט אלע זײערע רײד װעגען סאָציאַליזם, זײנען זײ אָבער פאָרט שטאַרק קאָנסערװאַטיװ. איך האָב דאָ, אין אמעריקא, אזעלכעס ניט בעגעגענט. קײן אמעריקאַנער אַרבײטער אָרגאַניזאַציאָן װעט ניט צולאָזען, אז די מאַכט און רעגיערונג פון א יוניאָן זאָל אזױ שטאַרק קאָנצענטרירט װערען; אז דער בעאַמטער זאָל האָבען אזױ פיעל צו זאָגען און דער מעמבער אזױ װעניג. אָבער מיר קעהרען זיך אום צו דער זאַך.

נאָך אן אורזאַכע װאָס די דײטשע און עסטרײכער דעלעגאַטען האָבען אָנגעגעבען געגען א מאָנאַטליכען זשורנאַל איז געװען, אז די נײעס װעט אימער זײן אלט און װערטהלאָז. דאַרױף האָב איך געענטפערט, אז איך בין ניט אזױ שטאַרק פעראינטערעסירט אין די נײעס, אָדער אין די סומען װאָס א שנײדער יוניאָן פון א געװיסער לאַנד קאָלעקטירט פאַר א געװיסע צײט. אין װאָס איך בין יע פעראינטערעסירט איז, אז מיר זאָלען זיך בעקענען אײנער מיט דעם אַנדערענס פּראָבלעמען און מיט די מיטלען, װעלכע מען בענוצט די פּראָבלעמען צו לעזען. מיר זײנען מעהר פעראינטערעסירט אין דער אָרגאַניזאַציאָנס פאָרמע װי אין דער צאָהל פון „בעװעגונגען" (א „בעװעגונג" הײסט דאָרט יעדער פערזוך װאָס מען מאַכט צו קריגען העכערע װײדזשעס אָדער קירצערע שטונדען. אױף דעם אײראָפּעאישען קאָנטינענט רופט מען א „סקײל אװ װײדזשעס" — א „טאַריף". די פראַגע פון שטונדען איז פאַר זײ ניט זעהר װיכטיג, דער „טאַריף" איז די הױפּטזאַך.)

איבסען, גלױב איך, האָט ערגעץ־װאו געזאָגט, אז „מאָראַל איז א געאָגראַפישער בעגריף": דאָס װאָס איז מאָראַליש און רעכט אױף אײן אָרט, קען הײסען אונמאָראַליש און אונרעכט אױף אַנאַנדער אָרט. האַנדלונגען, װעלכע מען רופט דאָ, בײ אונז, „באָס רול" אָדער א בעשרײנקונג פון פרײהײט, בעטראַכט מען אױף

מיר זײנען אױף דעם באָרג געװען אַן ערך 3 שטונדען, װאַרטענדיג אױף דעם נעכסטען צוג, און האָבען דערװײל פערבראַכט אין אַ גרױסען רעסטאָראַנט אױפ׳ן סאַמע שפּיץ באַרג. װעהרענד מען האָט דערלאַנגט צום טיש, האָב איך פעלױסאַ׳ן אױפמערקזאַם געמאַכט װעגען דעם סקאַנדאַל, אַז קלײנע אינגלעך זאָלען דאַרפען סערװירען ביער פאַר די געסט. אײנער פון זײ איז אַלט געװען בלױז 10 יאָהר און אַנאַנדערער האָט אױסגעזעהן זעהר שװאַך און קרײנקליך. „יאָ, איהר האָט רעכט“, האָט פעלױסאַ געענטפערט. „איך װעל איבעררעדען װעגען דעם מיט דר. אדלער (דער פיהרער פון דער סאָציאַליסטישער פראַקציאָן אין עסטרײכער פאַרלאַמענט און איך װעל איהם זאָגען, אַז די אַרבײט פון קלײנע אינגלעך האָט געמאַכט אַ שלעכטען אײנדרוק אױף די אױסלענדישע דעלעגאַטען צום קאָנװענשען“. װי עס שײנט, האָט אפילו פעלױסאַ׳ן, דעם הײסען סאָציאַליסט, ניט פיעל געאַרט, דאָס אַזאַ אַרבײט איז שעדליך פאַר קלײנע אינגלעך. ער האָט זיך מעהר געקימערט װעגען דעם שלעכטען אײנדרוק, װאָס דאָס האָט געמאַכט אױף די אױסלענדישע דעלעגאַטען.

די דעבאַטע װערט פאָרטגעזעצט

פרײטאג פריה, דעם 18טען יולי, האָט מען אױף דאָס נײע אָנגעהױבען דעבאַטירען די טרענספער־פראַגע און די פראַגע פון אַרױסגעבען אַן אָפיציעלען זשורנאַל. צו געבען דעם לעזער אַ קלאָהרען בעגריף װעגען דעם אונטערשיעד אין דער טרענספער פראַגע צװישען אונזערע לאָקאַלס און די יוניאָנס אין אײראָפּאַ איז נױטיג צו ערקלעהרען, דאָס װעהרענד דאָ, אין אמעריקאַ, זײנען די יוניאָן שעפער מעהר אָדער װעניגער „קלאָוזד שאַפּס“, און פאַר אַ מעמבער, װאָס פאָהרט פון אײן שטאָדט אין דער אַנדערער איז שװער צו קריגען אַרבײט, סײדען ער פערזאָרגט זיך מיט אַ טרענספער פון זײן לאָקאַל צום לאָקאַל פון יענער שטאָדט, איז אָבער אין דײטשלאַנד און אין אַנדערע אײראָפּעאישע לענדער ניטאָ אַזאַ זאַך װי „קלאָוזד שאַפּ“ און די יוניאָן װערט פון די אַרבײטגעבער ניט אָנערקענט. די יוניאָנס פערלאַנגען גאָרניט, אַז די אַרבײטגעבער זאָלען זײ אָנערקענען. די מעמבערס האַלטען זיך אין דער יוניאָן צוליעב די פערשיעדענע בענעפיטס, װעלכע איך האָב שױן דערמאָנט. זײ לעגען פיעל געװיכט אױף דעם אױסער־אַרבײטס בענעפיט. מען האָט מיר ערקלעהרט, אַז דאָרט װאו עס איז קײן אױסער־אַרבײט בענעפיט ניטאָ, איז שװער אָנצוהאַלטען די יוניאָן בעדינגונגען. װען דער מעמבער איז ניט גוט פערזאָרגט פאַר דער שלעכטער צײט, װעט ער אַרבײטען פאַר אירגענד װעלכען פרײז. די טרענספער פראַגע איז אַלזאָ ניט קײן פראַגע פון אַ מעמבער פון אײן יוניאָן געהענדיג אַרבײטען אין אַ שאַפּ פון אַן אַנדער יוניאָן, נור אַ פראַגע פון אָנהאַלטען זײנע בענעפיטס פאַר װעלכע ער האָט אין זײן לאָקאַל אײנגעצאָהלט.

צו קײן בעשטימטען בעשלוס אין מען אין דיזער פראַגע ניט געקומען. מען האָט זיך בלױז פערשטענדיגט, אַז די יוניאָנס זאָלען זעהען, װי װײט מעגליך, אױסגלײכען די װעכענטליכע דיוס. פון די יוניאָן קאַרדס, װעלכע מען האָט מיר געצײגט, זעהט עס אױס, אַז מאַנכע יוניאָנס בײטען אפילו ניט איבער די יוניאָן קאַרדס פון די טרענספערירטע מעמבערס. מען קלעפּט פּשוט אַרױף די דיוס־סטעמפּס אױף זײן אַלטען ביכעל. אַנשטאַט צו האָבען הױכע אײנשרײב־געלד און קלײנע דיוס, װי בײ אונז, האָבען די אײראָפּעאישע יוניאָנס אָנגענומען אַ סיסטעם פון קלײנע אײנשרײב־געלד און הױכע דיוס. זײערע דיוס זײנען צװישען 15 און 25 סענט אַ װאָך און װי בעװאוסט, האָט אַזאַ סומע אַ פיעל העכערען װערטה אין אײראָפּאַ װי אין אמעריקאַ.

די דײטשען און עסטרײכער זײנען געװען געגען אַרױסגעבען אַן אָפיציעלען זשורנאַל, װײל דאָס רוב פון זײערע מעמבערס לעזען די ליטעראַטור פון די פערשיעדענע שנײדער יוניאָנס און קענען זיך מאַכען אַ גוטען בעגריף פון די מעטאָדען און פּראָבלעמען, װעלכע שטעהען זײ פאָר. זײ דאַרפען אַלזאָ ניט קײן אָפיציעלען זשורנאַל. דער דעלעגאַט פון האָלאַנד האָט פאָרגעבראַכט אַ פאָרשלאַג, אַז אַזאַ זשורנאַל זאָל אַרױסגעגעבען װערען, אָבער די אַדמיניסטראַציע האָט בײ איהם גע׳פּועל׳ט ער זאָל דעם פאָרשלאַג צוריקציהען. דאַרױף האָב איך אַרײנגעטראָגען אַ פאָרשלאַג, עס זאָל אַרױסגעגעבען װערען אַ דרײ־מאָנאַטליכער זשורנאַל אין דרײ שפּראַכען, אום די מעמבערס צו בעקענען מיט די פּראָבלעמען און די אָרגאַניזאַציאָן צו שטאַרקען.

איך האָב בעמערקט, אַז אױף אײראָפּעאַ־

רעהויפּט אין דייטשלאַנד, איז איינגעפיהרט א סיסטעם פון פערשיעדענע בענעפיטס. די דייטשע שניידער קריגען סטרייק בענעפיט, קראַנקען בענעפיט, רייזע קאָסטען, אויסער־ארבייט בענעפיט און טוידטען און אנדערע בענעפיט. די יוניאָן בעשיצט, אלזאָ, נית נאָר זייער טרייד; זי איז אויך פאַר זיי אַן אינשורענס סאָסייטי. די פראגע פאַר'ן קאָנווענשען איז אלזאָ געווען: ווײלכע רולס און רעגולאציעס זאָל מען אָננעהמען, אַז דער מעמבער וואָס רייזט פון איין לאַנד אין צווייטען, זאָל נית פערליערען די בענעפיטס אָדער אינשורענס געלד, צו וועלכע ער איז בערעכטיגט, נאָכדעם ווי ער האָט יאָהרענלאַנג פאר זיי געצאָהלט אין זיין יוניאָן? די דיסקוסיאָן האָט געצייגט, אַז אין דייטשלאַנד און אין דער שווייץ און עסטרייך זיינען די דיוס און די בענעפיטס כמעט גלייך. אויך האָבען יענע יוניאָנס אַן אָבמאַך, דאָס ווען א מעמבער פאָהרט פון איין לאַנד אין אנאנדערע, ווערט ער אין דעם נייעם לאַנד בעטראַכט פאר אַן אַלטען מעמבער און איז זאָפאָרט בערעכטיגט צו אַלע בענעפיטס. אין פראַנקרייך, דענמארק און האָללאַנד זיינען די בענעפיטס פערשיעדען און צוליעב דעם איז די טרענספער־פראַגע דאָרט אַזוי פערפלאָנטערט.

דער צווייטער פונקט איז געווען וועגען די אַרויסגאַבע פון א פיערטעל־יעהרליכען זשורנאַל אין פראַנצויזיש, ענגליש און דייטש; אָבער דער ערשטער טאָג איז אין גאַנצען אוועק אין דיסקוסיאָנען און מען איז צו קיין שלום נית געקומען.

אין אָווענד האָט פּעלוסאָ איינגעלאַדען די אייסלענדישע דעלעגאַטען צו געהן בעקוקען די „פאָרווערטס" בילדינג, דאָס אייגענטהום פון דער עסטרייכער סאָציאליסטישער פּאַרטיי. (זעהט בילדער אויף די ענגלישע פּיידזשעס.) פון דרויסען זעהט די געביידע נית אויס אַזוי גרויסאַרטיג; אָבער ווען מיר זיינען אריין אינווענדיג, זיינען מיר זעהר איבערראַשט געוואָרען פון די שעהנע איינריכטונגען. אַלע סאָציאליסטישע דרוק־זאַכען ווערען אין דיזער געביידע געמאַכט און עס ווערט דאָרט בעשעפטיגט א שטאַב פון עטליכע הונדערט ארבייטער. צו געבען א בעגריף פון די בעקוועמליכקייטען און ווי ווייט די אדמיניסטראציע זאָרגט פאר דעם וואָהלזיין פון איהרע ארבייטער, וועט זיין גענוג צו דערצעהלען, אַז דאָס צימער, וואו די שריפטזעצער ארבייטען, איז אויף דעם אויבערשטען פלאָר און האָט א גלעזערנעם דאַך. אום צו האַלטען דאָס פּלאַץ קיהל אין זומער, לאָזט מען אויף דעם דאַך כסדר לויפען קאַלט וואַסער. אויף דעם אונטערשטען שטאָק זיינען פאַראַן וואַנעס און אנדערע בעקוועמליכקייטען. מען האָט אונז דאָן אריינגעפיהרט אין א צימער וואו אינגלעך זיינען געזעסען און געשריבען. פּעלוסאָ האָט אונז ערקלעהרט, אַז דיזע אינגלעך רעדאַקטירען אליין א סאָציאליסטישע צייטונג, וואָס ווערט ארויסגעגעבען פאר דער יוגענד. מען האָט אונז דאָרטען פּרעזענטירט מיט אַן אלבום, וואָס ענטהאַלט 13 בילדער פון געביידעס: פאַבריקען, דרוקערייען און קאָ־אָפּעראַטיווע סטאָרס, וועלכע געהערען צו די עסטרייכישע סאָציאליסטישע פּאַרטיי און קאָ־אָפּעראַטיווע סאָסייטיס. איינע פון די שעהנסטע געביידעס געהערט צו דער יוניאָן פון די פּרינטינג־טריידס. די יוניאָנס אין וויען דאַרפען נית אָבהאַלטען מיטינגס אין די ביער־האַללעס אָדער סאַלונס. צוזאַמען מיט די סאָציאליסטען האָבען זיי אייגענע געביידעס און האַללס.

דאָנערשטאַג, דעם 17טען יולי, איז קיין זיצונג נית געווען. די עסטרייבער שניידער יוניאָן האָט איינגעלאַדען די אויסלענדישע דעלעגאַטען צו מאַכען א רייזע צום שנעעבערגע — דער העכסטער בארג אין יענעם געגענד. לייּדער האָבען מיר פון דער רייזע קיין הנאה נית געהאַט, צוליעב דעם וואָס דער הימעל איז געווען זעהר פערכמארעט. ווען מיר האָבען דערגרייכט דעם שפּיץ בארג, זיינען מיר געווען ארומגענומען פון א דיקען וואָלקען און צייטענווייז האָבען מיר אפילו זיך אליין נית געקענט זעהען. פון צייט צו צייט האָט א ווינד א בלאָז געטהאָן און די וואָלקענס פערטריבען. דאַן האָבען מיר איינער דעם אנדערען געקענט זעהען און געהאַט א געלעגענהייט בלומען צו קלייבען. עס איז אָבער זעהר זעלטען געווען א ווינד. די מייסטע דעלעגאַטען האָבען זיך אוועקגעלאָזען קלעטערען טראָץ דער כמארע. און ווען איך האָב איינעם פון זיי געפרעגט: וואָס נוצט קלעטערען, אַז מען קען גאָר נית זעהען, האָט ער מיר געענטפערט, אַז ווען ער וועט צוריק קומען אין פּאַריז וועט ער קענען דערצעהלען, אַז ער איז ארומגעגאַנגען אין שנעע אין מאָנאַט יולי.

מעין ביז קאַליפאָרניא. ער איז אזוי גוט בעקאַנט מיט אמעריקאנער אנגעלעגענהייטען, אז איך׳האָב איהם געהאַלטען פאר אַן אמעריקאנער. ער איז געװען עטליכע יאָהר אין ענגלאַנד און מאכט א לעבען פון שרייבען פאר די פראנצויזישע און דייטשע סאָציאַליסטישע צייטונגען. ער שרייבט מאנכעס מאָל אויך פאַר דער ניו־יאָרק ה א ל ד. איך האָב פון איהם זעהר פיעל געלערענט װעגען דער ארבייטער־בעװעגונג און איהרע מעטאָדען אויף דעם אייראָפּעאישען קאָנטינענט.

יאָװען, דער דעלעגאט פון סערביען, האָט מיר דערצעהלט פאָלגענדע געשיכטע: די בולגארישע שניידער יוניאָן האָט עטליכע מאָל געװאָלט פעראייניגען זיך מיט דער יוניאָן פון סערביען; האָבען אָבער די סערביאנער דעם פארשלאָג ניט אָנגענומען, צוליעב מאָדנע אורזאכען: „װי איהר װייסט, "האָט יאָװען ערקלערט, „זיינען אונזערע טרייד יוניאָניסטען אויך סאָציאַליסטען. אין מאנכע לענדער גיבט עס אן אונטערשיעד צװישען טרייד־יוניאָניסטען און סאָציאַליסטען; ביי אונז װייסט מען ניט פון אזא אונטערשיעד. װען אַן ארבייטער איז א יוניאָן־מאַן, איז ער געװעהנליך אויך א מעמבער פון דער פארטיי. אָבער אזוי װי בולגאריען שטעהט זעהר פיעל אונטער דעם איינפלוס פון רוסלאַנד; און אזוי װי די רוסישע סאָציאַל־דעמאָקראטען זיינען צוטהיילט אין צװיי פיינדליכע פארטייען—די „באָלשעװיקי" און „מענשעװיקי" — זיינען אויך די בולגארישע סאָציאַליסטען צוטהיילט אין די זעלבע לאַגערען; אָבער זיי רופען זיך „בערנשטייניאנער" און „מארקסיסטען". די פיינדליכקייט צװישען דיזע ביידע לאַגערען געהט אזוי װייט, דאָס װען די בערנשטייניאנער שניידער רופען א סטרייק אין א שאָפּ, פערנעהמען די מארקסיסטישע שניידער זייערע פּלעצער. דאָס זעלבע טהוען אויך די בערנשטייניאנער צו די מארקסיסטען."

אין אָנפאַנג האָב איך דאָס אָנגענומען פאר א גרויסען „קיבעץ". װאָס מען הערט אָפט אויף דער איסט סייד. אָבער נאָכדעם װי איך האָב איהם שטאַרק אָנגעקוקט און געזעהען װי ערנסט ער מיינט עס, בין איך געװאָרען איבערצייגט, אז יאָװען׳ס געשיכטע איז אמת. דאָס הייסט שוין טרייבען פּאָליטיק אין די יוניאָנס צו־װייט.

„האָבען מיר געענטפערט די בולגארישע שניידער", האָט יאָװען װייטער דערצעהלט, „אז איידער מיר קענען זיך מיט זיי פעראייניגען, מוזען זיי פריהער זיין איינינג צװישען זיך אליין. גראָד איצט זיינען אין סערביען אָדער בולגאריען כמעט אין גאַנצען קיין שניידער ניטאָ, װייל אלע מענער, פון 18 ביז 50 יאָהר אַלט, זיינען אויפ׳ן שלאַכטפעלד."

מיט דעלעגאט סמיטה פון דער לאָנדאָן סאָסייטי אָװ טיילאָרס זיינען מיר גיך פאַרטיג געװאָרען. אָבװאָהל דומא, דער פראנצויזישער דעלעגאט, האָט געהאט מיט איהם איינזעהענעס און אונטערשטיצט, אז מען זאָל איהם צום קאָנגרעס צולאָזען, אלס גאַסט, האָבען אָבער די אַנדערע אייראָפּעאישע דעלעגאטען, דערהויפּט די דייטשע, ניט געװאָלט פון איהם װיסען. איך אליין האָב איהם אויך געהייסען פאָהרען לחיים ולשלום...

װען סמיטה איז אַװעק האָט זיך ערשט אָנגעהויבען די דיסקוסיאָן. צוערשט האָט עס אויסגעזעהען װי א מעשה אָהן א סוף. יעדער דעלעגאט שטעלט זיך אויף און רעדט אין דער װעלט אריין, בעריהרענדיג א סך פּונקטען און אָנהויבענדיג אלע מאָל פון דאָס נייע. אומזיסט האָב איך געפּרופט רופען א „פּאָינט צו אָרדער"; אומזיסט האָב איך געפאָדערט פון טשערמאַן צו האַלטען די רעדנער צום פּונקט. אָבער אזוי פיהרט זיך אייגענטליך איבעראַל אויף דעם אייראָפּעאישען קאָנטינענט. אין אָנפאַנג האָב איך זיך געפיהלט גאָר ניט היימיש. זייענדיג אימער געװעהנט צו רעדען צום פּונקט און װעגען איין בעשטימטע רעזאָלוציאָן, װאָלט איך, דאכט זיך, קיינמאָהל ניט געקענט אנטהייל נעהמען אין אזא זאָרט װאַנדערענדע דיסקוסיאָן. „האָט געדולד!" האָט דער טשערמאַן מיר געענטפערט, „מיר װעלען שוין צוקומען צו אייער פּונקט."

ביים ערשטען מיטינג האָט מען דיסקוטירט הויפּטזעכליך צװיי פּונקטען: די טרענספער פראגע און די אויסגאַבע פון אן אָפיציעלען אָרגאַן. די טרענספער־פראגע איז געװען בעזונדערס פערפּלאָנטערט. עס דאַרף דאָ בעמערקט װערען, אז די טרענספער פראגע אין די אייראָפּעאישע יוניאָנס איז גאַנץ אַנדערש װי אין אונזער אָרגאַניזאַציאָן. אין דיזער הינזיכט זיינען די אייראָפּעאישע יוניאָנס פּראָגרעסיװער װי אונזער יוניאָן. דאָרטען מאַכט מען פאַר נייע מעמבערס קיין שװירינקייטען ניט. ביי די שניידער און אנדערע יוניאָנס אין אייראָפּא

מײן רײזע אין אײראָפּא

פון דזשאהן א. דײש.*)

װי מען פיהרט א קאָנװענשאָן אין אײראָפּא.

מיטװאָך פריה, דעם 16טען יולי, האָט ברודער שטיהמער, דער סעקרעטער פון שנײדער־סעקרעטעריאט, געעפנט די קאָנװענשאָן. ברודער שטיהמער איז דער אײנציגער בעאַמטער פון דעם סעקרעטאַריאט און ער איז ערװעהלט געװאָרען אַלס פּאָרזיצענדער. ברודער סמיטקא, דער פּרעזידענט פון די עסטרײכישע שנײדער־יוניאָן, איז ערװעהלט געװאָרען װיִס־פּרעזידענט און דעלעגאַט מאַרגראַף פון דער שװײץ איז ערװעהלט געװאָרען דער „פיהרער פון דער רעדנער ליסטע". איך װיל גלײך דאָ בעמערקען, אַז די פּאַרלאַמענטאַרישע רוללס, לױט װעלכע מען פיהרט פערזאמלונגען אין די ענגליש־שפּרעכענדע לענדער, זײנען אין אײראָפּא גאַנץ אומבעװאוסט. װען איהר װילט דאָס װאָרט, מוזט איהר אײער נאָמען פערשרײבען אויף א צעטעלע און עס דערלאַנגען צום „פיהרער פון דער רעדנער ליסטע". ער פערשרײבט דעם נאָמען אין דער פּאָרזיצענדער רופט די רעדנער נאָך דער רײהע. דער רעדנער דאַרף זיך ניט האַלטען צום פּונקט, אָדער רעדען פיר אָדער געגען א געװיסע רעזאָלוציאָן. יעדער רעדט אין דער װעלט אַרײן. נאָר דאַן װען די רעדעס װערען דער פערזאמלונג צוגעגעסען, ברײנגט מען פאָר א רעזאָלוציאָן צום אבשטימונג. איך פלעג א מאָל דיעזן זאָרט פערזאמלונג־פיהרען בעמערקען בײ אונזערע לאָקאלס אויף דער איסט־סײד. לכתחלה האָב איך געמײנט, אַז דאָס איז געװען אן ערפינדונג פון די פעראײניגטע אידישע געװערקשאַפטען. אָבער בײ דיזער קאָנװענשאָן האָב איך געזעהען, אַז דאָס איז געװעהנליך די מאָדע אויף אַלע פערזאמלונגען אין אײראָפּא.

עס איז געבליבען באַלד אין אָנפאַנג, אַז דאָס אבשטימען זאָל צוגעהן לױט נאַציאָנען. עס איז ניט געװען פּראַקטיש צו געבען יעדען דעלעגאַט א װאוט, װײל די עסטרײכער האָבען געהאַט 15 דעלעגאַטען, פערטרעטענדיג 8000 מעמבערס, װעהרענד אַמעריקא האָט געהאַט בלױז אײן דעלעגאַט: מען האָט אויך ניט געקענט אַרראַנזשירען די אָבשטימונג לױט די צאָהל מעמבערס פון יעדע אָרגאַניזאַציאָן, װײל אין דעם פאַל װאָלטען די קלענערע נאַציאָנען, װי די שװײץ, האָללאַנד, דענמאַרק און סערביען, װעלכע האָבען א קלײנע צאָהל מעמבערס, געבליבען כמעט אָהן שטימרעכט.

פון אַלע דעלעגאַטען זײנען געװען בלױז צװײ, װעלכע האָבען קײן דײטש ניט פערשטאַנען, נעמליך: פּיערר דומא, דער דזשענעראַל סעקרעטער פון דער פעדעראַציאָן פון דער שנײדער און קלײדער אינדוסטריען פון פראַנקרײך און איהרע קאָלאָניען, און פלינן, דער סעקרעטער פון דער אַמאַלגאַמײטעד סאָסײטי אָװ טײלאָרס פון ענגלאַנד. פון די אַנדערע צװײ פראַנצױזישע דעלעגאַטען איז אײנער געװען א בעהם און די בעהמען רעדען דאָך פאַר געװיס אַלע דײטש. דער צװײטער, מאַרטשוק, האָט זײן גאַנצען לעבען פערבראַכט אין פּאַריז, צװישען די דײטשע און רוסישע אידען און פערשטעהט דײטש און אידיש, אָבער ער רעדט דיזע שפּראַכען מיט שװיריגקײט. װאַגנער, דער צװײטער דעלעגאַט פון ענגלאַנד, איז אויך געװען א בעהם און קען נאַטירליך די דײטשע שפּראַך. אַן אָפּיציעלער טאָלמעטשער האָט איבערזעצט די ענגלישע און פראַנצױזישע רעדעס אין דײטש; אָבער פאַר די דעלעגאַטען, װעלכע האָבען קײן דײטש ניט פערשטאַנען, איז עס געװען א „שװערע הלכה".

דער איבערזעצער, פּעלוסאַ, א געבױרענער איטאַליענער, איז געװען אײנער פון די אינטערעסאַנטסטע פּערזאָנען בײם קאָנװענשאָן. פּעלוסאָ האָט שטודירט און בעקומען א דיפּלאָם אין הײדעלבערג, האָט פערבראַכט 7 יאָהר אין די פעראײניגטע שטאַאַטען, רײזענדיג פון

---

*) זעהט אָקטאָבער נומער.

טער אין דער היסטאָריע פון שניידער סטרייקס. פון איצט אָן וועלען מיר זיך אימער פּאָרבערייטען צו פיהרען אַ העפטיגען קאמפף ניט איין סיזאָן, נור עטליכע סיזאָנס. אויב די האַרטנעקיגע און האַרץ־פערהאַרטעוועטע באַסעס ווילען דוקא פערליערען זייער טרייד און געבען אַ „שאַו" יענע מאַנופעקטשורערס, וועלכע ארבייטען אויף יוניאָן־קאָנדישענס — אדרבה־ואדרבה! מיר וועלען זיי אין דעם גערן העלפען!

* * *

„דאָס פאָלק" און אַ העכערע פער־קעפּיטאַ

וואָס הייסט דעמאָקראַטיע? — דאָס פאָלק. און ווער איז דאָס פאָלק פון אַ לאָקאַל פון 12—13 טויזענד מעמבערס? — עטליכע מעמבערס פון די עקזעקיוטיוו פון לאָקאַל 1. אָט דאָס איז דעמאָקראַטיע, מישטיינס געזאָגט!

די אינטערנעשאָנעל יוניאָן האָט איבערגעגעבען צו אַ רעפערענדום אבשטימונג פון אַלע מעמבערס די פראַגע: צי זאָל יע אָדער ניט געהעכערט ווערען די פער־קעפּיטאַ פון 2½ סענט ביז 5 סענט אַ וואָך. און „דאָס פאָלק" — די עקזעקיוטיוו פון לאָקאַל 1 — האָט אַדווערטייזט אין דער טעגליכער פרעסע, אַז זי ה י י ס ט די מעמבערס שטימען „ניין".

בעת מיר שרייבען, זיינען נאָך די ציפערען ניט אריינגעקומען. נו, וועלן מיר זעהען, אויב דאָס ריכטיגע פאָלק פון לאָקאַל 1 וועט עפּעס אויך האָבען אַן אייגענע דעה, אַ זעלבסטשטענדיגע דעה, אָדער וועט שטימען „ניין", ווי דאָס ז ע ל ב ס ט גענאַנטע „פאָלק" וויל און הייסט. אַ שטייגער ווי באָס מוירפּי הייסט זיינע פאַרטיי־לייטע שטימען יע אָדער ניין און זיי מוזען פאָלגען.

עס איז זיכער, אַז ווען די עקזעקיוטיוו מעמבערס פון לאָקאַל 1 וואָלטען ניט געווען אזוי איינגע'עקשנ'ט פּאַרטייאיש אין דער פראַגע; ווען זיי וואָלטען ניט געטראָגען אזא אומזיסטיגע שנאה אין האַרצען צו אַלעם וואָס די אינטערנעשאָנעל שלאָגט פאָר, וואָלטען זיי געקענט גרינג איינזעהען, אַז אַ העכערע פער־קעפּיטאַ איז איינע פון די פּראָגרעסיווסטע מיטלען צו שטאַרקען די אָרגאַניזאַציאָן און פערזיכערען די ארבייט און ארבייטס־פרייזען פון לאָקאַל 1 מעמבערס. אָבער געה טענה מיט מענשען, וועלכע מאַכען צו די אויגען און ווילען ניט זעהען!

„וואָרום האָט די אינטערנעשאָנאַל גראָד איצט געשטעלט די פראַגע צום 'רעפערענדום?" פרעגט דער סעקרעטער פון לאָקאַל 1. און ווען די אינטערנעשאָנאַל וואָלט די פראַגע געשטעלט צום רעפערענדום דאַן, וואָלט ער זיכער געפרעגט: „פאַר וואָס גראָד דאַן?"

„די אינטערנעשאָנאַל האָט דעם עולם וועגן דער פראַגע ניט אויפגעקלעהרט", זאָגט קאָטלער. וואו איז ער געווען די גאַנצע כמעט 4 יאָהר, זינט דעם באָסטאָנער קאָנווענשען? דאָן האָבען דאָך אפילו די דעלעגאַטען פון לאָקאַל 1 אויך געשטימט דאפיר! און די גאַנצע צייט האָט מען די פראַגע עפטערס דיסקוטירט, חוץ פיעלייכט אין לאָקאַל 1.

נור דער תירוץ איז: דעמאָלט האָט לאָקאַל 1 זיך געריכט פון אַ העכערע פער קעפּיטאַ צו כאַפּען אַ מציאה... אפילו איצט שטעהט דעם לאָקאַל אויך דערביי צו געווינען. אָפיציעלע ציפערען, מיט וועלכע אַלע מעמבערס האָבען זיך געקענט בעקאַנט מאַכען, האָבען דיזען פאַקט קלאָר בעוויזען. וואָס העלפען אָבער די טענות, אַז מענשען זיינען פאַרט פערביסענע עקשנים? נאָר ניט דאָס זיינען מיר אויסען. אויסען זיינען מיר נאָר דעם פאַקט וואָס דאָס „פאָלק" פון עטליכע מענשען, הייסט דאָס פאָלק פון די טויזענדער, שטימען ווי זיי, די עטליכע, ווילען. ד ע מ אָ ק ר אַ ט י ע מ י ש ט י י נ ס ג ע ז אָ ג ט....

דזשענעראַל עקזעקוטיוו באָארד.

די דזשענ. עקז. באָארד האָט לעצטען מאָנאַט אָבגעהאַלטען זיצונגען עטליכע טעג נאָכאַנאַנד און האָט פערהאַנדעלט פיעלע וויכטיגע זאַכען בנוגע צו דער אָרגאַניזאַציאָן. געוועהנליך ווערט אין דיזען זשורנאַל געגעבען אַ פולער רעפּאָרט פון די פערהאַנדלונגען. ליידער איז דער סטענאָגראַפישער בעריכט אריינגעקומען צו שפּעט פאַר דיזער אויסגאַבע און וועט ערשיינען אין דעצעמבער נומער.

אין די יוניאָן, איז פיינדליכע קריטיק ניט אם פּלאַץ, נאר עס מאכט איינפאך אונמעגליך אָנ־צוהאַלטען געשעפטס־בעציהונגען. אזוי לאַנג ווי די פעראַנטוואָרטליכע בעאמטע פון אונזער צווייגען טעגליך אין בעריהרונג מיט די מאַ־ניפעקטשורערס און האלטען אָן דעם פּראָטאָ־קאָל, איז עס איינפאך לעכערליך און ניט אנ־שטענדיג אין דער זעלבער צייט צו אגיטירען קעגען דעם פּראָטאָקאָל. אויב מיר ווילען ניט דעם פּראָטאָקאָל, קענען מיר איהם צו יעדער צייט געזעצליך אָבשאַפען. אָבער אזוי לאַנג, ווי מיר דענקען, אז דער פּראָטאָקאָל לוינט פאר איהם און ברענגט אונז נוצען, האָט עס קיין שום זין ניט, צו האַלטען אין איין דערצעהלען די מעמבערס, אז זיי פערלירען דערביי. צוליעב אזא טאַקטיק, איז אונמעגליך די פּראָטאָקאָל־בעדינגונגען דורכצופיהרען. מיר קענען ניט לעבען בשלום און פיהרען מלחמה אין איין און דערזעלבער צייט!

* * *

סטרייקס אין פילאַ־דעלפיא און סענט לואיס ווערען פאָרטגעזעצט

שוין אין לצטען נומער האָ־בען מיר געזאָגט וועגען די סטרייקס אין פילאַדעלפיא און סענט לואיס, אז „פאר מענשליכקייט, ברודער־געפיהל און פליכטען צו די סטרייקערס, וועלען מיר זיך ווענדען צו אונזערע אייגענע מעמבערס און לאָקאל אָפּיסערס."

נון פרעהט אונז צו זאָגען, אז אונזערע מעמבערס און לאָקאל אָפּיסערס האָבען טאַקע זייער ברודער־געפיהל ארויסגעצייגט און דיזע פליכטען גענומען אויף זיך. אן אָרגאַניזאַציאָן איז שטארק, פעסט און סאָליד, ווען די מעמ־בערס קומען נאָך די בעשליסע און געזעצע, אפילו ווען זיי זיינען מיט זיי ניט איינפער־שטאַנען. ווי שטארק און ווי סאָלידאַריש איז אָבער די אָרגאַניזאַציאָן, וואו די מעמבערס און בעאַמטע ווערען בעהערשט פון ברודער־געפיהל און נעהמען אויף זיך היילינע פליכטען גאַנץ פרייוויליג!

ביים מיטינג פון דזשענעראַל עקזעקיוטיוו באָארד, וואָס איז אָבגעהאַלטען געוואָרען לעצ־טען מאָנאַט, איז בעשלאָסען געוואָרען צו געבען די קליוולענדער און פילאַדעלפיער און סענט לו־איזער באָסעס א לעסאָן, למען ידעו (זיי זאָלען האָבען צו געדענקען). „קאָסאַ נאַ קאָמין!" זיי־נען זיי עקשנים, זיינען מיר נאָך גרעסערע! אויב זיי מיינען, אז זיי קענען ברעכען אזא ריעז ווי אונזער אינטערנעשאָנעל, טראָגען זיי זיך ארום מיט רייכע, אָבער גאַנץ פערדישע פאַנ־טאַזיעס. אויב די ארבייטער זיינען מרוצה די סטרייקס אָנצוהאַלטען, זיינען מ י ר צופריעדען. און דער מיטינג פון דזשענעראַל עקזעקיוטיוו באָארד איז געווען איינשטימיג דאפיר, אז די סטרייקס זאָלען פאָרטגעזעצט ווערען מיט דער גאַנצער ענערגיע וואָס מיר פערמאָגען. סך הכל האָט עס זיך געהאַנדעלט וועגען 15 טויזענד דאָ־לאַר א וואָך. ווען דיזע סומע וועט בייגע־שטייערט ווערען יעדע וואָך, קענען די סטרייקס אָנגעהאַלטען ווערען אן אונבעשטימטע צייט, ביז צום אונפערמיידליכען זיעג.

און אין אמת'ן טאַקע, וואָס פאַר א ווערדע האָט 15 טויזענד דאָלאַר א וואָך פאר אזא ריע־זיגע אָרגאַניזאַציאָן ווי אונזערע, ווען אַלע לאָ־קאַלס זאָלען נאָר צולעגען א ברודער־האַנד?

און דער ענטפער פון אונזערע גרעסטע לאָקאַלס איז געווען „נעשה ונשמע! מיר קענען און ווע‌לען שטיצען אונזערע פילאַדעלפיער גע־טרייע קעמפפער, אזוי לאַנג ווי עס וועט זיך פאָדערען!"

בעת מיר שרייבען האָבען פאָלגענדע לאָ־קאַלס צוגעזאָגט פאָלגענדע סומען וועכענטליך:

לאָקאַל 9 — 4 טויזענד דאָלאַר.
לאָקאַל 1 — 2 טויזענד דאָלאַר.
לאָקאַל 23 — 15 הונדערט דאָלאַר.
לאָקאַל 35 — 15 הונדערט דאָלאַר.
לאָקאַל 25 — א טויזענד דאָלאַר.
לאָקאַל 17 — 5 הונדערט דאָלאַר.
לאָקאַג 62 — 150 דאָלאַר.

די דאָזיגע סומען בעטרעפען נאָהענט פון עלף טויזענד דאָלאַר. די איבריגע לאָקאַלס סיי אין ניו יאָרק, סיי אויסער ניו יאָרק, וועלען זיך זיכער ניט ארויסנעהמען פון כלל. קאָונטרי־לאָ־קאַלס, ביטע נעהמט אין אכט! א קאָמיטע איז אפּאָינטעד געוואָרען די דאָזיגע געלדער איינצו־קאַסירען יעדע וואָך.

נאָך א זאַך: דער נייער זאַרט קאָמבי־נאַציע פון די קליוולענדער און פילאַדעלפיער באָסעס, מעגען זיי אפילו זיין געשטיצט בסוד פון דער „גרעסטישער" נייעשאָנעל מאַנופעקטשורערס אַסאָסיאיישען, האָט בעוואויזען די אינטערנעשאָנאַל איבערצומישען א נייע בלעט־

ארבייט געבער, ווייסט, אז די הויפט שוועריגקייט, ווען מען דארף שליכטען א טראבעל איז ניט אויפצוהייבען אן אבסטראקטע פראגע פון רעכט אדער אונרעכט, אדער א פראגע וועגען וואס איז געזעציך אדער ניט געזעציך, נור צו שליכטען, צו פערגלייכען, צו געפינען א מיטעלוועג; מיט איין ווארט: צו פערגלעטען, צו מאכען א פשרה; ניט צו בעשליסען אדער ארויסגעבען א פסק, נור צו געפינען א וועג ווי מאנופעקטשורערס און ארבייטער זאלען קענען דורכקומען און עס זאל קיינעם פון די ביידע צדדים קיין גרויסע עולה ניט געשעהען. דאס איז גאר אן אנדער זאך ווי די אויפגאבע פון א קאורט, וואס זיצט נור ארויסצוגעבען א פסק און קימערט זיך ווייניג וועגען דעם, וואס עס קען דערפון ארויסקומען. דערפאר פאסירט טאקע אפט, אז לעגאלע מעטאדען און קאורטישע רעדעראך ביי די מיטינגס פון גריעווענס באארד, שטערען נאר, אנשטאט וואס זיי זאלען העלפען.

וועדליג ווי טשערמאן בראנדעיס פערשטעהט די זאך, איז די גריעווענס באארד „א קאמיטע וואס דארף געפינען מיטלען, ווי צו פערגלייכען שוועריגקייטען אין טרייד; און דאס איז א זאך, וואס אלע, וועלכע זיינען אין טרייד פעראינטערעסירט, דארפען זיך אין דעם ערנסט פערטראכטען און שטארק אנשטרענגען". ניט לעגאלע שוועריגקייטען, נור טרייד־שוועריגקייטען דארפען מיר בייקומען; ניט וועגען אבסטראקטע רעכטע דארף זיך עס דא האנדלען, נור וועגען פראקטישע מעטאדען, ווי ביידע צדדים זאלען שטענדיג קענען דורכקומען.

וואס איך שייך צו א פרייזקאמיטע, וואס פערהאנדעלט מיט'ן מאנופעקטשורער וועגען פרייזען, איז ניט אזוי פיעל א פראגע: ווי פיעל פראפיט דער מאנופעקטשורער האט טעארעטיש א פאלשטענדיג רעכט צו מאכען, אדער וויפיעל בעצאהלט די ארבייטער האבען טעארעטיש א פאלשטענדיג רעכט צו פערלאנגען. ניבער איז עס א פראגע פון פיקסען אזא פרייז, אז דער מאנופעקטשורער זאל קענען זיין סחורה פערקויפען און די ארבייטער זאלען דערפון קענען א לעבען מאכען. עס וועט קיין מאל ניט זיין קיין געזעץ, וואס וועט בעשטימען דעם ארבייט געבערס פראפיט אדער דעם ארבייטער'ס לוין. עס איז איינפאך א פראגע פון אויעקשטעלען די בעציהונגען אויף אזא לאד, אז ביידע צדדים זאלען קענען דורכקומען.

איז אונזער פרייע פרעסע אין סכנה?

מאנכע מענשען האבען איצט טענות, אז די ענטשיידונג פון באארד אוו ארביטריישאן בנוגע צום ארגאן פון דזשאינט באארד—די נייע פאסט—הייסט א צענזור איבער דער פרעסע, אדער א בעשריינקונג פון פרעסע פרייהייט. אזוי ווי דאס רוב אונזערע מעמבערס זיינען רוסישע עמיגראנטען, האט דיזע מיינונג אויף זיי געמאכט א שלעכטען איינדרוק. נו, קענען מיר פערזיכערען אונזערע מעמבערס, אז זיי האבען קיין שום גרונד ניט מורא צו האבען, דאס צוליעב דער ענטשיידונג פון דער באארד אוו ארביטריישאן, וועט אונזער פרייע פרעסע זיין אין סכנה. די ענטשיידונג בעשריינקט ניט דאס רעכט פון פרייע פרעסע און נעהמט ביי קיינעם ניט צו דאס רעכט אויסצודריקען זיין מיינונג. די ענטשיידונג פערלאנגט איינפאך, אז די עדיטאריעלס אין די „נייע פאסט", און ארטיקלען פון פעראנטווארטליכע בעאמטע, זאלען ניט ווערען געשריבען אין א טאן, אדער אין ווערטער, פון וועלכע די פערטרעטער פון דער אסאסיאיישאן, מיט וועלכע מיר קומען טאגטעגליך אין בעריהרונג, זאל זיך געפינען בעליידיגט.

ווי, למשל, וואלט געוועזן, ווען דער אפיציעלער ארגאן פון דער יאפאנעזישער רעגירונג, וואלט ארוים מיט אן אטאקע געגען פרעזידענט ווילסאן, סעקרעטער ברייען אדער אנדערע מיניסטארען פון יונייטעד סטייטס רעגירונג, אין א פיינדליכען טאן פון בעליידיגונג — וואלט אזא פיינדליכער טאן די רעגירונג פון יונייטעד סטייטס ניט פערדראסען? וואלט עס דען הייסען, אז די יונייטעד סטייטס רעגירונג וויל איינפיהרען א צענזור אויף דער יאפאנעזישער פרעסע, אדער וויל צונעהמען די פרייהייט פון יאפאנעזישען פאלק פריי אויסצודריקען זייער מיינונג? אויב די בעאמטע פון דער אסאסיאיישאן געפינען זיך בעליידיגט פון דעם שארפען, פיינדליכען טאן, וואס די פעראנטווארטליכע יוניאן בעאמטע געברויכען אין אונזער פרעסע, הייסט עס פאר קיין פאל ניט, אז זיי ווילען איינפיהרען א צענזור אדער אבשאפען די פרעס־פרייהייט אין אונזער יוניאן.

די ארביטריישען באארד איז פשוט געווען מיט דער מיינונג, אז אזוי לאנג ווי עס עקזיסטירט א פרייוויליגע פערשטענדיגונג צווישען די מאנופעקטשורערס אסאסיאיישאן

די בעציהונגען צווישען דער יוניאָן און די אַסאָסיאיישען

פאר פראקטישע מענשען קען קיין שום צווייפעל ניט זיין, וועגען די בעציהונגען צווישען א יוניאָן און א מאַנופעקטשורערס אַסאָסיאיישען, מיט וועלכער די יוניאָן איז איינגעגאנגען אויף א פערשטענדיגונג. אויף דער פראגע: וואָס פאר א כאראקטער דארפען דיזע בעציהונגען טראגען, וועלען פ ר א ק ט י ש ע י ו נ י אָ ן־ל י י ט געבען בלויז איין ענטפער: די בע־ציהונגען צווישען אזעלכע צוויי אָרגאניזירטע קערפערשאפטען, הגם פון אויבענאויף שיינען זייערע אינטערעסען צו זיין ענטגעגענגעזעצט, דארפען זיין דיזעלבע ווי די בעציהונגען צווי־שען צוויי געשעפטסלייט, וועלכע האָבען צווישען זיך געשעפטס־פערקעהר.

אין אונזער וועלט פון געגענגעזעצטע אינ־טערעסען קענען נאָר זיין צוויי זאָרטען בעציהונ־גען: איין זאָרט איז א פערביטערטער, פערביסע־נער קאמפף. און יעדער קאמפף מוז זיין פערבי־טען. עס איז גאָר ניטאָ אזא זאך ווי א געמע־סיגטער קאמפף. דער צווייטער זאָרט בעצי־הונגען איז א פערשטענדיגונג צווישען די צוויי ענטגעגענגעזעצטע צדדים, וועלכע הערען אויף צו קעמפפען, נאָר קומען זיך צוזאמען אין א גייסט פון קאָאָפּעראַציאָן און פערגלייכען זיי־ערע מיספערשטענדניסע אויף א פריינדליכען, פריעדליכען אופן. פּראָגרעס, ציוויליזאציע און נאציאָנאלע הצלחה, איז געוואָרען מעגליך נאָר דאן, ווען גרופען אָדער נאציאָנען האָבען ענט־וויקעלט דעם גייסט פון פריעדליכען פערקעהר, אום זיך בעסער צו פערשטעהען. און פּראָגרעס אין דער צוקונפט העננט אָב דערפון: ווי ווייט דער גייסט וועט הערשען אין די בעציהונגען פון ענטגעגענגעזעצטע גרופען מיט נעגענגעזעצ־טע אינטערעסען.

אויב דאָס איז אמת וועגען נאציאָנען און מענשליכע בעציהונגען בכלל, איז דאָס אויך אמת וועגען יוניאָנס און אָרגאניזירטע ארבייט־געבער. א גרויסע צאָהל פון אונזערע מעמבערס אין ניו יאָרק האָבען אין די לעצטע 3 יאָהר, זייט עס הערשט פריעדען אין דער קלאָוק־אינ־דוסטרי, געהאט וועגען דעם גענוגענדע און אי־בערצייגענדע בעווייזע.

איין זאך איז אָבער זיכער: איהר קענט ניט אנהאלטען ביידערליי בעציהונגען אין דער זעלבער צייט. צוויי נאציאָנען קענען ניט אָפּי־ציעל חושד זיין, בעליידיגען, אָדער וואַרפען שמוץ איינע אויף די אנדערע און דאך בלייבען פריינדליך און לעבען בשלום. צוויי פירמעס קע־נען ניט אָנהאלטען זייערע געשעפטס־בעציהונ־גען, אויב זיי האָבען ניט קיין צוטרויען איינע צו די אנדערע, אָדער אויב זיי בעשולדיגען איינע די אנדערע אין פאלשקייט אָדער אונ־עהרליכקייט. און א יוניאָן מיט אַן אַסאָסיאיי־שען פון ארבייט־געבער קענען ניט קאָנפערירען צוזאמען, אָדער פערהאנדלען וועגען בעסערע בעדינגונגען, אָדער דינגען זיך וועגען פרייזען, אויב זייערע פערטרעטער האָבען ניט קיין צו־טרויען אָדער אכטונג איינער פאר דעם אנ־דערען.

מען מוז אונבעדינגט קומען צו אזא שלום, ווען מען לעזט איבער די רעדע פון לואיס ד. בראנדעיס וועגען דער קיים, וואָס איז לעצטען מאָנאט געבראכט געוואָרען פאר דער באָארד אָוו ארביטריישען. (זעהט ספּעציעלען ארטיקעל אין דיזען נומער.)

* * *

גריעוועגס באָארד ניט קיין קאָורט, נור א קאָמיטע אויסצו־גלייכען ביידע צדדים

ווען מען לעזט פאָרזיכטיג איבער די רעדע פון טשער־מאַן בראנדעיס, וועגען די בעציהונגען צווישען די מאַנופעקטשורערס און די יוניאָנס, און וועגען די אויפגאבען פון דער גריעווענס באָארד, מוז מען קומען צו דער פעסטער איבערצייגונג אין דעם; ווי ריכטיג אונזער ארגומענט איז אימער געוועזען, אז די גריעווענס באָארד קען ניט זיין װי א קאָורט, וואָס גיט ארויס אַן אורטהייל, נור ווי א קאָמיטע צו פערגלייכען קריוודעס פון ביידע צדדים. אנשטאט וואָס איינצעלנע ביז־נעס איידזשענטס טרייען צו פערגלייכען קריוו־דעס מיט איינצעלנע בעלי בתים, אָדער איינ־צעלנע פערטרעטער פון פירמעס, איז די גריע־וועגס באָארד א קאָמיטע פון ביזנעס איידזשענטס, און א קאָמיטע פון פערזאָנען, וואָס פערטרעטען די בעלי בתים, און ביידע קאָמי־טעס צוזאמען, טרייען פערגלייכען די קריוודעס פון אלע אַסאָסיאיישאָן שעפער.

יעדער איינער, וועלכער איז ווען עס איז געוועזען א ביזנעס איידזשענט, אדער האָט ווען עס איז געהאט פראקטישע ערפאהרונג אין פער־גלייכען שווערינקייטען צווישען ארבייטער און

פרעסער $1.50. װעגען די װײדזשעס פון די קאטטערס און פינישערס איז נאך קײן בע־שלוס ניט געװען, װײל די סטאטיסטישע אונ־טערזוכונג איז נאך ניט צו ענדע. אזוי גיך װי די ארביטרײשען באארד װעט האבען פאר זיך אלע ציפערען, װעט זי אויך פאר דיזע ארבײ־טער ארויסגעבען אן ענטשײדונג. װאס דיזע ענטשײדונג װעט זײן, װײסען מיר דערװײל ניט. אבער װען מען בעטראכט די אונפארטײ־אישע ענטשײדונג פאר די פרעסערס, און די צופרידענהײט, װאס הערשט איצט צװישען אלע אונזערע מעמבערס, האבען מיר קײן אור־זאכע ניט צו דענקען, אז די קאטטערס און פיני־שערס װעלען פון די זעלבע ארביטרײטארס בע־האנדעלט װערען ערגער װי די פרעסערס.

* * *

די דזשאינט באארד װערלינג די ענטשײדונג,
און די װאס לואיס ה. בראנדעיס,
אינטערנעשאנעל דער טשערמאן פון דער
באארד און ארביטרײשען,
האט ארויסגעגעבען לעצטען
מאנאט, שטעהען די אינטערנעשאנעל יוניאן און די דזשאינט באארד פונקט אין די זעלבע בע־ציהונגען װי דאן, װען דער פראטאקאל איז אונ־טערגעשריבען געװארען. פראקטיש גערעדט, הײסט, אז זײ זײנען „שותפים צום פראטאקאל. זײ האבען בשותפות'דיגע פליכטען, װעלכע זײ מוזען בשותפות דורכפיהרען. דאס איז די פראק־טישע זײט, הגם די לעגאלע בעציהונגען מעגען זיך זײן גאנץ אנדערס". אלע, װעלכע זײנען בעקאנט מיט די בעציהונגען צװישען דער דזשאינט באארד און אינטערנעשאנאל יוניאן, און זײער בשותפות'דיגע אונטערהאנדלונגען מיט דער מאנופעקטשורערס אסאסיאײשען — בעציהונגען, װעלכע האבען עקזיסטירט די גאנצע צײט, װעלן גאר ניט איבערראשט װערען פון דיזער ענטשײדונג.

ביז לעצטען יאנואר זײנען די דאזיגע בע־ציהונגען טאקע געװען װערלינג װי בראנדעיס זאגט, זײ דארפען זײן. אויב עס זײנען װען עס איז יע געװען מײנונגס־פערשידענהײטען צװישען די בעאמטע פון דער אינטערנעשאנעל און די בעאמטע פון דזשאינט באארד, האבען די מאנופעקטשורערס דערפון ניט געװאוסט. אין גריעװענס באארד זײנען געװען דזשאינט באארד מעמבערס און אינטערנעשאנעל בעאמטע, און זײ האבען אימערצו געהאנדעלט װי „שותפים אין געשעפט." מיט אײנמאל קומט דער פערטרע־טער פון דזשאינט באארד און לעגט אװעק א „נײע תורה" פאר די מאנופעקטשורערס, אז די אינטערנעשאנעל יוניאן האט אבזאלוט גאר ניט צו טהאן מיט'ן פראטאקאל. די איצטיגע ענט־שײדונג פון באארד או ארביטרײשען שטעלט די בעציהונגען צװישען דער אינטערנעשאנעל און דזשאינט באארד צוריק אויף זײער פריהערדי־גען ארט; צוריק צום פריהערדיגען בעגריף, אז זײ זײנען בײדע שותפים צום פראטאקאל מיט א גלײכע פעראנטװארטליכקײט. די דאזיגע בעציהונגען האבען גאר קײנמאל ניט געדארפט געענדערט װערען. מען האט גאר קײן „נײע תורות" ניט געדארפט. נאטירליך פרעהט אונז צו זעהען, אז בראנדעיס'עס מײנונג װעגען די פונקציעס און פליכטען פון דער אינטערנעשא־נעל, אלס גאראנטאר פון פראטאקאל איז מיט צופריעדענהײט בעגריסט געװארען אי פון די בעאמטע פון דזשאינט באארד, אי פון די בע־אמטע פון דער אינטערנעשאנעל.

בײם דזשאינט באארד מיטינג, שבת, דעם 18טען אקטאבער, נאכדעם װי די ענטשײדונג פון באארד או ארביטרײשען איז פערהאנדעלט געװארען, איז אנגענומען געװארען א פאסענדע רעזאלוציאן, װעלכע איז נאכהער אבגעשיקט גע־װארען צו דער דזשענ. עקז. באארד. די רעזא־לוציאן דריקט אויס גאנץ קלאר די צופריעדענ־הײט פון דזשאינט באארד מיט דער דערמאנ־טער ענטשײדונג. מיר האפען, אלזא, אז יעצט װעלען די אונצופריעדענע עלעמענטען, יענע װעלכע האבען געהעצט צװישען אײן זארט בע־אמטע געגען אנדערע בעאמטע — מיר האפען, אז די דאזיגע פערזאנען װעלען איצט אײנזע־הען, אז זײער צושטערונגס־ארבײט, זײערע פיקסע אידעען האבען קײן װארצעל געשלאגען אין די געדאנקען פון אונזערע מעמבערס און אז אונזער ארגאניזאציאן װעט אימער זײן פעראײ־ניגט און הארמאניש אין איהר מנע ומשא מיט די ארבײט־געבער.

דער לײדיעס גאַרמענט וואָרקער

נומער 11. נאָוועמבער 1913. 4טער יאהרגאנג

עדיטאָריעלס

דער זיעג פון די לײדיס טײלאָרס און קלאָוק פרעסערס

עס פרעהט אונז צו פער־צייכענען צוויי מערקוויר־דיגע זיעגע,ביידע גלייך וויכטיג, הגם פערשיעדען אין כאַראַקטער. איין זיעג איז דער ערפאָלגריי־כער דזשענעראַל־סטרייק פון די ניו יאָרקער לײדיס טײלאָרס, וועלכער האָט זיך געענדיגט מיט א ממשות'דיגע העכערונג אין ווײדזשעס און א פערקירצונג אין שטונדען. עס איז, דאכט זיך, גאר ניט לאַנג, זינט די גרעסטע לײדיס שניידער־מאַנופעקטשורערס פון דער 5טער עוועניו, וועלכע פאבריצירען די נייעסטע מאָ־דעס, האָבען זייערע ארבייטער געהאַלטען 9, 10, 11 און מעהר שטונדען א טאָג ביי דער ארבייט, אָהן צו צאָהלען עקסטרא פאר אָווערטיימס. און דער וועכענטליכער לוין פון דיזע געניטע בעלי־מלאכות איז געווען ניט מעהר ווי 12 ביז 18 דאָלאַר א וואָך. אזא צושטאַנד האָט געהערשט, ביז וואַנען די לײדיס טײלאָרס האָבען זיך גענו־מען אָרגאַניזירען און קעמפּפען. לכתחלה איז דאָס געווען א שווערע, באַרג־ארויף ארבייט די לײדיס טײלאָרס צו אָרגאַניזירען. א סך זאָ־גע־נאַנטע „חכמים“ האָבען נביאות געזאָגט, אז מען וועט דיזען פאך ניט קענען אָרגאַניזירען, ווייל די ארבייטער זיינען פון פיעלע נאַציאָנען, די שעפּער כמעט אָהן א צאָהל און די שניידער־אר־בייטער זיינען קאָנסערוואַטיוו און אַלט־מאָדיש, א. א. וו. מען האָט זיי אָבער פאָרט אָרגאַ־ניזירט!

די ערשטע עטליכע יאָהר איז די אָרגאַני־זאַציאָנס־ארבייט טאַקע געווען אזא שווערע „מלאכה“, אז מען האָט כמעט געהאַט פערלאָרען די האָפנונג. מען האָט זיך אָבער וויעדער און וויעדער גענומען צו דער ארבייט פון דאָס נייע, ביז מען האָט דאָס „אונמעגליכע“ ערר״יכט. און היינט איז דער „סקייל אָוו ווײדזשעס“ אויף דער 5טער עוועניו 27 דאָלאַר א וואָך, פאר 48 שטונדען ארבייט; ארויסהעלפּער, מענער, 19 דאָלאַר און ארויסהעלפּער, פרויען, 17 דאָלאַר. „בושעלמען“, וועלכע האָבען פריהער גאָר קיין סקייל ניט געהאַט, קריגען איצט 24 דאָלאַר. אזא סקייל האָט מען איצט אויסגעקעמפּפט אין ערשטער קלאַסע פירמעס. אין צווייטער קלאַסע פירמעס איז דער סקייל: פאר שניידער, 24 דאָלאַר, ארויסהעלפּער, מענער, 17 דאָלאַר, פרויען, 15 דאָלאַר א וואָך פאר 48 שטונדען אר־בייט. אזא זיעג האָבער די לײדיס טײלאָרס זיך ערוואָרבען דורך אָרגאַניזאַציאָן.

ניט אזוי אָבער די דרעס־מייקערס: די אמעריקאַנער פרויען, וועלכע האַלטען זיך פאר אריסטאָקראַטען אין פאך און זיינען צו־שטאָלץ צו געהערען צו דער יוניאָן — זיי ארבייטען נאָך אַלץ פאר די אַלטע ווײדזשעס און די אַלטע שטונדען. אַלע ארבייטען אונטער איין דאך, אין דער זעלבער שאַפּ און פאר דעם זעלבען באָס: די לײדיס טײלאָרס אָרגאַניזירט און די דרעס־מייקערס ניט אָרגאַניזירט; די ערשטע קריגען מעהר ווי דאָפּעלטע געצאָהלט און ארביי־טען ווייניגער שטונדען. און די דרעס־מיי־קערס? —

דער צווייטער זיעג איז דער פון די ניו־יאָרקער קלאָוק־פּרעסערס. אין דיזען זיעג איז ניט געווען קיין קאַמפּף, קיין פּיקעטען, קיין צרות אין די שעפּער, קיין איבערקעהרענים אין דער טרייד, קיין אנגסט און עס האָט קיינע פון די צדדים ניט געקאָסט א פּעני אין אויסגאַ־בען. די פּרעסערס האָבען געוואונען א העכע־רונג אין לוין $2.50 א וואָך און די אונטער־

טרענספער קארדס אין בוך פארם

יאָר סעקרעטערען ווינען געבעטען צו מערקען, אַז די טרענספער קאַרדס ווערען איצט געדרוקט אין בוך פאָרם. 100 טרענספער בלעטליך אין א בוך. פרייז 1 דאָלאַר. ווייניגער פון 100 קען מען ניט קריגען.

דאָס איז די ריכטיגע סייז פון באַטאָן דער קאָליר איז רויט־ענעמעל מיט גאָלדענע בוכשטאַבען. דער לייבעל אין מיטען איז אין ווייסען־ענעמעל מיט גאָלדענע בוכשטאַבען. דער באַטאָן איז א העכסט־געלונגענע אַרטיסטישע שטיקעל אַרבייט. אייער סעקרעטער וועט אייך קענען בעקומען דעם באַטאָן פאַר בלויז 25 סענט.

ספּעשעל נאָטיס צו די אָפיסערס פון אונזערע לאָקאַלס

לויט דעם בעשלוס פון דער טאָראָנטא קאָנווענשאַן מוזען די לאָקאַלע סעקרעטערים אַריינשיקען אין דזשענעראַל אָפיס א מאָנאַטליכען בעריכט וועגען די פינאַנציעלע לאַגע פון לאָקאַל און אויך אַנדערע אינפאָרמאַציע, וועלכע דער אָפיציעלער בלאַנק ריכטעט אָן. מיר פאָדערען אויף די לאָקאַלע בעאַמטע צו ערפילען דיזען בעשלוס, ניט מאַכענדיג נייטיג פאַר אונז צו שיקען אָפטע דערמאַנונגען, און אויך ניט מאַכען נויטיג צו בעשטראָפען דעם לאָקאַל לויט ווי די קאָנסטיטושאַן פאָדערט, ווען דער רול ווערט ניט אָבזערווירט. מיר האָפען, אַז טשערמענען און עקזעקוטיוו באָארד מיטגלידער וועלען זיך פעראינטערעסירען אין דעם צו וויסען צי דער לאָקאַל סעקרעטער האָט איינגעפילט און צי ער האָט אַוועקגעשיקט דעם רעפּאָרט יעדען מאָנאַט.

אייער זשורנאַל איז געזעצט און געדרוקט אין דער גרעסטער

יוניאָן דרוקעריי

פון

ליפשיטץ פרעסס

49־51 לאַפאַיעט סטריט, ניו יאָרק

Tel., 1729-1730 Franklin

שרייבער׳ס יוניאָן דרוקעריי

איז יעצט אין

437 גרענד סטריט

די גרעסטע אידיש־ענגלישע פּרינטינג אויף דער איסט סייד.

Tel. 6951-6952 Orchard

נאוועמבער, 1913

דער לײדיעס גארמענט װארקער

72 זײטען מיט בילדער

אינהאלט:

מײן רײזע אין אײראפא (פארטזעצונג) — דזשאהן א. דײטש

אינדאסטריאליזם אלס א פארטשריטליכע אידעע — אב. ראזענבערג

די מאכט פון אן ארגאניזירטע שטארקע יוניאן — מ. פערלשטײן

די בעציהונגען צװישען דער יוניאן און דער מאנופעקטשורערס אסאסיאײשאן — — — — — — א. ה.

אמעריקאן פעדערײשען אװ לײבאר 32 יאהר אין פעלד — — — — — — — — — — — — א. ראזבורי

קאלעקטיװע אגרימענטס אין די געװעב טרײדס פון ענגלאנד — — — — — — — — — — בען טערנער

דער גרױסער בעל צדקה (ערצעהלונג) — ב. באטװיניק

עדיטאריעלס : זיעג פון די לײדיס טײלארס — די לעצטע פאסירונגען אין דער קלאוק מאכער יוניאן — פילאדעלפיא, א. ז. װ.

לעבעדיגע יוניאן ברעקלאך און לאקאלע נײעס.

אפיציעלער ארגאן פון דער
אינטערנײשאנאל לײדיעס גארמענט װארקערס יוניאן.

ליפשיטץ פרעס, 49-51 לאפאיעט סט., נ. י.